

Ủng Bão (Cái Ôm)

Contents

Ủng Bão (Cái Ôm)	1
1. Chương 1-1	2
2. Chương 1-2	4
3. Chương 1-3	6
4. Chương 2-1	10
5. Chương 2-2	16
6. Chương 3-1	19
7. Chương 3-2	22
8. Chương 3-3	25
9. Chương 3-4	30
10. Chương 4-1	32
11. Chương 4-2	35
12. Chương 4-3	38
13. Chương 4-4	40
14. Chương 5-1	43
15. Chương 5-2	46
16. Chương 5-3	49
17. Chương 6-1	53
18. Chương 6-2	56
19. Chương 6-3	59
20. Chương 7-1	62
21. Chương 7-2	65
22. Chương 8-1	69
23. Chương 8-2	73
24. Chương 9-1	77
25. Chương 9-2	80
26. Chương 10-1	84
27. Chương 10-2	89

Ủng Bão (Cái Ôm)



Giới thiệu

CP: Diễm Cung Thiên – Quý Ngũ Phàm Tên khác: Một tác giả thụ có chút tự bẽ. Edit : Ly bt “A —

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ung-bao-cai-om>

1. Chương 1-1

“A —— ” người ngồi trên sô pha tròn vờn vai, thả lỏng dựa vào lưng ghế nhắm mắt lại.

Cuối cùng cũng làm xong cuộc thu mua này. Diễm Cung Thiên thỏa mãn thở hắt ra, theo thói quen gọi trợ lí bưng ca phê lên, hưởng thụ cảm giác chiến thắng.

“Đêm nay có lịch trình gì nữa không?” Hít sâu một hơi cà phê, hần hỏi hần thư kí riêng. Bình thường hoàn thành xong một vụ án tử, ban đêm hần sẽ tìm cái địa phương có thể thả lỏng chơi một chút, an ủi bản thân mình đang công tác vất vả rồi.

” bây giờ tối vở kịch Lễ Chúc Mừng, là đoàn kịch người bỏ vốn tài trợ.” Sở Hán Vũ đọc tài liệu rồi trả lời.

“Nga? Lễ Chúc Mừng có gì hay?” Diễm Cung Thiên bĩu môi, đem cà phê uống cạn.” kĩ thuật pha cà phê của người càng ngày càng tốt, muốn tôi bỏ vốn cho người đi gian hiểm hay không?”

“Đa tạ. Bất quá cho thêm tiền thưởng thì thực tế hơn đấy.” Sở Hán Vũ không thèm để ý chút nào nhanh chóng trả lời, hần biết rõ lão bản này có cá tính thích hô phong hoán vũ.

Diễm Cung Thiên trở mình xem thường. Gia hỏa này thật sự là không ngoạn, mở miệng ngậm miệng đều là tiền, quả thực so với hần còn yêu tiền hơn.

“Tốt lắm, tôi phải đi về ngủ bù, người cũng trở về đi.” Hần ấn tôiy vịn đứng lên, cầm lấy áo khoác ngoài tây trang.

“Lễ Chúc Mừng có đi không?” Sở Hán Vũ tấn trách hỏi.

“Không có ý gì, không đi.” Diễm Cung Thiên ngáp dài, lại duỗi thân vờn vai, đôi mắt ngày thường sáng

ngời hữu thần đã dẫn theo tơ máu.

Lần tài trợ,nói thật là dùng để mua thanh danh mà thôi, không có gì trọng yếu. Đối với hắn mà nói, đi chỗ nhàn chán đó, còn không bằng đi quán bar Anja hỗn một buổi tối, nói không chừng còn có thể thu hoạch được gì đó ; cũng có lẽ còn có thể cùng hắn bạn đại học thời Lô Tử Dương cùng Mạc Khán Ngữ tụ hội.

lão bản Quán bar Anja là học tỷ thời đại học của Diêm Cung Thiên, hiện tại còn lại là nữ lang đã ly hôn độc thân khoái hoạt, mà “Khoái hoạt ” hai chữ này là chính cô tôi nói. Nàng dùng tiền tiết kiệm tự mở quán bar, nữ nhân dựa vào nó nuôi sống mình, mà bọn họ là khách quen.

“Nhưng là, tôi nghĩ bên trong sẽ có mục tiêu người vừa ý.” Hiếm khi, Sở Hán Vũ nói câu đó.

“Nga?”Diêm Cung Thiên chọn mi, trong mắt nổi lên hứng thú.”Nói nghe một chút.”

trong miệng hắn Sở Hán Vũ là ” trợ lý Vạn năng “, thật ra phạm vi công tác rất rộng, ngay cả khẩu vị bầu bạn của ông chủ cũng hiểu rõ ràng.

“Sân khấu kịch Tân Duệ, là nhà biên soạn Người chi nhiều nhất.”Sở Hán Vũ ngắn gọn nói giới thiệu tóm tắt.

“Cứ như vậy? Người giới thiệu thực đơn giản.”Diêm Cung Thiên lắc đầu, thở dài.”Nói đi! ra giá như thế nào.”Hắn còn không rõ trợ lý này sao? Muốn tư liệu tỉ mỉ,có thể, thỉnh giao tiền đi ra.

“Không vội.”Sở Hán Vũ mỉm cười, “Trước chờ người gặp qua người đó đã, chúng tôi lại nói chuyện.”Hắn nói chuyện thập phần chuyên nghiệp, hiển nhiên không phải lần đầu tiên làm loại buôn bán này.

Bất quá đừng có hiểu lầm, hắn chắc chắn là không đem tiểu dương vô tội đưa vào miệng lang, hắn chỉ phụ trách cung cấp một ít tình báo để kiếm lợi thôi,có thể có được đối phương hay không, hết thảy đều dựa vào bốn sự của Diêm Cung Thiên.

“Đi?” khó khăn như thế, trợ lí riêng của hắn lại không có lập tức ra giá.

“Như vậy, quyết định đi, buổi tối tôi sẽ an bài xe cho người.”Sở Hán Vũ gật gật đầu, liền rời khỏi.

“Uy, người không nói cho tôi đối phương lớn lên trông như thế nào, tên gọi là gì, tôi làm sao biết là ai?”Diêm Cung Thiên không dám tin hỏi, hắn như vậy thật sự là không chịu trách nhiệm!

“Thỉnh dùng trực giác săn mồi của người.”Hắn như trước không cho đáp án.

“Uy!”Đây là sao? tên này sẽ không tùy tiện hù lộng hắn đi?

“Thật sự là phiền toái.” Sở Hán Vũ rút ra một quyển sách trong túi đồ.

“Đó là cái gì?” Diêm Cung Thiên hồ nghi nhìn hắn.

” sách của vị kia.” Hắn mỉm cười, lại giữ trên tay không giao ra.

“ Bao nhiêu?” Diêm Cung Thiên hung hăng liếc mắt một cái trừng hắn. Thầm nghĩ tên này lại hăm dọa người đây.

“ Tiền mặt năm nghìn là tốt rồi, tôi không tham.” Hắn nói như là đương nhiên.

” năm nghìn? người quên tiền thưởng đi. Tôi sẽ không mua a?” “Này còn không tham? Một quyển sách bất quá hai trăm năm mươi nguyên, hắn cố định lên giá tăng hai mươi lần!

“Muốn hay không tùy người.” trong giọng Sở Hán Vũ có ý tứ không cần đánh đố.” Nếu người có tinh lực đi thực lục Nhất Bản Nhất tự tìm ta cũng không phản đối.”

“Một ngàn.” Hắn trước hết giết giới nói sau.

“Bốn ngàn rưỡi.”

“Một ngàn rưỡi.” Đi! giảm năm trăm mà thôi a!

“Một câu thôi ba ngàn rưỡi.”

“Hai ngàn rưỡi.”

“Thành giao!”

Hai người sáng khoái, tiền trao cháo múc xong, Diêm Cung Thiên mới phát hiện một việc ——

Trang đầu có một chỗ trống ... Không có ảnh chụp!

2. Chương 1-2

Edit: Ly bt

Tiếng người ồn ào, yến hội ăn uống linh đình.

Quý Ngũ Phàm rời đi đám đông rất nhanh, lấy một ly nước đá, một đôi đôi mắt đẹp ngưng trứ lãnh lẽo nhìn mọi việc.

Hảo buồn! cậu không thích mấy loại hội họp này nhất.

Hắn không thích đám người, chán ghét việc đụng chạm tới chân với người khác, càng chán ghét việc bị người tôi nhìn chăm chú. So với việc ở trong này một buổi tối, hắn tình nguyện về nhà đi đối diện vớ máy tính viết cho xong kịch bản còn có tính kiến thiết hơn, ít nhất có thể kiếm sinh hoạt phí.

Nhưng là một khi để cho đoàn viên cùng biên kịch phát hiện hắn rời đi một mình, có thể sẽ suốt ngày nhắc đi nhắc lại, vì ngày lành về sau mà suy nghĩ, vẫn nên ngoan ngoãn lưu lại đi.

“Quý Lão sư, người trốn ở chỗ này làm cái gì?” nữ hài tuổi còn trẻ giống như Hồ Điệp chạy vội tới, gương mặt tươi cười hướng về Quý Ngũ Phàm.

Quý Ngũ Phàm ở trong này rất có danh, cũng không phải bởi vì hắn là một người trẻ tuổi ở sân khấu kịch Tân Duệ, trọng yếu hơn là hắn có một khuôn mặt cẩn thận tú lệ, tràn ngập linh khí. Tuy rằng vòng luẩn quẩn loáng thoáng đồn đãi hắn dựa vào khuôn mặt mỹ lệ khiến nữ nhân cũng lâm vào tình trạng thất sắc mà được chú ý, coi trọng, nhưng này cũng không cách nào ngăn Nam Nam Nữ Nữ muốn tiếp cận hắn.

“Chính là có chút mệt, muốn nghỉ ngơi.” Hắn nhanh chóng thay khuôn mặt tươi cười ôn hòa. Mặc người kẻ tới là ai, đây chính là đạo xử thế của hắn.

“Đến cùng chúng tôi cùng tán gẫu thôi, một người ở trong này không phải rất nhàm chán sao?”

Nàng như làm nũng mà nói, liền muốn đưa tới kéo cánh tới hắn, lại bị Quý Ngũ Phàm nhanh chóng né tránh.

“Chờ một chút rồi nói sau!” Hắn che dấu cảm giác chán ghét trong lòng, “Người không quay về sao? Bọn họ đang đợi người.” Nói, hắn lại trưng ra khuôn mặt tươi cười.

Nữ hài bị này khuôn mặt tươi cười này làm giật mình như vậy, không khỏi ngây ngô cười, chỉ thể có rời đi.

Quý Ngũ Phàm nhanh chóng thu hồi tươi cười, lui từng bước về sau, lặng lẽ lui tới ngoài cửa. Vì sao cũng đã đứng ở góc, hắn vẫn là trốn không được đám người hứng thú với mình? Nhìn khuôn mặt phản chiếu trên tấm gương, hắn châm chọc nở nụ cười.

Bọn họ coi trọng, còn không phải là bề ngoài này sao. Mỗi người đô chỉ nhìn khuôn mặt này, liên thân cận hắn là vì khuôn mặt này; mà chính hắn, thứ hắn muốn phá hủy nhất chính là khuôn mặt này thậm chí

thieu cháy luôn cả bản thân.

Từ ban công nhìn xuống, Mercedes-Benz phản chiếu từng chum ánh sáng như trời sao, toàn bộ thành thị nhìn như vũ trụ, bốn phía không ngừng được bao bọc bởi ánh sáng loang loáng.

Hắn không tự giác động khoe miệng nở nụ cười, không biết một người đem thân mình nhập vào quang mang như vậy sẽ có cảm giác gì? là đau, hay là giải phóng; hoặc là, cái gì cũng không có?

Hắn khom người nằm ở lan can thượng, bắt đầu nghiêng người, nhắm mắt lại thở sâu, cảm thụ dòng khí cực nóng trong không khí.

“Cẩn thận!”

Mạnh quá, một cánh tay ôm lấy eo hắn kéo hắn về sau.

Quý Ngữ Phàm kinh ngạc yên lặng, phía sau có một thân thể kề sát, làm cho toàn thân hắn cứng còng còn toát cả mồ hôi hột.

“Làm cái gì? Mau buông ra!” Hắn đẩy vài cái, đang định như dĩ vãng dùng cách đối phó người đánh lén của hắn hảo hảo giáo huấn người phía sau, người nọ lại ngoài dự liệu của hắn nhanh chóng buông tay ra.

Quý Ngữ Phàm thâm hút mấy hơi khí bình phủ tâm tình của mình, mới quay lại nhìn người mới vừa rồi ôm lấy mình.

3. Chương 1-3

Edit: Ly bt

ánh mắt thật khá. Diêm Cung Thiên thất thần trong nháy mắt.

đôi con ngươi kia đen bóng thâm thúy, mắt tiệp hai mí khó có ở nam tử, sắc mặt mặc dù tái nhợt một chút, nhưng chính thể mà nói, hắn theo chưa thấy qua nam tử có dung mạo như vậy.

khi cậu quay đầu lại trong nháy mắt, hắn thấy kinh hoảng trong mắt của cậu cùng thần sắc vô phòng bị đích, hình như còn có một tia mờ mịt. Mà trong sát na kia, đôi tròng mắt kia ẩn dấu trọng trọng phòng vệ cùng đề phòng, lạnh lùng nhìn hắn.

đôi mắt kia tựa như con mèo con giống nhau, có cảnh giới mãnh liệt.

Hắn liền kinh ngạc nhìn khuôn mặt tuyệt sắc kia, trong đầu nhớ tới cuốn sách mua chỗ Sở Hán Vũ.

Hắn tin tưởng hành văn của một người có thể hiển lộ cá tính, mà trong quyển sách kia không có câu chữ khoe khoang hoa lệ, thật thà bày ra thanh lệ mơ hồ, lộ ra đầy đủ tình cảm. Nếu muốn liên hệ cùng người trước mắt, bề ngoài sẽ có cảm giác như vậy.

“Thật có lỗi, tôi vừa mới nghĩ đến người sẽ ngã xuống.” Nghe thấy câu hỏi của cậu, Diêm Cung Thiên nhún vai nở nụ cười.

“Tôi chỉ là muốn nhìn phía dưới mà thôi, đa tạ lo lắng.” cậu cười, nụ cười đơn thuần ý vị làm cho Quý Ngữ Phàm không thể nói lời trách cứ, hắn thở sâu, lễ phép mỉm cười, như trước đối xa lạ này người bảo trì một khoảng cách.

“Người là ai? Tên là gì?” Trên mặt mang nụ cười vô hại như trước, Diêm Cung Thiên dùng ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm người trước mắt.

Kỳ thật không cần hỏi, hắn đã biết người trước mắt này tuyệt đối là người theo như lời Sở Hán Vũ sẽ khiến cho hắn hứng thú với sân khấu kịch Tân Duệ. Sở Hán Vũ không hổ là trợ lý vạn năng của hắn, rất rõ sở thích của hắn, lần này không có đến không công.

Quý Ngữ Phàm nghe vậy hơi mi. Người này rất vô lễ, nào có người nào vừa thấy mặt ngay cả không giới thiệu tên mình liền hỏi tên người khác. Huống chi hắn dám khẳng định người này không phải người đoàn kịch, chẳng lẽ lại là một phần tử nhảm chán sao?

“hỏi tên người tôi thì phải nói tên mình trước cho lễ phép chứ?” Khi một câu chất vấn tràn ngập mùi thuốc súng thốt ra, Quý Ngữ Phàm không khỏi giật mình ngạc nhiên.

Sao mình có thể vô lễ với người mới gặp như thế? từ trước đến nay, Tận lực không kết tội bất cứ ai là nguyên tắc làm việc của hắn.

“Ha, xem ra người không có nhu hòa như bề ngoài!” bề ngoài trọng trọng phòng bị, nguyên lai hắn cũng không phải bình tĩnh ôn hòa như vậy. Diêm Cung Thiên lại cười cười, trong mâu quang tràn ngập hứng thú chăm chú nhìn cậu.

Quý Ngữ Phàm ngốc lảng một lúc, cẩn thận cúi đầu, có loại nan kham vì bị nhìn thấu.”Thật có lỗi, tôi nghĩ chúng tôi cũng không có quen biết nhau. Nói xong, hắn liền tính toán rời khỏi cái ban công mà hai người đang ái ngại đứng nhìn nhau.

“Chờ một chút.” Diêm Cung Thiên đưa tay ngăn cậu lại.

Quý Ngữ Phàm lập tức theo trực giác lui lại mấy bước, rời xa phạm vi cánh tay hắn.

“Có việc gì cần hỏi tôi à?” Cậu cảnh giới chăm chú nhìn hắn.

“Tôi còn chưa tự giới thiệu đâu.” Diêm Cung Thiên lộ ra khuôn mặt lễ phép tươi cười, còn thuận tiện đưa ra xuất một tấm danh thiếp.” Tôi gọi là Diêm Cung Thiên, bỏ vốn cho đoàn kịch. Người chi nhiều nhất.”

Đoàn kịch, bỏ vốn? Quý Ngữ Phàm giật mình, nhìn tấm danh thiếp kia, lại chần chờ không dám nhận lấy.

“Như thế nào, một tấm danh thiếp sẽ không ăn người đi?”

Quý Ngữ Phàm nhanh chóng nâng lên mắt, giật lấy danh thiếp rồi rời khỏi, rồi lại một lần nữa bị Diêm Cung Thiên cấp ngăn lại.

“Người rất cuộc...” Trong lòng cậu không khỏi có chút căm tức, lại ra vẻ bình tĩnh nhìn hắn.

“Tôi đã tự giới thiệu qua, cậu cũng không nên tuân thủ lễ phép đáp lại chứ?” Diêm Cung Thiên vẫn khiêu khích, cười nhìn thiên hạ trước mắt, cảm giác thật đã mắt.

Hắn sớm đã biết thân phận cậu, lại muốn nghe cậu tiến thêm một bước xác nhận, cũng là muốn dụ dỗ cậu mở miệng.

“Tôi là Quý Ngữ Phàm, Diêm tiên sinh.” Nội tâm Quý Ngữ Phàm nổi lên một tia tức giận, rồi lại nhanh chóng áp chế.” Nếu không có chuyện, tôi muốn rời đi trước có thể chứ?”

“Không, tôi còn có chuyện chưa nói.” ánh mắt Diêm Cung Thiên làm căn địa nhìn quét toàn thân cậu.

Ánh mắt của hắn rõ ràng như vậy, Quý Ngữ Phàm vừa tức vừa giận, lại không có biện pháp phát tác.” Mời nói.”

Lời nói tuy bình tĩnh, nhưng này vẻ mặt tức giận cũng không tránh được mắt Diêm Cung Thiên.

“Chuyện rất trọng yếu, người nghe cẩn thận.” Hắn cười chậm rãi tiến thêm một bước.

mặt cười tự tin làm cho Quý Ngữ Phàm không thể không lui từng bước về phía sau, tựa và lan can ban công mới dừng bước, toàn thân đề phòng nhìn hắn.

Diêm Cung Thiên khoe miệng gợi lên một mặt cười tà khí. A, Quý Ngữ Phàm này thật sự là khơi mào hứng thú lớn lao của hắn.

“Từ bây giờ trở đi, tôi bắt đầu theo đuổi em.”

“Người là đồng tính luyến ái?” Quý Ngữ Phàm rót cuộc không nhìn được nhìn người đang cười một cách lễ phép kia.

“yes!”Diêm Cung Thiên gật đầu, thẳng thắn thành khẩn bộc trực.

“Tôi nghĩ anh sai rồi, tôi không có hứng thú kia.”Quý Ngữ Phàm ngậy đại, giống như thường lễ phép cự tuyệt như những người khác.

“Như vậy người có hứng thú với nữ nhân?”Mới vừa rồi biểu hiện của cậu với nữ hài kia là chán ghét chính hắn đã thu hết đáy mắt.

“Dù là nam hay nữ, tôi cũng không có hứng thú.”Hắn căn bản là chán ghét tiếp xúc với người khác, quản người đó là nam hay là nữ.

“Không thử xem thử, làm sao em biết em sẽ không có hứng thú với tôi?” khloe miệng Diêm Cung Thiên cong lên tươi cười tự tin mà hỏi.

“Không cần thử, hiện tại tôi chỉ biết như vậy thôi.”Đối với thái độ tự tin của hắn, Quý Ngữ Phàm có chút tức giận không hiểu. Tuy rằng mình cũng không phải lần đầu tiên bị đồng tính theo đuổi, nhưng người nói được gọn gàng dứt khoát như vậy, đúng lý hợp tình, người này thật ra người thứ nhất.

“Nga?”Diêm Cung Thiên cười đến vui vẻ, mang trứ ý vị trêu chọc.

“Tôi nghĩ chúng ta không có gì hay để nói cả.”Tìm cái khe hở, Quý Ngữ Phàm đưa tay đẩy cửa ra.người muốn dây dưa không rõ với cậu hắn cũng không phải người đầu tiên, nhưnghắn lại làm cậu cảm có chút chiều không nổi.

“Vậy làm cho tôi mỗi mắt mong chờ đi, Ngữ Phàm.”Diêm Cung Thiên dấu đi ý cười, tự tin địa nói.

Quý Ngữ Phàm dừng bước chân, rồi lại nhanh chóng rời đi.

Yên lặng chăm chú nhìn bóng dáng cậu rời đi, trong lòng Diêm Cung Thiên lại nổi lên một tia cảm xúc khác thường.

Mới vừa rồi lần đầu tiên gọi tên cậu, hắn lại cảm giác tên của cậu ôn nhu mềm tại đáy lưỡi, tản ra ở trong lòng, giống như đem một cái chìa khóa, mở ra thương tiếc trong lòng hắn, giữ lấy tình cảm cùng tình yêu, rồi mới nhanh chóng lan tràn ra.

Bỗng dưng, hắn giật mình, bởi vì hắn phát hiện chuyện làm hắn có chút trở tay không kịp.

Hắn thể nhưng yêu cậu! Chính là cuộc nói chuyện ngắn ngủn với nhau không đến ba mươi phút, hắn thể nhưng đem tâm đặt ở chỗ cậu. Cái này thâm rồi, hắn thâm thở dài trong chốc lát, trong mắt lập tức hiện lên một tia sáng.

Hắn không bao giờ muốn mất tiền đầu tư, nếu tâm đã hãm, như vậy đối phương cũng phải trả giá như hắn vậy.

“chết cũng đừng mong thoát, Ngữ Phàm.” Diêm Cung Thiên cười nhẹ thành tiếng, trong mắt nổi lên quyết tâm như lời thề, “anh nhất định phải được ghi trong lòng em, tuyệt đối.”

Hắn —— muốn có được cậu!

4. Chương 2-1

“Tâm tình của người hình như tốt lắm!” Sở Hán Vũ nhìn Diêm Cung Thiên mặt mày hớn hở khẳng định nói.

“Ân hử.” Diêm Cung Thiên thích ý đem bút xoay xoay, đặt lên đầu rồi tùy ý liếc Sở Hán Vũ một cái, “nam nhân đang yêu không nên u sầu mà?”

“Nếu tôi nhớ rõ, đúng như trong lời nói, theo dân gian gọi là trạng thái theo đuổi.” Sở Hán Vũ lễ phép nhắc nhở hắn, “Nói cách khác, người bây giờ là người đang yêu đơn phương.”

“Sách, đừng nói trắng ra như thế chứ.” Diêm Cung Thiên trừng mắt nhìn hắn. Thật sự là câu nào dính câu đó, có khi hắn thực sự cảm thấy được, ngày thường lạc thú lớn nhất của trợ lý riêng này, trừ bỏ bên ngoài hãm hại tiền của hắn, nội bộ sẽ phá hư tâm tình hắn.

“Đây là sự thật.” Sở Hán Vũ không có hảo ý nhắc nhở hắn. hiem khi nhìn hắn vì một người mà mặt mày hớn hở, hắn tại sao có thể buông tha cơ hội tốt như vậy?

” Tặng hoa chưa?” trắng mắt nhìn hắn, Diêm Cung Thiên quyết định không nên tranh giành cùng hắn. Mất tiền là chuyện nhỏ, nhưng tổn thương lòng tự trọng có thể to lớn lắm.

“Tặng.” Sở Hán Vũ xuất hóa đơn ra, ” Theo lời người nói, mỗi ngày đưa rất nhiều.” Đa đến mức có thể nhồi vào nhà trọ Quý Ngữ Phàm đang thuê.

“Nga?” Diêm Cung Thiên nở nụ cười, cười đến rất xấu xa.

Hắn có thể nhìn thấy vẻ mặt bình tĩnh lại bị chọc tức của Quý Ngữ Phàm, không biết vì sao, hắn lại đặc biệt thích nhìn vẻ mặt này.

biểu tình buồn bực, nhất là khi hắn cực lực muốn bảo trì bình tĩnh rồi lại vô tình lộ ra vẻ buồn bực.

“Tôi cho rằng với cá tính của Quý tiên sinh, cùng với việc tặng hoa, còn không bằng quan tâm đến cuộc sống của cậu ấy còn có tác dụng hơn.” Sở Hân Tự nhìn vào biểu tình của Diêm Cung Thiên xong, đề nghị.

Mấy khi ông chủ muốn cùng hắn lại nói chuyện như bạn bè, khiến hắn cũng có cảm giác, muốn giúp đỡ. Bất quá, thứ có thể bán lấy tiền lại nói miễn phí, làm cho hắn không khỏi đau lòng.

Ai bảo lần này Diêm Cung Thiên kiên trì muốn tự dựa vào sức mình chứ?

“Tôi biết.” trong mắt Diêm Cung Thiên hiện lên tự tin, khuôn mặt tuấn mỹ cong lên một mặt cười, “Tôi chỉ đang đợi, chờ em ấy tự động cho tôi cơ hội.” Hắn hiện tại đang hưởng thụ lạc thú theo đuổi.

Sở Hán Vũ thấy thế lắc lắc đầu, thu dọn đồ đạc trở lại chỗ ngồi, không hề quản ông chủ đang ngồi cười như thằng ngốc kia nữa.

Mạc danh kỳ diệu!

Quý Ngữ Phàm phần nộ nhìn cả phòng đầy hoa tươi, quả thực không thể tin được thực sự có người như vậy công khai theo đuổi đồng tính.

Diêm Cung Thiên dám đồng ý nói với trong tối ngoài sáng, nói Quý Ngữ Phàm là người theo đuổi; hàng ngày đưa một phòng đầy hoa, làm thành như vậy cả người cậu cơ hồ chìm trong biển hoa.

Hơn nửa tháng nay, đầy người cậu đều là mùi hoa, may mà cậu cũng không hay đi chơi, bằng không ánh mắt hàng xóm cũng khiến cậu chịu đủ.

Tiếng chuông cửa vang lên, Quý Ngữ Phàm ngẩng đầu nhìn đồng hồ báo giờ, có loại xúc động không nghĩ mở cửa, đơn giản là thời gian tặng hoa lại đến. Nhưng tiếng chuông cửa vẫn không ngừng vang, cậu đành phải không thể nề hà đi mở cửa.

Quả nhiên, nhất mở cửa liền thấy sắc màu rực rỡ.

“Quý tiên sinh, hoa của ngài được đưa tới.” Hoa điểm lão bản mang theo hai thiếu niên, rất quen thuộc tiến vào đem hoa ngày hôm bê đi rồi đặt hoa mới vào.

“Chờ một chút.” Quý Ngữ Phàm ngăn cản lão bản cửa hàng hoa, “Ký nhận thì tôi ký, các người đem hoa lấy về, muốn đưa muốn bán đều được, lần sau đừng nữa mang tới trong phòng tôi.”

“Không được a, Uúy tiên sinh.” lão bản khỏ, khó xử nói: “Người đặt hoa kí hợp đồng với chúng tôi, nếu hoa không có vào nhà của ngài, hấn muốn chúng tôi bồi thường gấp 5 lần hợp đồng.”

Quý Ngữ Phàmngây người, không khỏi ở âm thầm mắg trong lòng. Tên kia rốt cuộc muốn làm gì!cậu đã nói không có khả năng để hấn theo đuổi, hấn lại...

“Quý tiên sinh, kia ngày mai gặp.”Nói xong, lão bản mang hai gã thiếu niên khoái trá tiêu sái đi luôn , lưu lại Quý Ngữ Phàm về mặt ảo não nhìn một nhà đầy hoa.

Cậu đương nhiên biết Diêm Cung Thiên có ý gì, nhưng là, cậu không muốn đầu hàng như vậy. Bởi vì cậu mặc kệ đối phương là nam hay là nữ, căn bản vô tình, cũng vô pháp cùng bất luận kẻ nào kết giao.

Chỉ cùng người khác gần gũi tiếp xúc, toàn thân cậu sẽ không tự chủ được cứng còng, miễn bàn đến muốn tiếp xúc thân thể.

Cậu như vậy, có thể nói chuyện yêu đương sao? Có thể yên tâm để bất cứ ai tiếp nhận bản thân sao?

Cậu làm không được! Nhưng là...

Cậu nhìn biển hoa chung quanh, trong mỗi kiện hoa đều nhìn thấy một thiệp.Cậu mở thiệp ra, đã thấy chữ viết như rồng bay phượng múa hiện ra, mỗi tấm thiệp đều có một dòng chữ giống nhau.

Thỉnh nhận lời theo đuổi của tôi.

Nhìn nét chữ như ánh mặt trời kia, cậu hiểu rõ ràng cảm giác này , cũng có chút dao động.

Bởi vì cậu rõ ràng biết quyết tâm của hấn không thể bức lui, cũng rõ ràng biết hấn muốn gì thì nhất định phải có được.

Nên làm thế nào mới tốt đây? cậu nhìn biển hoa trước mắt, mờ mịt.

(tôi tìm Diêm tiên sinh.)

Khi điện thoại đầu kia truyền đến chân chờ không xác định đích nam trung âm khi, Sở Hán Vũkhông khỏi nhìn hấn đích lão bản liếc mắt một cái “Xin hỏi vị nào?”

(tôi họ Quý.) thanh âm dừng một chút, (Quý Ngữ Phàm.)

Trúng quả!” Xin chờ một chút.” Hắc đề nút giữ, chọn mi với Diêm Cung Thiên.

ánh mắt Diêm Cung Thiên nhất thời sáng ngời, thẳng thân mình.

“Chúc mừng, con cá nhỏ ngươi chờ đợi đã lâu cần câu.” Sở Hán Vũ cứng nhắc nói, một chút cũng cảm giác không ra là hắc đề đang chúc mừng, “Muốn nhận không?”

“Không.” Diêm Cung Thiên gọi lên nhất mạt tà cười, “Nói cho em ấy biết tôi đang họp, giúp tôi hẹn em ấy buổi tối, gặp mặt tại thiên thiện phường.”

“Ngươi thật sự rất xấu.” Sở Hán Vũ nhú mày, lại theo lời đề nút thoát, “Thật có lỗi, Quý tiên sinh, Diêm tiên sinh đang họp. Thuận tiện, thỉnh ngài buổi tối bảy giờ đến thiên thiện phường, Diêm tiên sinh sẽ ở đằng kia chờ ngài. Thật có lỗi, tôi đây không rõ ràng lắm, thỉnh ngài giáp mặt nói chuyện với ngài ấy ... Ân, đúng vậy, gặp mặt.”

“Đáp ứng rồi?” Nhìn Sở Hán Vũ cúp điện thoại, Diêm Cung Thiên chọn mi hỏi.

“Ngươi cũng không nên nhất thời hứng khởi mà thôi.” Sở Hán Vũ khó được nghiêm túc đích nói: “Tôi xem vị này Quý tiên sinh cũng không đối tượng anh có khả năng trêu đùa.”

“Ngươi yên tâm, lần này rất là nghiêm túc.” Nhìn ngoài cửa sổ, Diêm Cung Thiên trịnh trọng nói, bên miệng mang theo mạt ý cười mềm nhẹ.

Quý Ngữ Phàm cực xúc bất an theo sát người phục vụ đi đến ghế lô.

Kỳ thật hắc đề thâm nghĩ tại khi điện thoại nói cho Diêm Cung Thiên, thỉnh hắc đề dừng hành vi tặng hoa mà thôi, nhưng thư kí riêng của hắc đề lại nói hắc đề đang họp, họ mình buổi tối; vốn muốn nhờ hắc đề chuyển đạt, hắc đề lại thôi nói cũng không rõ ràng lắm chuyện này, muốn cậu tự mình nói với Diêm Cung Thiên.

Hắc đề cũng không muốn gặp Diêm Cung Thiên, bởi vì hắc đề hiện tại đã không có kiên quyết như lần trước đi kháng cự sự theo đuổi. Cùng hắc đề gặp mặt, cậu thực có chút bất an.

“Diêm tiên sinh, khách của ngài tới rồi · ”

“Hảo, ngươi có thể mang thức ăn lên.” Diêm Cung Thiên mỉm cười nói với phục vụ, đứng lên kéo ghế cho Quý Ngữ Phàm, “Mời ngồi.”

Như hắc đề sở liệu, biểu tình Quý Ngữ Phàm so với hôm đó ôn hòa rất nhiều, dung nhan mảnh khảnh không

có cảnh giới mãnh liệt, dưới ánh đèn tản mát mỹ lệ cùng ôn nhu, đôi mắt hơi bất an dao động, cùng với đôi môi mỏng, cả người cậu tản ra không khí bất đồng.

Hắn, lại vì cậu mà tim đập thành thịch.

“Tôi...” Quý Ngữ Phàm cũng không có ngồi xuống, mở miệng nhẹ giọng nói: “Tôi đến, chỉ là muốn anh không cần cho nữa hoa cho tôi. Cảm ơn sự dễ mắt của anh, nhưng tôi không có ý muốn kết giao cùng ai.”

Cậu nói xong liền xoay người muốn đi mở cửa, cách một tiếng cửa lại bị đóng.

” đã đến đây, không cùng tôi ăn bữa cơm đi?” tay Diêm Cung Thiên đặt ở trên cửa, ghé vào lỗ tai cậu mà nói.

Quý Ngữ Phàm cúi đầu, không dám quay đầu lại nhìn hắn vẻ mặt hiện tại của hắn.

Thân hình bị áp trên cửa tiếp xúc với cậu nóng rực, cậu tránh cũng không thể tránh, chỉ có thể cứng còng nắm chặt tay, trên trán không tự giác bốc mồ hôi.

“Như thế nào? Lưu lại ăn bữa cơm, chúng ta lại từ từ nói chuyện.” Diêm Cung Thiên trong miệng dụ hồng trứ, nhưng trong lòng hơi hơi cảm thấy được có chút kỳ quái. Quý Ngữ Phàm tựa hồ cũng không phải hoàn toàn khấn trương, mà là có chút sợ hãi?

“Ăn cơm... Có thể.” Qua sau một lúc lâu, Quý Ngữ Phàm cuối cùng mở miệng: “Nhưng anh xa tôi ra, tôi không thích có người dựa vào tôi thân cận quá.”

“Không thích bị người đụng chạm?” Diêm Cung Thiên có chút giật mình hỏi. Nhưng cậu chính là đơn thuần không vui sao? Thái độ của cậu giống như không có đơn thuần như vậy.

Quý Ngữ Phàm không nhìn, cứ cúi đầu thản nhiên nói: “Mời người tránh ra.”

Diêm Cung Thiên lập tức buông tay ra lui lại mấy bước, lại nhìn Quý Ngữ Phàm toàn thân thả lỏng quay đầu, cảm thấy nghi hoặc. Vì cái gì cậu lại bắt đầu toàn thân đề phòng? Mới vừa rồi hắn làm cái gì sao?

Chẳng lẽ là bởi vì hắn dựa vào thân cận quá? Hắn tự hỏi mình cũng không có làm hành động nào vượt quá giới hạn, phản ứng của cậu lại giống như hắn đã làm gì đó, này rất cuộc...

Phục vụ mang đồ ăn vào, trong lúc vô tình, hắn đặt đồ giảm xóc xuống, đem đồ ăn xếp đủ rồi đi ra.

Diêm Cung Thiên nhìn Quý Ngữ Phàm ngồi xuống rồi cúi đầu ăn cơm, bộ dạng này khiến hắn nghi ngờ tình cảnh vừa rồi.

Đúng rồi, Hân Vũ nhất định biết chuyện gì! Nhưng là hắn từng thề son sắt nói muốn hoàn toàn dựa vào chính mình theo đuổi Quý Ngữ Phàm, nếu quay đầu lại đi tìm hắn xin tư liệu, không biết có thể bị cười nhạo hay không.

“Như thế nào? đồ ăn nơi không ngon sao?”Hắn thử gọi đề tài. Thật vất vả chờ mong đến ngày hai người một chỗ, hắn cũng không thể liên khinh địch như vậy, cần rút lui có trật tự.

“Ân.”Quý Ngữ Phàm thấp đầu như trước, rầu rĩ dùng cơm. Trời biết hắn căn bản thực không nuốt, lại không dám ngẩng đầu nhìn Diêm Cung Thiên đang nhìn chăm chú mình, đánh giá ánh mắt của mình.

“Người nên ăn nhiều một chút.”Thấy cậu ngậm một miếng không ăn, Diêm Cung Thiên mặc dù cảm giác mình có điểm nhiều lời, vẫn nhịn không được nói: “Người thật sự rất gầy, nhất định thường xuyên không ăn cơm đúng hay không?”

Quý Ngữ Phàm giật mình.

Có bao nhiêu lâu không có nghe thấy lời quan tâm như vậy? Giống như từ khi mười sáu tuổi rời nhà đi, hắn cũng chưa từng nghe qua nói ai nói như vậy. Trong nháy mắt, lo sợ trong lòng cùng phòng bị tháo xuống, vẻ mặt của cậu lần thứ hai thả lỏng, mang lên mặt nạ nói với Diêm Cung Thiên.

” Vội quá phải không, cơm cũng phải ăn đúng giờ bằng không đối thân thể không tốt.”Còn không có chú ý tới biểu tình biến hóa của Quý Ngữ Phàm , Diêm Cung Thiên hãy còn lải nhải nói.

“Bởi vì... Tôi thường thường nhất đuổi theo bản thảo liên quên thời gian.”Quý Ngữ Phàm cuối cùng cũng đồng ý nói chuyện:

“Đói bụng mới nghĩ tới nên ăn cái gì, dù sao cũng không có ai nhắc ...”Nói tới đây cậu ngừng lại, chỉ vì phát hiện mình không nên nói những lời này.

“Một mình người ở?”Thấy cậu cuối cùng nguyện ý nhìn thẳng vào mình, Diêm Cung Thiên cường chế mừng như điên trong lòng hỏi

“Ân.”

“Người nhà đâu?”Hắn thử hỏi.

“Bọn họ đô ở tại nam bộ.”Quý Ngữ Phàm đơn giản trả lời, có chút không muốn nói tới này.

“Chỗ không tốt?”Diêm Cung Thiên hỏi, nhìn vẻ mặt Quý Ngữ Phàm mím môi hậu nhanh chóng bổ sung một câu: “Không nghĩ nói thì báo tôi sẽ không hỏi.”

“Thật lâu không liên lạc.”Thật lâu sau, Quý Ngữ Phàm mới trả lời này một câu, cúi đầu.

Diêm Cung Thiên tuy rằng rất muốn hỏi cậu vì cái gì mà cùng người nhà xa cách, nhưng hắn cũng biết hiện tại không thể lại tiếp đề tài này, bởi vì xem bộ dáng Quý Ngữ Phàm không muốn trả lời. Thế là hắn đành phải chọn một số đề tài vui vẻ cũng cẩn thận dò hỏi mấy thứ cậu yêu thích để sau này dùng.

Một bữa cơm một người hỏi không ngừng một người trả lời cho qua cứ thế hoàn thành.

5. Chương 2-2

Ăn cơm xong, Diêm Cung Thiên dùng mọi cách kiên trì, Quý Ngữ Phàm bất đắc dĩ ngồi vào xe để hắn đưa về.

Một đường nhìn đèn đường ngoài cửa sổ xe lui về phía sau, trong lòng hắn cũng có chút nghi hoặc.

Vì cái gì hắn không có kiên trì dùng thái độ lãnh đạm nghiêm cẩn đối đãi với Diêm Cung Thiên? Khi bị ngăn lại, hắn kỳ thật có thể dùng thuật phòng thân mình đã học bức lui hắn đích, nhưng hắn không có, lưu lại cùng hắn ăn cơm, cũng nói chút chuyện phiếm.

Xem vẻ mặt của hắn phản chiếu trên kính xe, Quý Ngữ Phàm không khỏi hơi hơi thất thần.

Diêm Cung Thiên... Là một nam nhân rất có mị lực.Lông mày rày đậm, đôi mắt hàm chứa tự tin sáng rọi: mà khỏe miệng luôn mang cười, cũng không làm cho người ta cảm giác hắn đang làm ra vẻ.

Lần trước gặp mặt khi hắn bá đạo vô lễ, có cổ khí tà mị; lần này hắn lại thêm phân ôn nhu hòa ái, giống bạn tốt rất đúng lúc hỏi han ân cần. Có lẽ, hắn còn có nhiều tính cách mình không biết đích.

Nam nhân như vậy, vì cái gì đồng tính lại có hứng thú với mình?

“em đang nhìn tôi!”Diêm Cung Thiên cười nhẹ một tiếng, hai tròng mắt phiếm xuất sáng rọi nhìn Quý Ngữ Phàm hốt hoảng thu hồi tầm mắt.

“Không có.” Người bị bắt gặp, Quý Ngữ Phàm thương xúc phủ nhận, bên tai lại nóng lên.

“Tôi không ngại em xem tôi.”Hắn nhếch miệng cười, khoải trá nhún nhún vai, “việc này thể hiện tôi đối với mọi người có chút lực hấp dẫn.”

“Người luôn luôn có tự tin như vậy?”Quý Ngữ Phàm nhin không được hỏi.

“Tôi không nên có tự tin sao?” Diêm Cung Thiên từ cười nhạt chuyển biến thành cười thật tâm, một câu hai ý nghĩa nói: “Tôi biết mình có cái gì, muốn cái gì, hơn nữa có thể xác thực hướng về mục tiêu đi tới; so với rất nhiều người mà nói, tôi không nên sống có tự tin sao?”

Quý Ngữ Phàm á khẩu không trả lời được, chỉ có thể kinh ngạc nhìn hắn.

biểu tình giật mình kinh ngạc dưới ánh đèn mờ trong xe mê người như vậy, đôi môi im lặng không nói gì giống như là môi hắn nhấm nháp khe khẽ, tâm Diêm Cung Thiên lại xôn xao đứng lên.

“Đừng nhìn tôi như vậy, tôi cũng không muốn làm Liễu Hạ Huệ trước mặt em.”

thốt ra như vậy, Diêm Cung Thiên lập tức hối hận ; bởi vì Quý Ngữ Phàm vừa nghe xong, quả nhiên lập tức cảnh giới lui về hướng cửa xe.

“em không cần mang tâm phòng bị nặng như vậy, tôi chỉ là thuận miệng nói nói.” Hắn thàn than, kỳ thật càng phải nói là kim lòng không được mới đúng.” Tôi còn tưởng rằng em nên đối tôi có chút tin tưởng mới đúng.”

“Chúng ta chỉ thấy quá hai lần diện, ngài Diêm.” Quý Ngữ Phàm nói, trong lòng có chút chần chờ không chừng.

Hắn hiện tại mới cảnh giác đến chính mình đối với người này đã dễ xuống đề phòng quá nhanh, thật đáng sợ, hắn lại cứ như vậy thả lỏng tâm phòng, vì cái gì sẽ như vậy đâu?

“Tôi nói rồi, tôi từ trước đến nay biết mình muốn là cái gì.” Hắn tin tưởng tràn đầy nhìn cậu, “Tính cả vấn đề cảm tình nữa.”

Quý Ngữ Phàm khẽ run, “Tôi cũng nói, tôi không có ý tứ muốn cùng bất luận kẻ nào kết giao, xin anh nhớ kỹ.”

Hắn biết mình không ghét hắn, nhưng điều này cũng không có nghĩa là hắn sẽ nhận sự theo đuổi của người này.

“Không có thử qua, tôi sẽ không buông tha, hưởng chi...” Diêm Cung Thiên mỉm cười, hai mắt sáng ngời nhìn thẳng vào mắt cậu, “em không ghét tôi, tôi biết.”

Quý Ngữ Phàm bị nói trúng tim đen không biết làm sao đưa tay vò tóc, không dám nhìn thẳng vào hắn.

Bên trong xe có một trận lặng im, chỉ còn lại có âm nhạc thản nhiên vờn quanh bọn họ.

Một lát sau, xe ngừng lại.

“Cảm ơn anh đưa tôi trở về.” Quý Ngữ Phàm nói, đưa tay mở cửa xe liền muốn xuống xe.

“Chờ một chút.” Diêm Cung Thiên mở miệng ngăn lại, “Đối với sự theo đuổi của tôi, em còn chưa cho tôi câu trả lời.”

thân mình Quý Ngữ Phàm không khỏi cứng đờ, tay đặt ở cửa xe không quay đầu lại, chỉ nhìn khung cảnh bên ngoài cửa kính.

Qua một lúc lâu sau, hắn mới hỏi: ” vì cái gì muốn đuổi theo đuổi tôi? đâu có thích tôi?” Thanh âm của hắn trở nên lạnh nhạt,

Diêm Cung Thiên giật mình, vẫn chưa trả lời lại nghe thấy hắn nói chuyện.

“Người thích chính là khuôn mặt này đi?” Quý Ngữ Phàm cười nhẹ, giọng có chút châm chọc. “Người căn bản không biết ta, sự quan thuộc cũng không nhiều, lại nói người thích ta, không biết là buồn cười hay sao?”

“Tôi không phủ nhận, đầu tiên tôi đã bị bên ngoài của em hấp dẫn.” Trầm ngâm sau một lúc lâu, Diêm Cung Thiên thành thực tiếp tục nói:

“Nhưng đây chẳng qua là một nguyên nhân dẫn đến, không có nghĩa là hết thảy. Tôi cho rằng cá tính của em, bên ngoài của em, khí chất của em ... mấy thứ hữu hình, vô hình gì đó hợp nhau trên người em, trên người Quý Ngữ Phàm. Mà tôi thích, chính là Quý Ngữ Phàm này.

“Tôi sẽ không nói tôi không coi trọng bề ngoài, nhưng, tôi cho rằng chỉ là bên ngoài mà không có cá tính như người, sợ là hấp dẫn không được tôi.” Hắn nở nụ cười, có chút vui đùa, “Bất quá tôi nghĩ, có lẽ có một ngày tôi cũng có thể làm được thảo luận giống tiểu thuyết tình yêu thể này, mặc kệ bề ngoài của em trở nên như thế nào, những thứ của em đều xâm phạm vào cảnh giới của tôi!”

Quý Ngữ Phàm im lặng không nói gì.

Hắn còn tưởng rằng Diêm Cung Thiên sẽ nói chút hắn không phải là con bên ngoài, mặc kệ bộ dạng hắn như thế nào đều đã yêu, tựa như mấy người trước, nhưng hắn không có. Điều này làm cho hắn cảm thấy được trong lòng mình có vài thứ đang ở lung lay sắp đổ.

“Như thế nào? Có thể tin tưởng tôi sao?” Diêm Cung Thiên chọn mi vấn.

“Tôi cùng anh ... Bất quá nói chuyện với nhau quá hai lần, sao lại biết tôi sẽ nghĩ như vậy.

Không tự giác lại nói nhẹ lại.

“Từng có người nói quá, tình yêu không cần lý do.” Diêm Cung Thiên như trước mang cười, nhìn thùy mâu của cậu ôn nhu nhẹ nhàng nói: “Mà là bằng trực giác cùng cảm giác.”

Không biết nên trả lời như thế nào, Quý Ngữ Phàm chỉ có thể quay đầu nhìn ngoài cửa sổ xe không nói lời nào.

“Kia, câu trả lời của em đâu?” Diêm Cung Thiên thật cẩn thận hỏi.

“Anh căn bản là không biết tôi là người như thế nào.” Quý Ngữ Phàm cúi đầu lắp lại những lời này, “Anh không biết tôi...” Hắn căn bản không rõ mình là người như thế nào, có dạng quá khứ gì.

“Vậy cho tôi cơ hội hiểu biết.” Hắn đánh gãy lời của cậu, lại nói: “Tôi nói rồi, em chưa cho tôi cơ hội thử, tôi sẽ không buông tha.”

Lần đầu tiên Quý Ngữ Phàm nghe vậy kinh ngạc nhìn hắn, muốn nói lại thôi.

Thần sắc phức tạp nhu hợp tình tự không rõ của cậu, Diêm Cung Thiên nhìn ra, như là lo, như là ưu, hoặc như là sợ. Vẻ mặt này rơi trong mắt của hắn, khiến hắn không khỏi dâng lên thương tiếc nồng đậm cùng ý muốn bảo hộ.

“Nếu em vẫn là không thể đem tôi trở thành đối tượng, như vậy liền tạm thời coi tôi là bằng hữu đi.” Diêm Cung Thiên cũng hiểu không nên làm quá nhanh, lấy lui làm tiến nói như thế, “Ít nhất không cần đem người muốn quan tâm em vứt ngoài cửa, có thể chứ?”

Quý Ngữ Phàm ngẩng đầu, con ngươi đen động lòng người nhìn Diêm Cung Thiên, có chút do dự, nhưng vẫn là không nói lời nào. Trong lòng có một thanh âm nói cho cậu biết cần kiên quyết cự tuyệt, rồi lại có một thanh âm khác dụ dỗ cậu muốn cho mình một lần cơ hội...

” bắt đầu từ việc làm bạn đi, được không?”

6. Chương 3-1

Từ ngày đó, hai người Diêm Cung Thiên cùng Quý Ngữ Phàm lâm vào một loại trạng thái ái muội vi diệu. Nếu dùng một câu hành ngữ mà nói, quan hệ hai người hiện tại đó là ” hơn bằng hữu, chưa đến mức người yêu”.

Mỗi ngày, Diêm Cung Thiên sẽ nhắn tin hoặc gọi điện thoại cho Quý Ngữ Phàm hai lần ; thẳng đến hấn phát hiện Quý Ngữ Phàm hoàn toàn không nghe, hấn bắt đầu sớm muộn gì cũng xuất hiện tại cửa nhà Quý Ngữ Phàm, mang cơm cho cậu, thậm chí mời cậu đi ra ngoài dùng cơm.

Với loại ân cần này, bình thường Quý Ngữ Phàm có thể ngăn liền chắn, nhưng cậu thường thua dưới ba tắc lưỡi của người kia.

Bởi vậy, cậu cũng từ từ quen sự xuất hiện của hấn, cũng dần dần quen với hành vi bá đạo của hấn.

Việc này làm hấn có chút vô lực. Rồi nhà tám năm đến hấn tạo thành thói quen tự quản sinh hoạt của mình, mà Diêm Cung Thiên lại gây cho hấn một loại xa lạ, không thể nắm rõ trong bàn tay.

Quý Ngữ Phàm chìm trong nghi hoặc.

trong lòng biết hành vi quan tâm của Diêm Cung Thiên căn bản sớm quá siêu việt đã qua giới hạn bằng hữu, cũng biết rõ hấn không có khả năng ngồi ở vị trí bạn bè, lại mặc hấn đi từng bước một xâm nhập vào cuộc sống của mình, rốt cuộc đại biểu cho ý nghĩ gì?

Hấn nên nghiêm khắc thỉnh hấn giữ nghiêm giới hạn. Hấn thường xuyên ra vào, hàng xóm đã có không ít lời ra tiếng vào, cho dù hấn cố ý xem nhẹ, vẫn có thể cảm giác bọn họ mang theo ánh mắt tìm tòi nghiên cứu nhìn trộm hấn.

Hấn càng ngày càng không muốn xuất môn, trừ phi Diêm Cung Thiên cưỡng mời hấn, nếu không hấn cơ hồ chùng không ra khỏi nhà, Phảng phất như ở trong nhà mới an toàn. Đơn giản là ánh mắt này làm cho hấn không tự giác bốc mồ hôi lạnh, giống như lại nhớ tới nhiều năm trước, nhìn thấy sự thương hại dành cho mình, thậm chí xem thường, ánh mắt khinh thị.

“Đi ra ngoài đi một chút được không?”

Dã nhân này, khi Diêm Cung Thiên rồi hướng hấn đưa ra này đề nghị, hấn lập tức lắc đầu cự tuyệt.

“Người gần nhất làm sao vậy?” Diêm Cung Thiên hơi nhíu khởi mi. Gần nhất Quý Ngữ Phàm hoàn toàn cự tuyệt hấn, điều này làm cho hấn không khỏi cảm thấy có chút quái, cũng có chút tâm phù khí táo.

Hai tháng qua, khoảng cách hai người từ cách một cánh cửa giờ chỉ còn cách nhau một cái bàn, khiến hấn mềm hóa. Nhưng một tuần gần đây, cậu luôn cự tuyệt khiến hấn thấy quái lạ, nguyên bản tình huống đang thuận lợi phát triển, ngược lại mặc danh kỳ diệu làm cho hấn có cảm giác va phải đá ngầm.

Nghe thấy lời của hấn, Quý Ngữ Phàm ngậm miệng cổ họng cũng chẳng ậm ừ một tiếng.

Lại không nói. Diêm Cung Thiên thăm than một tiếng, cậu cái gì cũng không chịu nói, “tôi ở đây cùng em

được không?”Hắn lui mà tiến.

“Ngươi...” cuối cùng Quý Ngũ Phàm mở miệng: “Ngươi vẫn là trở về đi, tôi hôm nay có việc cần vội.”

“Ngươi không cần lấy lý do công tác.”Hắn liếc mắt một cái liền nhìn ra cậu đang nghĩ một đằng nói một nẻo, không chút khách khí liền vạch trần nói: “Rất cuộc chuyện gì xảy ra?”

“Không có việc gì.”Buồn nửa ngày, cậu nói thêm hai chữ.

“Không có khả năng, ngươi lại muốn giấu diếm cái gì?”Diêm Cung Thiên hơi cảm thấy không ổn kéo lại chủ đề.

“Ngươi quản nhiều lắm đi!”Nghe thấy hắn hỏi như vậy, Quý Ngũ Phàm bất giác có chút tức giận, thốt ra liền nói: “Tôi không muốn đi ra ngoài không được sao? Anh đừng phiền như vậy được không?”

“Ngươi nghĩ như vậy?”Diêm Cung Thiên rùng mình, khẩu khí cùng ánh mắt cũng cứng rắn lên. Hắn không rảnh nghĩ lại vì sao cậu lại như thế

Mất nhiều tình cảm như vậy còn bị từ chối, hơn hai tháng qua hỏi han ân cần bị người nói thành phiền toái, đáy lòng hắn bùng lên tức giận.

” Em thật sự cho rằng tôi phiền?”

“Đúng.”Thấy tính tình hắn cũng nổi lên, Quý Ngũ Phàm vẫn mạnh miệng trả lời, “Ngươi không cho là làm một bằng hữu mà nói, ngươi quản nhiều việc lắm sao?”

“Bằng hữu?”Nghe thấy hắn nói như vậy, thân mình Diêm Cung Thiên không khỏi mềm xuống.

hắn cảm thấy tâm bị thương. Nếu để cho Sở Hán Vũ biết, khẳng định sẽ cười nhạo hắn một phen, từ trước đến nay, tại tình trường mọi việc hắn đều thuận lợi, thế nhưnglại lại cảm thấy bị thương hại.

Lần đầu tiên đối với một người dụng tâm như vậy, lần đầu tiên coi đối phương hơn tiền tài mà ghi vào tâm khảm, hiện tại bị thương không chỉ là tự tôn của hắn, cũng có tình cảm của hắn.

“Không phải sao?”Quý Ngũ Phàmcắn chắc môi dưới, tuy có hối hận chính mình nói lời không tốt, chính là không chịu nhả ra, “Là ngươi tự nói làm bằng hữu.”

Hảo một cái bằng hữu! Hắn thật sự là mua dây buộc mình a!”Ý của em là, tôi nên giống bằng hữu đối với người bảo trì lãnh đạm như nước hay quân tử chỉ giao? Em biết rõ tôi...”

Hai tháng qua, thái độ cậu đối với mình càng ngày càng nhu hòa, hẳn cũng biết tình cảm của cậu đang mềm hoá, sao hôm nay lại nói lời như thế đến?

“Tôi cự tuyệt anh!” Bất chấp việc làm hẳn bị thương, Quý Ngữ Phàm theo bản năng hô đứng lên. Hẳn không muốn lại thấy hẳn đối với mình ôm tình cảm, hẳn không muốn nghe.

“Người!” cậu biết rõ tình cảm hẳn đã gắn vào người cậu, lại còn nói ra lời khiến người ta tổn thương như vậy. Diêm Cung Thiên phút chốc đứng dậy, nắm chặt nắm đũa sức khua về phía mặt bàn, đồ trên bàn ăn bắn lên, phát ra thanh âm khuông lang.

Quý Ngữ Phàm giật mình, sắc mặt trắng xanh lui từng bước, cương tại tại chỗ động cũng không dám động.

Hẳn sinh khí. Nhận thức hơn hai tháng qua, cậu lần đầu tiên thấy hẳn sinh khí —— bởi vì cậu cố ý khiêu khích.

Bốn phía che kín không khí âm trầm, không ai động. Qua một lúc lâu sau, Diêm Cung Thiên xoay người rời đi, phịch một tiếng đập phá cửa, lưu lại Quý Ngữ Phàm một người đối mặt với phòng vắng lặng.

Hẳn sẽ không đến nữa đi? Quý Ngữ Phàm ngã ngồi trên sofa, cuộn mình đứng dậy sững sờ.

Bất cứ người nào cũng không thể chịu đựng được sự tổn thương trong lời vừa rồi, huống chi là Diêm Cung Thiên sự nghiệp thành công, nam nhân luôn đứng ở chỗ cao như vậy. Như vậy cũng tốt, cậu cuối cùng có thể khôi phục sinh hoạt dĩ vãng. Đúng vậy, cậu một người cũng có thể sống rất khá, một người... Nhìn phòng trong vắng lặng, cậu không khỏi giật mình kinh ngạc đứng lên.

7. Chương 3-2

Mãi cho đến sắc trời tối dần, Quý Ngữ Phàm mới bước ra cửa.

Thói quen thật là rất đáng sợ mỗi một sự kiện, Diêm Cung Thiên hơn hai tháng qua thỉnh thoảng hỏi han ân cần, nhưng lại khiến cho cậu đến hết ngày mới phát hiện đầu lâu chưa đi mua đồ ăn. Nếu không phải đã đói bụng, chắc là cậu không phát hiện trong tủ lạnh chỉ còn lại sữa có buổi sáng hôm nay Diêm Cung Thiên mang đến.

Nhìn nửa bình sữa còn lại, hẳn lại như thế nào cũng không muốn động nó, đành phải xuất môn.

Không nên để cho hẳn tiếp cận chính mình như vậy.ôm một bọc to, hẳn vừa đi vừa muốn.

Hẳn không thể, cũng không muốn lại làm cho mình lâm vào tình hình như vậy, hẳn không muốn bỏ thói

quen một người tồn tại, không nghĩ có điều chờ mong. Cùng với việc sau này sẽ thấy vẻ mặt hần khinh thị mình, còn không bằng liền như vậy quên đi.

Đột nhiên, bên chân có một thanh âm rất nhỏ đánh gãy suy nghĩ của hần, hần quay đầu, dưới đèn đường mỏng manh thấy một vật thể mập mạp

Hạ thấp lưng nhìn kĩ, hần thấy một bàn chân, con mèo vằn vằng. thân hình nhỏ lung lay lảo đảo không thể đứng vững, không ngừng té ngã lại bò lên, ý đồ tóm lấy người đang ôm bọc đồ to kia.

Thật nhỏ. Hần chăm chú nhìn đến Tiểu Miêu mẽ, mới sinh ra không lâu đột nhiên theo đáy lòng dâng lên một cổ thương tiếc. Nó thậm chí còn không có cai sữa đi, vì cái gì lại ở chỗ này đâu? Nên không phải là không cẩn thận dẫm phải?

Quý Ngữ Phàm đi vài bước tìm chung quanh, vẫn chưa thấy hoặc nghe thấy có thanh âm mèo vang lên trở lại. Hần bế Tiểu Miêu đang chui vào cái túi lớn rơi dưới đất lên, để nó trong lòng bàn tay, tinh tế chăm chú nhìn con mèo.

“Theo anh về nhà được không?” Một cổ xúc động, hần mở miệng nói với con mèo trong bàn tay.

Mèo con trắc trứ đầu, không ngừng meo meo gọi, thanh âm kia như làm nũng lênh Quý Ngữ Phàm không khỏi mỉm cười, cởi áo khoác mỏng nhẹ nhàng bao ở nó đi về nhà.

Hần dùng chìa khóa mở cửa đi chung của dãy trọ, cùng vài người tiến vào thang máy, khi thang máy đang đi lên lại nghe được tiếng nói chuyện trầm thấp.

“Đúng vậy... Chính là hần...”

“Là đồng tính luyện ái a.”

Tự cho là khe khẽ nói nhỏ lại lưng khiến Quý Ngữ Phàm cứng đờ. Tay ôm mèo nhỏ căng thẳng, âm thầm cắn răng, hô hấp dồn dập đứng lên.

“Thường thường có một nam nhân rất tuấn tú đến tìm hần, tôi nghĩ nhất định là như vậy.”

“Hai nam nhân... Có điểm quái.”

“Hiện tại không phải rất nhiều sao? Ngạc nhiên.”

“Không phải, người muốn hai nam nhân, không phải rất kỳ quái sao?”

“Hi, nhưng thật ra có điểm quái ác, bất quá bộ dạng hấn xinh đẹp như vậy...”

“Đổi lại, là nam nhân đều sẽ động tâm.”

“A, không biết người nhà của hấn sẽ nghĩ như thế nào ác...”

Thang máy vừa mở ra, Quý Ngữ Phàm lại không thể chịu đựng được liền xông ra ngoài.

Bộ dạng xinh đẹp như vậy...

Đô là bởi vì người lớn lên giống nữ hài tử!

Là nam nhân đều tâm động.

Là người câu dẫn người đích.

Không biết người nhà của hấn sẽ nghĩ như thế nào ác!

Mây làm mất hết danh dự nhà họ Quý chúng ta!

Hấn nhắm mắt lại, trong đầu không ngừng vọng tiếng, cơ hồ làm hấn hư nhược ngồi sụp xuống đất.

Không phải lỗi của tôi, không phải tôi... Không phải tôi a! Vì cái gì nói hấn như vậy, hấn rốt cuộc làm sai cái gì?

“Người đi đâu vậy?”

Thanh âm quen thuộc truyền đến, Quý Ngữ Phàm kinh ngạc nhìn người đứng ở cửa phòng mình.

“Người... Vì cái gì...” Quý Ngữ Phàm thì thảo hỏi Diêm Cung Thiên.

Vì cái gì hấn lại ở chỗ này, hấn không phải bị mình chọc tức giận bỏ đi sao?

“Ta nghĩ chờ chúng ta bình tĩnh sẽ bàn lại... sắc mặt em như thế nào tái nhợt như vậy?”

Diêm Cung Thiên vươn tay liền muốn sờ mặt cậu, lại bị Quý Ngũ Phàm nhanh chóng lùi sau tránh ra.

“Người đi.” Hấn cắn trứ nha, “Không cần lại đến.” Không cần lại lao vào cuộc sống của tôi

“Rốt cuộc sao lại thế này? Ngũ Phàm.” Diêm Cung Thiên vững vàng mở miệng. Hấn lần này là hạ quyết tâm thế nào cũng phải tìm ra đáp án mà cậu không thể nói, “Tôi không thể nhận yêu cầu như thế, trừ phi đáp án của em thuyết phục tôi.”

Sau khi hấn tức giận rời đi lại nhìn thấy ánh mắt sợ hãi của cậu. Hấn không nghĩ tới chính mình sẽ dọa cậu, hấn sớm nên hiểu được cậu sẽ chống cự, bấn ngược lại, sớm biết rằng không nên biểu hiện ra tức giận lớn như vậy. Hấn lần nữa tự nói với mình phải có kiên nhẫn, rồi lại nhất thời không chế không được tình cảm cho nên đành phải rời đi trước để làm cho mình tỉnh táo lại.

“Tôi không cần bằng hữu, càng không cần người yêu, như vậy anh nghe rõ ràng rồi chứ?” sắc mặt Quý Ngũ Phàm tái nhợt, trong mắt lại thiểm trứ quang mang quyết liệt.”Hiện tại mời anh tránh ra, tôi muốn mở cửa.”

Diêm Cung Thiên suy nghĩ sâu xa trong chốc lát sau đó theo lời nghiêng thân mình, lại tại khi Quý Ngũ Phàm đem cửa mở racầm lấy cổ tay cậu, nắm chặt cậu, một tay kéo cậu vào phòng trong đóng cửa lại.

8. Chương 3-3

“Người làm cái gì, mau thả bỏ ra!” gói to trong tay Quý Ngũ Phàm rơi xuống, khi hấn từ chối, vật trong tay kia cũng rơi vào tay Diêm Cung Thiên.

“Tôi nói rồi, tôi muốn đáp án.” Diêm Cung Thiên không chút động đậy nói.

Khi hấn muốn càng tiến thêm một bước ôm lấy cậu, lại thấy có đông tây dùmng nằm giữa hai người. Hấn buông một bàn tay nắm thứ kia lên, phát hiện bên trong đó có một con Tiểu Miêu chính đang thoải mái nằm nghỉ.

“Người kiếm một con miêu trở về?” Hấn khơi mi, cười mà không cười nhìn Quý Ngũ Phàm. Hấn nhớ rõ một tháng trước hỏi cậu có nghĩ muốn dưỡng sủng vật không, cậu trả lại một câu không có hứng thú.

“Trả lại cho tôi!” Quý Ngũ Phàm đương nhiên rõ ràng hấn nhớ tới sự tình gì, xấu hổ buồn bực thừa dịp hấn không phòng bị khi thân thủ tặng hấn một cùi chỏ.

Diêm Cung Thiên đau đến nhúu mi, lập tức buông hấn ra.

Sách! Hắn thế nhưng nhất thời quên Ngữ Phàm chính là người thích nhẹ nhàng.

“Bắt nó đưa tôi.” Quý Ngữ Phàm thối lui đến bên tường cách hắn xa nhất, nhìn con mèo trên tay hắn.

“Không được, trừ phi người đáp ứng theo ta nói chuyện.” Có mèo trong tay, tại sao có thể không hảo hảo lợi dụng?

Quý Ngữ Phàm cắn trứ môi, buồn bực trừng hắn. “Không có gì hay để nói, dựa vào cái gì quản tôi nhiều như vậy?”

“Lần này mặc kệ em nói cái gì, tôi cũng sẽ không đi.” Diêm Cung Thiên dù bận vẫn ung dung ngồi bên bàn ăn, một bộ dáng tính toán không đi.

Quý Ngữ Phàm cũng bướng bỉnh đứng lên, ngồi phía phòng khách, sinh hờn dỗi, không chịu nói.

Diêm Cung Thiên nhìn hắn thân mình tể lui tại ghế dựa nội, trong lòng thương tiếc mặc dù khiến cho hắn mềm lòng, nhưng cũng không muốn đem chuyện ngày hôm nay làm như không phát sinh quá. Bởi vì nếu không thể vượt qua một cửa này, hắn có lẽ cứ như vậy mặc danh kỳ diệu bại chiến xuống dưới.

Hai người cứ như vậy giằng co, ai cũng không chịu mở miệng trước.

Một tiếng mèo kêu vang lên trong không gian, Quý Ngữ Phàm phút chốc ngẩng đầu nhìn hướng Diêm Cung Thiên.

Nghe nó gọi không ngừng, hắn là đói bụng đi? Hắn nhớ rõ tử lạnh còn có chút nãi, vừa vặn có thể lấy đến uy nó. Nhưng là muốn đi phòng bếp, hắn nhất định phải muốn đi qua Diêm Cung Thiên, càng miễn bàn mèo còn tại trong lòng ngực của hắn.

“Nó giống như đã đói bụng.” Diêm Cung Thiên thân nhiên mở miệng, trong mắt lại mang trứ ý cười.

Hắn thấy Quý Ngữ Phàm để ý con mèo này, còn có lo lắng, muốn tiếp cận rồi lại bướng bỉnh không chịu tới gần hắn.

“Người không đến uy nó?” Hắn khơi một bên mi, tuyên bố Quý Ngữ Phàm không đến, hắn liền tính toán làm cho con Tiểu Miêu này tiếp tục đói bụng.

“Người...” Ôê tiện! Thế nhưng áp chế hắn! Quý Ngữ Phàm tức giận đến nói cũng nói không xong chính, chỉ có thể trừng hắn.

Diêm Cung Thiên trứ mê nhìn hắn, liên lúc này hắn vẫn là cảm thấy được bộ dáng tức giận của Quý Ngữ

Phạm cực kỳ xinh đẹp. đôi mắt bình thường bình tĩnh đậm mạc, hiện giờ chợt lóe chợt lóe sáng lên sáng bóng, mà mặt có chút tái nhợt khi buồn bực khi nổi lên đỏ ửng, hơn nữa hấn giận sẽ không tự giác cắn môi, mỗi khi đem môi cắn đến đỏ tươi ướt át càng thêm mê người.

“Người nóng giận càng đẹp mắt.”Hấn không tự giác dùng ngữ điệu như là lời tâm: “Thật sự rất đẹp.”

thình lình nghe thấy câu này, Quý Ngữ Phạm kinh ngạc ngây người, cái loại biểu hiện này tại tình ý trong lời nói làm cho mặt của hấn giáp càng thêm đỏ tươi, liên tim đập cũng nhanh hơn. Hấn không khỏi buồn bực về chính mình, có chuyện gì vì một câu ca ngợi sớm nghe quán mà tim đập gia tốc.

Nhìn hai má hấn đỏ bừng, Diêm Cung Thiên thầm nghĩ, nếu là mình không có phong độ quân tử, hiện tại nhất định liền lĩnh địa đi đến trước mặt hấn, mặc kệ hấn có thể kháng cự hay không hôn lên đôi môi khát vọng đã lâu, tham lam địa hấp thu ngọt ngào trong đôi môi đó.

Chỉ là muốn, hấn là có thể cảm giác được cả người như có sâu, cực muốn phó mặc hành động của chính mình. Nhưng nghĩ đến cậu đang phòng bị, ài! Bây giờ không đúng thời điểm.

“Người lại đây uy nó đi, tôi cam đoan sẽ không làm gì em.”Diêm Cung Thiên cường chế dục niệm rục rịch trong lòng, hai tay giơ lên chỉ thề.

Bằng không làm sao bây giờ, lại tiếp tục háo đi xuống sao? Hấn là không sao cả, nhưng là hấn đột nhiên nhớ tới vừa rồi cậu đi ra cửa mua đồ, nói cách khác hấn còn không có ăn cơm đâu?

Quý Ngữ Phàmliếc hấn một cái, lại như trước không hề động chỉ.

” không phải còn không có ăn cơm sao? Tôi lộng điểm đồng tây cho em ăn.”

“vì sao tốt với tôi như vậy.”Quý Ngữ Phạm ảo não thấp giọng lẩm bẩm. Rõ ràng mình nói vậy muốn khôi phục sinh hoạt một người, nhưng khi nói những lời này xong, hấn vẫn là đối với mình tốt như vậy, làm cho tâm tư cậu lại buông lỏng!

“Tôi muốn đối tốt với em.”Diêm Cung Thiên ôn nhu nói.

“Tôi không thích như vậy, tôi không cần...”Hấn nói còn chưa dứt lời đột nhiên cảm mồm.

Mình không cần hấn làm cái gì? Không cần hấn thích không cần hấn tham gia vào cuộc sống, không cần ỷ lại hấn... Những lời này hấn không có biện pháp nói ra, bởi vì một khi nói ra miệng, liền giống như thừa nhận hấn đã có phân lượng ở trong lòng hấn, mà hấn không nghĩ như vậy.

“Chờ người cơm nước xong chúng Ta bàn lại.”Diêm Cung Thiên mỉm cười, đứng lên đem miêu mễ đặt lên bàn, liền ngồi xổm người xuống tìm thứ có thể nấu được, rồi mới tự đi đến bếp làm đồ ăn. Một phần là

làm cho dục vọng của mình bình ổn, một phần làm cho Quý Ngữ Phàm hạ quyết tâm đề phòng yên tĩnh một chút.

Đợi cho Diêm Cung Thiên bê hai chén mì nước rời phòng bếp, Quý Ngữ Phàm đã vệ mặt bình tĩnh ngồi ở bàn ăn bên, mà mèo con thì bám lấy đầu vai cậu, vui sướng để cậu vuốt ve, Diêm Cung Thiên xuất ra một cái bát, sữa đã hâm nóng, ý bảo cậu buông mèo ra.

Quý Ngữ Phàm không nói gì nhẹ nhàng phủng hạ mèo con trên vai đưa đến bát, mèo con ngửi ngửi, liền đợi không kịp uống sữa.

“Ăn đi.” Hấn nói, dẫn đầu cầm lấy bát đĩa, mới nhìn thấy cậu động bát đĩa.

Ăn xong Diêm Cung Thiên nhìn hấn không yên lòng ăn, cảm thấy không phải không có cảm thán.

Không biết là người nào nói qua trước người mình yêu chỉ có thể yên lặng, giờ hấn đã cảm nhận được. Nếu người nào biết hấn mà thấy hấn thế này chắc sẽ bất ngờ.

Hấn ôn ngôn mềm giọng, vừa đám vừa xoa, hỏi han ân cần, chu đáo, chỉ vì Quý Ngữ Phàm.

” sau khi nhặt mèo phát sinh chuyện gì?” Hấn thử hỏi, nhìn tay Quý Ngữ Phàm càng khẳng định ý nghĩ của mình .

Bởi vì lấy cá tính Ngữ Phàm, nếu không phải sau khi nhìn thấy hấn không lâu phát sinh chuyện nào đó, vừa rồi gặp hấn khi sẽ không nhanh chóng phản ứng như vậy, mà là sẽ giống buổi sáng bị hấn không ngừng ép hỏi sau đó mới có thể như thế. Mà nếu là ngay say khi xuất môn đã gặp chuyện gì, cậu liền sẽ không đi chú ý tới mèo con, lại càng không có thể kiểm con miêu này trở về.

Cho nên hấn suy đoán, là nhặt được sau khi trở lại nơi trên đường có chuyện gì xảy ra, cậu mới có nhặt thời không khống chế được phản ứng xuất hiện.

“Tôi...” Quý Ngữ Phàm mở miệng, lại như là không biết nói như thế nào lại ngậm miệng.” Không có gì.”

vẫn là đáp án giống nhau. Diêm Cung Thiên tự nói với mình phải có kiên nhẫn, bởi vì hấn sớm chỉ biết muốn giải trừ tâm phòng của Quý Ngữ Phàm cũng không phải một ngày hai ngày là có thể đạt thành, hấn sớm đã có chuẩn bị trường kỳ kháng chiến.

Nhưng rốt cuộc là vì cái gì tạo thành tính cách Ngữ Phàm hôm nay? Vì sao hấn sắp sợ đám đông, sắp xếp từ chối không tiếp xúc, tránh đi mọi người, mà dùng một mặt nạ ôn nhu để bảo vệ mình. Hấn muốn biết nên nhất thiết qua lại, nhưng lại không muốn lên điều tra hấn, sợ sẽ chạm đến chuyện cậu không muốn

nói, tạo nên sự kháng cự lớn hơn. Hấn chỉ có thể chờ, cũng quyết tâm chờ, đợi một ngày cậu mở rộng trái tim mình.

“Không có khả năng không có chuyện gì, nói cho tôi biết được không?”Hấn ôn nhu hỏi, như nước mềm nhẹ.”Tôi thật sự lo lắng, cũng quan tâm em.”

“Anh... Tôi không biết nói như thế nào...”Quý Ngữ Phàm giật mình, ngữ điệu Diêm Cung Thiên ôn nhu cùng ánh mắt làm cho hấn có chút sợ hãi mờ mịt, cũng có chút khiếp sợ. Hấn đối mình tốt làm cho cậu sợ hãi, không biết cho nên sợ hãi.

Đột nhiên, tiếng chuông cửa đánh gãy lặng im, Quý Ngữ Phàm dường như trốn tránh đứng dậy, nhìn người tới mới mở cửa.

“Phương Ngà, các người có chuyện gì không?”Thấy người tới là vợ chồng chủ cho thuê nhà, Quý Ngữ Phàm lễ phép hỏi,cảm thấy cũng thấy kỳ quái, có chuyện gì cần vợ chồng bọn họ cùng đi?

” ngài Quý, cái kia...”Bị thê tử đẩy, chủ cho thuê nhà có chút do dự mở miệng: “Có chút việc muốn nói cho người một tiếng.”

“Ân, mời nói.”

” kia...”Chủ cho thuê nhà đang nhìn đến người phía sau Quý Ngữ Phàm giật mình, tiếp theo nhanh chóng nói: “Tôi nghĩ mời người chuyển nhà.”

“Chuyển nhà?”Quý Ngữ Phàm không khỏi sửng sốt, “Vì cái gì?”

“Bởi vì cái kia...”Hấn nói quanh co này từ, sau một lúc lâu mới nói: “Bởi vì muốn bán gian phòng.”

“Nhưng chúng ta có hợp đồng a.”Quý Ngữ Phàm thoáng cảm thấy kỳ quái, còn muốn muốn theo cố gắng, Diêm Cung Thiên đi lại bên cạnh cậu.

“Sao lại thế này?”Diêm Cung Thiên mắt nhìn vợ chồng chủ cho thuê nhà, cúi đầu hỏi.

“Bọn họ nói...”Quý Ngữ Phàm vừa mới mở miệng liền dừng lại, bởi vì hấn tình tường thấy vẻ mặt vợ chồng chủ cho thuê nhà nhìn chính mình cùng Diêm Cung Thiên.

Nguyên lai là vì việc này.

” tiền đặt cọc chúng tôi sẽ trả lại, tóm lại mời người cuối tuần liền chuyển nhà.”Mở miệng chính là vợ chủ cho thuê nhà. Nàng nói xong làm như xem thường nhìn bọn họ liếc mắt một cái, nhanh chóng kéo trượng

phu đi rồi.

9. Chương 3-4

“Bọn họ muốn người chuyển nhà?” Diêm Cung Thiên hiểu rõ hỏi.

Quý Ngữ Phàm lặng im gật gật đầu, xoay người đi vào trong phòng. Trước đây muốn tìm phòng để chuyển nhà, chính là lần này không phải chính hấn muốn bàn, mà là bị người lệnh khu trực giống như bị đuổi.

“Người không phải muốn biết nguyên nhân sao?” Ôm lấy con mèo trên bàn, mặt Quý Ngữ Phàm không chút thay đổi nhìn hấn sâu kín mở miệng:

“Người chính là nguyên nhân.”

Diêm Cung Thiên giật mình, thoáng chốc nghĩ thông suốt nguyên nhân một tuần này làm cho Quý Ngữ Phàm phiền táo bất an, chính là hấn gây lời đồn đãi chuyện nhảm chung quanh —— bởi vì sự xuất hiện của hấn.

“Người đi đi!” Quý Ngữ Phàm quay đầu, “Không cần lại tới quấy rầy sinh hoạt của ta.”

“Tôi là của người làm phức tạp sao?” Diêm Cung Thiên yên lặng nhìn hấn. “Thành thật nói cho tôi biết, em cho rằng tôi là nguyên nhân của phức tạp sao, em chán ghét thấy tôi sao?”

Quý Ngữ Phàm chán hạ, cắn chặt môi không nói gì, giống như tìm kiếm ấm áp mà ôm sát Tiểu Miêu trong lòng ngực.

“Em là người yêu của tôi, Ngữ Phàm.” Hấn nhẹ giọng khẳng định nói.

“Không phải!” Quý Ngữ Phàm phút chốc quay đầu lại phủ nhận.

“Người thích tôi.” Phản ứng của hấn làm cho Diêm Cung Thiên càng thêm khẳng định nói: “Nếu không em sẽ không để cho tôi đi vào nhà của em, nếu không em sẽ không để cho tôi tham gia của cuộc sống của em, nếu không người sẽ không...”

“Câm mồm! Tôi không có hoan nghênh anh, đều là chính hấn, là chính ánh ...” Quý Ngữ Phàm thấp giọng quát rồi lui từng bước, có chút bối rối phản bác. Hấn dựa vào cái gì có tự tin như vậy, dựa vào cái gì nói như là hiểu cậu lắm vậy!

“Nhưng mà chính em cho tôi cơ hội.”Diêm Cung Thiên lớn tiếng nói.

“Tôi không có!”Hắn quát.

” Em có!”Diêm Cung Thiên từng bước tới gần hắn, trong mắt coi như nổi lên ánh lửa, “em có rất nhiều cơ hội có thể cự tuyệt tôi, nhưng chính em không có, đại biểu cái gì? Em cũng chờ mong đúng không, cũng có chút động tâm với tôi đi?”

“Tôi không có thích anh, tôi không có!”Lời của hắn làm cho Quý Ngữ Phàm bối rối ngã ngồi trên ghế dựa, kịch liệt địa hô: “Đi ra ngoài! Không cần lại quấy rầy cuộc sống của tôi, tôi không cần người!”

Diêm Cung Thiên dừng bước lại, yên lặng nhìn chăm chú Quý Ngữ Phàm đang kịch liệt thở dốc.

“Người vì cái gì muốn đem mình làm thành văt vắ như vậy như vậy?”Hắn nhẹ giọng mở miệng, trong giọng nói tràn đầy thương tiếc.

“Người muốn làm tất cả biện pháp đem mình lui tại một cái không gian nghĩ như vậy có thể bảo vệ mình, nhưng là người không cô đơn sao? chính là người tự cho là an toàn, tự cho là sống rất khá mà thôi!”

Câm miệng, không cần nói... Không cần nói lại nữa, hắn không muốn nghe. Quý Ngữ Phàm không tự chủ được lui lại, giống như trốn tránh vùi đầu vào đầu gối.

“Tôi sẽ bảo vệ em, Ngữ Phàm.”Hắn ngồi xổm người xuống trước mặt cậu, kiên định mà ôn nhu nói: “Cho nên em không cần văt vắ như vậy để bảo vệ mình, tôi lập lời thề với em, vô luận như thế nào đều bảo hộ em.”

thân hình Quý Ngữ Phàm kịch liệt run rẩy, cắn môi nhắm mắt lại, lại trốn tránh không xong thanh âm ôn nhu của hắn.

“Tin tưởng tôi, sau này có tôi, tôi sẽ tại bên cạnh em.”

“Vì cái gì...”Quý Ngữ Phàm thanh âm run rẩy, trong mắt nổi lên khí trời hơi nước.

“Bởi vì tôi yêu em.”Diêm Cung Thiên đưa tay nâng mặt cậu lên, hắn thành tâm nhìn đôi mắt ngấn nước của cậu .”Tôi yêu em, Ngữ Phàm.”

Quý Ngữ Phàm lo sợ không yên mê hoặc nhìn hắn.

Diêm Cung Thiên vươn tay, nhẹ nhàng mà người hắn thương tiếc ôm vào lòng mà Quý Ngữ Phàm không khỏi tự nhiên cứng còng, chột khuất phục trong vòn tay cường tráng của hắn.

“Làm người yêu của tôi được không?” thanh âm Diêm Cung Thiên ghé vào lỗ tai hắn mê hoặc, thôi miên hắn.

Quý Ngữ Phàm gất gao nhắm mắt lại.

Hắn có thể chứ? Có thể phóng túng tâm lòng đình trệ sao? Mà như vậy, có năng lực tiếp tục bao lâu đâu? Nếu có một ngày hắn biết quá khứ của cậu, như vậy cậu nên làm cái gì bây giờ?

Nhưng hắn mệt mỏi quá, rất muốn có người để có thể dựa vào... cậu nghe hơi thở của hắn vây quanh chậm rãi gập đầu, dễ xuống phòng bị, yếu đuối hưởng thụ cảm giác an tâm trong giờ khắc này.

10. Chương 4-1

Lão bản thật sự là càng ngày càng khoa trương.

“Tôi biết ngài đang luyện ái, cũng biết hiện tại tâm tình người rất tốt, nhưng cũng không thể đem cái loại tươi cười ngu ngốc này cất đi sao?” Sở Hán Vũ mặt nhăn mày nhíu, nhìn Diêm Cung Thiên xử lý công sự xong lại xòe ra vẻ mặt ngây ngốc.

Ba tháng trước, Diêm Cung Thiên đem hắn trợ lý riêng đang trọ ở nhà cách vách đuổi đi, đuổi tới ở phòng khác, mục đích chính là để dụ hồng tình nhân xinh đẹp của hắn chuyển đến cách vách.

Đương nhiên, hắn cũng không làm cho hắn dễ chịu, hung hăng hãm hại một số phí chuyển nhà cùng tiền đi lại, lấy lý do chính mình chuyển nhà vất vả đi làm không tiện.

Bất quá từ khi đạt thành mục đích, nhìn xem cái loại biểu tình ngây ngô này, nụ cười của Diêm Cung Thiên giống như tùy thời khâu tại trên mặt, làm cho hắn cảm thấy thật sự chướng mắt.

“Có chuyện gì? Người đồ kị?” Diêm Cung Thiên một chút cũng không thêm để ý bị mắng, vẫn như trước cười đến khoái trá.

“Xin đi, Tôi đồ kị làm gì, phiền toái người đồng tình với tâm tình người cô đơn.” Hắn trào phúng nói, âm thầm trở mình cái xem thường.

Luyện ái thật sự sẽ làm iq người ta không rõ ràng sao? Diêm Cung Thiên nên biết trên thế giới này trừ bỏ tiền mặt cùng thể tiết kiệm đại khái không có gì có thể cho hắn cảm thấy hứng thú mới đúng. Bây giờ toàn bộ sự quan tâm đều dùng trên người Quý Ngữ Phàm?

“Các người hiện tại tiến triển đến chỗ nào?” Sở Hán Vũ sửa sang lại tư liệu không dấu vết hỏi.

“Cái gì tiến triển?” nụ cười của Diêm Cung Thiên tạm dừng, ra vẻ thoải mái hỏi.

“Nhìn biểu tình người này...” Sở Hán Vũ đang nhìn hấn gấp trên biểu tình đó ác ý nở nụ cười, kéo dài ngữ điệu nói:

“Người sẽ không nói cho ta biết, hai người các người nhân đó đồ đồ tại giai đoạn dắt tay đi?”

Nụ cười trên mặt Diêm Cung Thiên cứng lại, oán hận nhìn Sở Hán Vũ.

trợ lí riêng này thật là siêu cấp biết được cách kích thích hấn.

đúng vậy, từ khi trở thành người yêu, hấn cùng Quý Ngữ Phàm sẽ không có tiến thêm một bước tiếp xúc nào. Nhẹ nhàng ôm, đã là hành động vô cùng thân thiết của hai người bọn họ, nhưng ngay cả khi ôm nhau, cậu tựa hồ cũng có chút chống cự.

Mỗi lần hấn hơi sao tiếp cận cậu, cậu sẽ đứng dậy tận lực kéo xa khoảng cách hai người; nếu là ôm, hấn sẽ thấy toàn thân cậu cứng ngắc. Cái loại phản ứng trên thân thể này hình như là theo bản năng, không tự chủ được, mà không chỉ có thể.

“Hấn Vũ.” Diêm Cung Thiên đột nhiên chính sắc kêu.

“Có chuyện gì không?” Nhận thấy được hấn ưỡn thẳng, Sở Hán Vũ cũng liếm hạ thần sắc.

“Người có biết hay không...” Diêm Cung Thiên dừng một chút, ý đồ tìm tìm một câu hỏi thích hợp nhất, “Người có biết hay không Ngữ Phàm trước kia từng gặp sự tình gì? Như là...”

Hấn phút chốc dừng lại, tuy rằng trong lòng mơ hồ có chút ý tưởng không tốt, nhưng là hấn không nghĩ vọng đoạn như vậy, cũng không muốn nói ra miệng; bởi vì hấn cũng không nguyện phỏng đoán này là thật.

“Người nên biết, tư liệu ta đưa cho người sẽ không tính đến sự tình tư nhân.” Sở Hán Vũ khoanh tay trước ngực, yên lặng nhìn hấn.

Liên lụy tới bộ phận cá nhân riêng tư hấn không muốn tìm tòi nghiên cứu, lại càng không đem loại chuyện này bán cho Diêm Cung Thiên biết.

“Tôi biết.” Diêm Cung Thiên hai tay chống cằm, suy nghĩ sâu xa nói: “xem thái độ cậu ấy ...”

“Người vì sao không tự hỏi hấn?” Sở Hán Vũ thần nhiên nói: “Người đã nói qua muốn dựa vào chính mình đi nghiên cứu hấn, vậy nghĩ biện pháp làm cho hấn nguyện ý mở miệng với người.”

“Tôi cùng hắn nhận thức gần nửa năm, nhưng cậu ấy vẫn là không muốn nói với tôi.” Diêm Cung Thiên có chút ảo não, lại có chút không biết nên làm thế nào cho phải.

Nếu không phải thời cơ không đúng, hắn khẳng định sẽ hảo hảo diễn đòi cậu một phen; nhưng là hiện tại Diêm Cung Thiên lại phi thường nghiêm túc nói chuyện luyến ái, cũng là phi thường nghiêm túc tại phiên não vì tình nhân. Nghĩ đến đây, Sở Hán Vũ mới thu thập tâm tình thích vui đùa với người khác.

“Phải có điểm kiên nhẫn, nếu thực sự cần, tôi sẽ giúp anh điều tra.” Hắn khó được trấn an nói, “Cũng nên biết, càng là trân bảo càng khó được, người phải mất nhiều thời giờ có được không phải sao? Chẳng lẽ tới rồi mức này, người mới muốn buông tha?”

“Ừ! Ai nói muốn buông tha cho?” Diêm Cung Thiên tức giận trừng mắt nhìn Sở Hán Vũ liếc mắt một cái.

“Vậy đừng chìa ra bộ dáng nản lòng không còn chí, giống con gia khuyến khó coi chết đi được.” Hắn không chút khách khí phê bình.

“Người có thể hay đừng dùng loại phương pháp thói này an ủi người khác hay không?” Sạch! Tuy rằng khích lệ trong lời Sở Hán Vũ hắn nhận được, nhưng chính là cảm thấy được chói tai.

“Này, không thu tiền an ủi đã tính tốt lắm.” trong mắt Sở Hán Vũ như là viết chữ tiện nghi cho người.

“An ủi còn muốn lấy tiền?” tên này thật là khó kiếm!

“Vô nghĩa, không cần, tôi đây thu về lời an ủi.” Sở Hán Vũ đúng lý hợp tình nói, một chút cũng không cảm thấy được không nên.

“Kia thật đúng là cảm ơn sự khẳng khái của người.” Diêm Cung Thiên ngoài cười nhưng trong không cười nói. Yêu tiền yêu đến loại tình trạng này, nói không chừng có người mua hắn, hắn cũng sẽ đáp ứng.” Người yêu kiếm tiền như vậy, nếu có người bỏ trăm vạn mua một đêm của người, người có đáp ứng hay không?”

“Đô-la vẫn hay là nội tệ?” Sở Hán Vũ bày ra một bộ dáng tính toán tỉ mỉ, “Nếu là Đô-la tôi liền suy xét.”

“A?” Diêm Cung Thiên trố mắt mà chống đỡ.

Nói lên trợ lý này... Ai, mặc kệ bầu bạn tương lai của hắn là nam hay là nữ, hắn nên vì người nợ bi ai ba phút đồng hồ. Bởi vì người nợ phải có sức hút hơn tiền mới được.

Theo như hắn nghĩ, còn không bằng trực tiếp dùng giá trên trời mua Sở Hán Vũ còn nhanh! Bất quá người kia phải chuẩn bị tâm lý phá sản đã.

Nhìn đến bộ dáng lão bản kinh ngạc, Sở Hán Vũ cười trộm ở trong lòng.

Hanh hanh, muốn ngoạn hần? Còn sớm đó !

11. Chương 4-2

Diêm Cung Thiên cùng Quý Ngữ Phàm hai người tuy là người yêu, mấy tháng nay, trừ bỏ cái ôm lúc trước, cũng không có tiến thêm một bước tiếp xúc.

Quý Ngữ Phàm lặng lẽ đánh giá Diêm Cung Thiên đang chơi với tiểu miêu, nhìn hần gọi mèo con là “Vật nhỏ ” còn nó đang ô ô dưới chân Diêm Cung Thiên cọ đi cọ lại.

Ngày đó sau khi Diêm Cung Thiên vừa hống lại khuyên còn lừa, hần cuối cùng gật đầu đáp ứng đến nhà trọ trên danh nghĩa này.

Thăng đến khi cậu vào ở, mới phát hiện nguyên lai Diêm Cung Thiên liền ở tại cách vách.

Điều này làm cho cậu bức mình một chút, kết quả lại là Diêm Cung Thiên nhu tình mềm giọng mà mềm hoá, bắt đặc dĩ nhìn hần xâm chiếm toàn bộ cuộc sống của hần .

Mấy tháng này, Diêm Cung Thiên trừ bỏ thời gian đi làm cùng thời gian ngủ bên ngoài, mỗi ngày đều ở chỗ Quý Ngữ Phàm.

Hần tri kỷ chuẩn bị cơm cho cậu kiên nhẫn dọn dồ cậu ăn cơm, dùng hết mọi biện pháp dụ cậu nói chuyện, làm cho hần cười ; thậm chí khi hần có việc phải xuất môn, hần sẽ có nghĩa vụ đón đưa.

Nếu muốn nói hai người hiện tại gần như ở chung, kỳ thật cũng không đủ. Nghĩ vậy, Quý Ngữ Phàm không tự giác đỏ mặt giáp.

Hần đang yêu sao? là yêu sao? Hần thật sự không biết. Diêm Cung Thiên là người thứ nhất gần sát hần như thế, người cho hần loại cảm thụ này.

Hần không biết này có phải yêu hay không, nhưng hần nhưng không cách nào phủ nhận hần quả thật thích loại tình tự phiền lòng này.

“Người lại nhìn lên, Ngữ Phàm.” thanh âm Diêm Cung Thiên mang ý cười truyền tới.

“Tôi, tôi nào có.” mặt Quý Ngữ Phàm phỉm hồng, xấu hổ buồn bực, phản bác.

“Cải lại.”Diêm Cung Thiên ôm lấy vật nhỏ, nhét vào trong lòng Quý Ngữ Phàm, ở bên cạnh hắn ngồi xuống.

Cảm nhận được nhiệt độ cơ thể hắn, Quý Ngữ Phàm không tự chủ được hướng góc sofa rút lại, kéo khoảng cách.

trong mắt Diêm Cung Thiên hiện lên một tia nghi hoặc. Hắn biết Ngữ Phàm đang dần dần yêu hắn, theo hành vi cậu đối với mình càng ngày càng không ngại chuẩn, biểu tình cùng cảm xúc là có thể nhìn ra được; nhưng là động tác từ chối lại phản ứng, lại như là tại phản bác không tiếp nhận được, khiến tự tin của hắn bị thương.

“Em sợ tôi?”Hắn hỏi, tính toán như Sở Hán Vũ nói, muốn chính mình nghĩ biện pháp khiến Quý Ngữ Phàm tự nói.

Quý Ngữ Phàm nhẹ nhàng lắc đầu, hắn không phải sợ ; chính là, hắn không tự chủ được tránh việc tiếp xúc thân thể, này đã thành thói quen của hắn.

Diêm Cung Thiên mỉm cười, thử tới gần hắn, đưa tay ôm lấy tay cậu đang vuốt mèo, dùng cánh tay kia khoác ở bờ vai của cậu.

toàn thân Quý Ngữ Phàm cứng còng, khiếp sợ lùi bước, chợt lại hít sâu một hơi thả lỏng chính mình, mặc hắn ôm chính mình, nhưng trong lòng bàn tay đã từ từ phình xuất mồ hôi, liên lưng cũng bởi vì hắn gần sát mà bốc lên mồ hôi lạnh.

“Xem ra muốn cho người quen còn cần chút thời gian.”Diêm Cung Thiên ghé vào lỗ tai hắn nhẹ giọng nói.

Quý Ngữ Phàm cứng ngắc xả ra nụ cười, không biết nên nói cái gì.

” sinh nhật em nhanh đến đi?”Diêm Cung Thiên kéo tay Quý Ngữ Phàm, đưa vào bàn tay mình.

Nghe hắn hỏi như vậy, Quý Ngữ Phàm run rẩy hạ, ân một tiếng, ngón tay như trước vuốt ve trứ vật nhỏ nằm trên đầu gối.

“Hai mươi bốn tuổi?”Diêm Cung Thiên chăm chú nhìn bàn tay bị chính mình bao lấy, mỉm cười hỏi.

Ngón tay của hắn dài nhỏ, trắng nõn, cổ tay cũng là mảnh khảnh. Tuy rằng mỹ lệ, làm người ta thương tiếc, nhưng chính là không có thịt, gầy thật sự, giống như như thế nào cũng ăn không mập.

“Ân, đại khái đi.”Quý Ngữ Phàmthản nhiên đáp lại, khóe miệng mơ hồ có mặt cười tự giễu.

Sinh nhật? Hắn căn bản là không muốn đi nhớ lại sinh nhật của mình.

” anh làm tiệc chúc mừng được không?”Nắm tay cậu cùng chính mình giao triền, Diêm Cung Thiên thỏa mãn nhìn sắc tiểu mạch trên da thịt vây quanh làn da trắng kia.

“Không cần, không có gì hay để chúc mừng.”Ngón tay gian ma xát vô cùng thân thiết,cảm giác làm cho tim Quý Ngữ Phàm vi nhiệt, trong miệng như trước lãnh đạm trả lời.

“Vì cái gì nói như vậy?”Diêm Cung Thiên phát hiện hắn không bình thường, thật cẩn thận hỏi.

“Tôi...”Quý Ngữ Phàm nhìn hắn một cái, sau một lúc lâu mới nói: “Không có gì, chính là cảm thấy được không có gì cần chúc mừng.”

“Không đơn thuần như vậy đi?”Diêm Cung Thiên thẳng tắp nhìn cậu giống muốn xem thấu cậu, “Người tại phiên nào cái gì, chẳng lẽ cũng không thể nói? thế nào cũng phải một người miên man suy nghĩ?”

Quý Ngữ Phàm nghe vậy cương hạ, phút chốc rút tay của mình về, dường như trốn tránh chuyển đầu.

“Tôi muốn biết em sợ cái gì, Ngữ Phàm.”Hắn ôn nhu nói: “Em nguyện ý nói cho tôi biết sao?”

Quý Ngữ Phàm như trước không nói, kín miệng không nói một câu.

Mỗi hồi đều như thế này, vừa hỏi đến hắn sẽ không nghĩ trả vấn đề này, hắn sẽ ngậm miệng không để ý tới, mà hắn cũng không có biện pháp đối phó, đơn giản là luyện tiết nhìn biểu tình khó xử của cậu.

Như vậy làm không khí trong phòng nghiêm túc hắn lên, mặc dù dùng ngôn ngữ như lợi đao dễ làm bị thương người khác, nhưng thần sắc của cậu rồi lại toát ra đau thương trầm thống, Phảng phất mỗi một câu nói ra đều là chính cậu đau lòng.

“Không muốn nói, tôi không miễn cưỡng em.”Diêm Cung Thiên không khỏi thở than, nhẹ nhàng đưa bả vai vẫn hơi cứng ngắc kéo qua tựa vào trên người mình.”Tôi sẽ chờ em, chờ em nguyện ý nói cho tôi biết, nguyện ý tin nhiệm tôi, như vậy khó sao?”

Quý Ngữ Phàm ngẩng đầu nhìn hắn, không nói gì rũ mắt xuống. Chính mình có khả năng sẽ nói cho hắn biết sao? qua lại không chịu nổi như vậy, cực kỳ không muốn a!

Cho dù không nói, cậu có năng lực giấu diếm hắn bao lâu?

12. Chương 4-3

Edit: Ly bt

Linh ——

Một trận chuông điện thoại cắt qua sự yên lặng sáng sớm mùa thu, Quý Ngữ Phàm oa tại ổ chăn như thể nào cũng không muốn động, điện thoại như nhau dĩ vãng trực tiếp được chuyển tới chế độ trả lời.

“Người khỏe, tôi là Quý Ngữ Phàm, hiện tại không thể nghe ngài điện thoại, thỉnh tại một tiếng bíp lưu lại tính danh, cùng với muốn chuyện muốn liên lạc, tôi sẽ mau chóng cùng ngài liên lạc.”

“Uy? Ngữ Phàm, tôi là đại ca.”

Nghe thấy thanh âm quen thuộc, thân hình Quý Ngữ Phàm oa tại chăn bông không khỏi cứng đờ, ầm ập trong chăn bông tựa hồ thối lui một chút, lạnh tràn lên.

Đúng rồi, hôm nay là...

“Lâu liên lạc, hôm nay là sinh nhật của người, chúc người sinh nhật khoái hoạt.”

Sinh nhật khoái hoạt?

Hắn ngây ra, rất sớm trước kia, hắn sẽ không cho rằng sinh nhật có gì đáng giá khoái hoạt. Theo năm ấy từ khi bắt đầu mười sáu tuổi, sinh nhật hôm nay chỉ khơi lại đau khổ trong lòng hắn.

Người nọ khẽ thở dài một cái, ngữ khí có chút bất đắc dĩ: “Có rảnh vẫn là về nhà thăm mẹ đi, nàng rất nhớ thương người, nàng vẫn nói rất hối hận lúc trước đối với người như vậy.”

Phải không? khoe miệng Quý Ngữ Phàm nổi lên cười lạnh, ngón tay không khỏi nắm chặt chăn bông, thở sâu đem mình chôn càng sâu. Bọn họ đã sớm không nghĩ muốn hắn, đứa con trai này.

“Quên đi, tôi cũng không miễn cưỡng người, chính người hảo hảo ngẫm lại.” Cúp điện thoại, lại là một tiếng thở dài rất nhỏ .

Không thể ngủ lại, Quý Ngữ Phàm đứng dậy nhìn về phía đồng hồ báo giờ trên tường chỉ hơn tám giờ, cách ngày này còn 16 tiếng. Thật là dài đằng đằng a!

Vật nhỏ tựa hồ là nghe thấy thanh âm Quý Ngữ Phàm rời giường, đẩy ra cửa đang hé mở nhẹ nhảy lên đầu gối cậu, tại trước ngực của hắn cọ xát làm nũng.

Quý Ngừ Phàm gắt gao ôm ả, áp duy nhất trong phòng này, đơn giản là hấn cảm thấy lạnh quá, lạnh quá...

Hấn ôm chặt vật nhỏ, thẳng đến khi nó kháng nghị gãy dựa mới buông tay, đứng dậy đến phòng tắm rửa mặt chải đầu, một lần lại một lần dùng nước lạnh bát rửa mặt.

Phòng tắm ngoại truyện đến tiếng chuông cửa, theo thị mở cửa đích thanh âm.

Quý Ngừ Phàm tức khởi mi, hấn nhớ tới Diêm Cung Thiên nói qua hôm nay sẽ chúc mừng sinh hấn, nhưng hôm nay hấn cũng không muốn có người tới quấy rầy, nhất là hấn.

“Sớm a! Vật nhỏ, chủ nhân của ngươi đâu?”

Thanh âm trầm thấp theo ngoài cửa truyền đến, tiếp theo là tiếng đập cửa.

“Ngừ Phàm, ngươi ở bên trong sao?”

Quý Ngừ Phàm âm thầm thở dài, “Àn.”

“Đi ra ăn điểm tâm đi!” Diêm Cung Thiên bước gần phòng tắm, “Lại đây! Vật nhỏ, ta lộng đông tây cho ngươi ăn.”

Meo meo ——

Quý Ngừ Phàm tùy ý xoa xoa mặt, nhẹ nhàng mở cửa ra bên ngoài phòng tắm xem. Gia hỏa này, đến tột cùng là khi nào bắt đầu xâm nhập sinh hoạt của mình đâu? Mà từ khi bắt đầu, hết thấy lại trở nên như vậy tự nhiên?

“Ngươi bộ dáng này sẽ làm ta nghĩ một ngụm đem ngươi ăn luôn.” Diêm Cung Thiên không biết khi nào đã đứng ở trước mặt Quý Ngừ Phàm, lấy tay chỉ gương mặt đang tích nước của cậu, khàn khàn nói.

khuôn mặt như phù dung có loại hương vị thanh lệ câu động hấn, nhưng hấn còn phải nhẫn xúc động thân cận hấn. Từ khi nhận thức Quý Ngừ Phàm tới nay, công lực nhẫn nại của hấn thật sự là tiến bộ không ít.

bên tai Quý Ngừ Phàm khô nóng cậu không dám nhìn hướng Diêm Cung Thiên, bởi vì hấn rõ ánh mắt đang nhìn hấn có ý gì ;ánh mắt này hấn thường xuyên thấy, ánh mắt tràn ngập dự vọng.

Hấn biết hấn nếu thật sự cường hành muốn mình, hấn cũng vô pháp phản kháng, không chỉ là hình thể cùng quan hệ khí lực, mà là ý nguyện muốn phản kháng trong lòng không lớn.

Nhưng là, hấn rất sợ hãi.

Đúng vậy, sợ hãi. Tuy rằng hai người đã ôm nhau từ đầu, lâu sẽ khiến toàn thân cứng còng, trạng huống đổ mồ hôi lạnh cải thiện rất nhiều; nhưng là nếu nếu tiến thêm một bước... Hấn nhất định sẽ không tự chủ được phản kháng. Mà hấn không muốn làm cho Diêm Cung Thiên nhìn thấy mình cuồng loạn.

“Tôi đi thay quần áo.” Quý Ngữ Phàm ra vẻ trấn tĩnh đẩy tay hấn ra, vội vàng muốn tránh trở về phòng.

“Người muốn trốn tới khi nào đâu? Ngữ Phàm.” Diêm Cung Thiên giữ chặt cánh tay hấn, chế trụ cước bộ không cho hấn rời đi, thanh âm phía sau truyền đến, ” kiên nhẫn của tôi là có hạn.”

thân hình Quý Ngữ Phàm cứng đờ, vội vàng giãy hấn chạy trở về phòng đóng cửa lại, phía sau hoàn có thể cảm giác được ánh mắt hấn nóng rực phóng trên người mình

13. Chương 4-4

Diêm Cung Thiên nhìn bóng dáng Quý Ngữ Phàm bối rối trốn vào phòng, cảm thấy mơ hồ có một tí hối hận.

“Tôi rất nóng vội đúng hay không? Vật nhỏ.” Hấn cười nhẹ, ngồi xổm người xuống vuốt ve vật nhỏ bên chân, “Làm sao bây giờ? dọa đến chủ nhân của ngươi.”

“Meo meo —— “Nó cọ cọ đầu gối hấn, kêu meo meo.

“Chính là đã hơn nửa năm, ta xác thực mau không có cách nào nhịn được.” Diêm Cung Thiên cười vồ vồ nó đứng lên, “Lại đi xuống như vậy, ta có thể ngày nào đó sẽ nhịn không được cường hành muốn hấn; nhưng ta cũng không muốn lộng khốc hấn, trừ phi là vui đến phát khốc.”

“Meo meo...” Nó tựa hồ cũng không đồng ý.

Hấn chưa bao giờ đối với bất luận tình nhân nào có loại kiên nhẫn này, nhưng đối Quý Ngữ Phàm là bất đồng, cậu là người từ lúc hấn chào đời tới nay, một người duy nhất có thể làm cho hấn muốn dùng toàn tâm, là dùng đời sau đối xử tử tế.

Qua mười mấy phút đồng hồ, cửa phòng cuối cùng mở ra. thiên hạ trong phòng đi ra, kính tự đi đến bên cạnh bàn ngồi xuống ăn điểm tâm, không liếc hấn một cái.

“Hôm nay đi ra ngoài một chút được không?” Diêm Cung Thiên thử gợi đề tài.

Quý Ngữ Phàm nhanh chóng ngẩng đầu nhìn hấn một cái hậu, dự kiến lắc đầu.

“Người không thể cả ngày oa ở nhà, dễ dàng sinh bệnh.” Diêm Cung Thiên nhin không được nhắc đi nhắc lại.

Một lát sau, Quý Ngữ Phàm mới nhẹ giọng mở miệng: “Tôi hôm nay muốn một chỗ.”

Hàng năm, hôm nay hấn sẽ một mình, chỉ có như vậy mới làm cho hấn an tâm; hoặc là, hấn đang trốn tránh sự thật.

Diêm Cung Thiên giật mình, nhìn sắc mặt của hấn trách cứ chính mình đại ý. Hấn như thế nào không chú ý tới sắc mặt của hấn cùng cảm xúc cũng không tốt đâu?

“Người không thoải mái?” Hấn vươn tay đi sờ hai má Quý Ngữ Phàm, không nghĩ tới hấn lại đột nhiên nhảy dựng lên, động tác mạnh đánh nghiêng cả phê trên bàn. Kính ngạc rất nhiều, hấn thấy trên mặt hấn nhanh chóng nổi lên áy náy.

“Thật có lỗi, tôi, tôi chỉ phải..” Quý Ngữ Phàm không biết làm sao giải thích, vội vàng cầm lấy khăn lau chà lau ô tí trên bàn.

Hấn không phải cố ý phải có phản ứng lớn như vậy, chỉ là bởi vì hôm nay... Làm cho hấn không khỏi phản ứng quá độ.

“Người làm sao vậy?” Diêm Cung Thiên dè cánh tay đang lau bàn, cảm thấy tay cậu cứng đờ.

Chẳng lẽ là vừa mới dọa đến hấn? Hấn không khỏi khẽ thở dài: “Tôi sẽ không làm cái gì với em, không cần khẩn trương như vậy.”

Ai làm cho cậu ấy trở nên miễn cảm như thế? Nếu bọn họ xem như tình nhân. Đến nay hôn cũng còn không được như ý hấn.

Quý Ngữ Phàm xuất hồ ý liệu chăm chú nhìn hấn trong chốc lát, quay đầu rút tay về, đem khăn lau bắt được lưu đi giặt.” Không phải vấn đề của người, chính là ta không nghĩ xuất môn.” Hấn cũng không quay đầu lại nói.

Thái độ của hấn làm cho Diêm Cung Thiên càng quyết định muốn dẫn hấn đi ra ngoài. Hấn đến gần phía sau cậu, “Nhưng là hôm nay là sinh nhật của người.”

“Thì tính sao?” Hấn lãnh đạm nói.

“Tôi muốn đưa em một phần lễ vật.” Diêm Cung Thiên đi bước một chuẩn bị thực hiện âm mưu.

“Tôi nói rồi không cần.”

Diêm Thiên lại lao đầu vào đá rồi.

“Em còn không có nghe ra tôi muốn đưa cái gì.” Hấn nhẹ nhàng đưa cánh tay khoác thắt lưng Quý Ngữ Phàm, lại cảm giác được hấn cứng ngắc, cùng với nường theo thả lỏng tiếng thở của mình.

thăng đến hiện tại, hấn vẫn là không có thói quen ôm thân mật.

“Cái gì?” Hấn biết mình không để ý, Quý Ngữ Phàm có chút không cam lòng cúi đầu.

“Một cái hôn.” Diêm Cung Thiên kề sát vào hấn bên tai hấn thổi khí.

“Không cần!” Quý Ngữ Phàm kinh ngạc nhảy dựng lên, vội vàng muốn giãy, lại bị ôm quá chặt chẽ đến không thể nhúc nhích.

Diêm Cung Thiên cảm thấy thiên hạ trong tay hơi hơi phát run, làm tâm hấn sinh không đành lòng cũng không có thể mềm lòng.

“Người chỉ có một lựa chọn.”

“Cái gì?” cúi đầu xuống, trong giọng nói có ý vị rõ ràng. Diêm Cung Thiên nghe thấy như điệu cậu biết rõ cậu đã chịu thua, không khỏi nở nụ cười. “Đương nhiên là theo tôi đi ra ngoài.”

Qua một phút đồng hồ, Quý Ngữ Phàm mới khe khẽ thở dài, gật đầu.

“Gật đầu là có ý gì?” Nắm chắc phần thắng Diêm Cung Thiên có trêu đùa tình nhân đến hưng trí, “Một cái hôn hay là theo tôi đi ra ngoài?”

“Cùng người đi ra ngoài.” khi nghe rõ, Quý Ngữ Phàm có chút nổi giận tức quá mức không nhìn hấn, “Buông ra, tôi muốn đi thay quần áo.”

Diêm Cung Thiên lúc này mới ý do vị tấn buông tay ra tùy hấn rời đi, mở miệng phụ gia một câu: “Người đừng trốn ở trong phòng, đến lúc đó cũng không phải là một cái hôn coi như xong sao.”

Quý Ngữ Phàm trả lời bằng tiếng đóng cửa phòng, hấn không khỏi cất tiếng cười to.

Không thể phủ nhận, trong lòng hấn vẫn có chút thất vọng.

Một cái hôn đầu! Ai!

14. Chương 5-1

edit: Lybt

Quý Ngừ Phàm ngồi trên tảng đá nhìn bờ biển đối diện sinh hồn đổi.

Hắn không nghĩ xuất môn, lại một lần nữa thua dưới uy hiếp và dụ dỗ của Diêm Cung Thiên, bị cưỡng kéo ra bên ngoài đến làm hoạt động hưu nhân.

Ai, vì cái gì mình không có cách với hắn?

So với việc hắn nắm lấy nhược điểm của mình, còn không bằng thẳng thắn thừa nhận thứ chân chính làm hắn phiền muộn chính là thái độ của mình.

Cậu thích hắn, có thói quen cho hắn tham gia cuộc sống của mình, nhưng này không có nghĩa là yêu? Nếu thật sự yêu cậu, vậy thái độ cậu hiện tại đối với hắn rất cuộc tính cái gì?

Hắn rõ ràng là người yêu của cậu không phải sao? Nhưng cậu hiện tại ngay cả một câu đáp ứng cũng chưa nói, vừa không muốn đi tới, lại luyến tiếc lui, thậm chí bảo trì hiện trạng, dung túng hắn đối với mình bá đạo, chiếu cố cùng ôn nhu quan tâm.

Thì ra nhưng lại là một người thích được chăm sóc, nhưng không thể khẳng định giá trị của người đó!

Cậu không muốn thừa nhận chính mình ích kỷ, lại không biết nên đáp lại như thế nào, bởi vì đã có thói quen bảo vệ mình, hai loại suy nghĩ bất đồng giống như một tấm mạng càng thu càng chặt, làm cho cậu không thở được.

Cậu muốn chạy trốn, thoát được rất xa, rời xa này cái vòng làm cậu tức giận, nhưng trong lòng lại không tha.

Mình thật là một người ti tiện!

“Em lạnh không?”

thanh âm Diêm Cung Thiên thỉnh linh buông ra đánh gãy suy nghĩ của hắn, Quý Ngữ Phàm mới phát hiện nguyên lai chính mình lại bất tri bất giác khoác lớp vỏ bọc lên mình.

Lắc lắc đầu, hắn chưa từng đem tầm mắt dời đến trên người Diêm Cung Thiên.

Lạnh không? Hắn luôn cảm thấy lạnh, rét lạnh giống như sớm tị thâm căn cố tồn tại trong cơ thể, vĩnh viễn không có thối lui một ngày lại một ngày, bắt đầu từ tám năm trước ...

Hắn không tự chủ được rung mình một cái. Không! Đừng nữa suy nghĩ.

“Tay người luôn lạnh như vậy »

Nhìn hắn, Diêm Cung Thiên quan tâm đưa tay qua bao lấy bàn tay lạnh như băng, ấm áp tuân lệnh Quý Ngữ Phàm đành chỉ run rẩy.

“Tôi muốn biết em đang suy nghĩ gì, Ngữ Phàm.”Hắn quay đầu chăm chú nhìn Quý Ngữ Phàm thấp giọng nói: “em giống như luôn nghĩ rất nhiều chuyện.”

Quý Ngữ Phàm giật mình ngạc nhiên trong chớp lát, cúi đầu nhìn tay mình đang trong tay hắn, hít một hơi thật sâu. Miệng trương liêu trương, lại một câu nói không nên lời.

Qua một lúc lâu, cậu mới miễn cưỡng bài trừ một câu: “Người tại nói bậy bạ gì đó?”

Quý Ngữ Phàm, người thật sự là nhất gan lại yếu đuối!

“Người lại giả ngu, đừng tưởng rằng người lừa được ta.”Diêm Cung Thiên lộ ra nhất mạt cười tràn đầy tự tin, nửa thật nửa giả nhìn cậu tâm hoảng ý loạn, “Anh còn hiểu em hơn em nghĩ đấy.”

“Nga?”

“Àn...”Hắn kéo tay người đang cố thoát ra, nói: “đường cảm tình tập trung dài nhỏ, đại biểu em là người rất chuyên tình; lòng bàn tay văn đa tinh tế, nói cách khác người rất dễ dàng suy nghĩ miên man, tự tìm phiền não.”

Quý Ngữ Phàm nhin không được bị bộ dáng nghiêm trang của hắn nở nụ cười.”Còn có đâu?”

“Àn... Năm trước người gặp tình nhân cả đời người, sẽ cùng hắn tư thủ cả đời.”Hắn nghiêm trang nói.

Năm trước? Quý Ngữ Phàm ngây người. Đó không phải là hắn sao? Gia hỏa này!

“Người bậy bạ!” nhất thời bên tai nóng lên muốn rút tay về, lại bị hấn cầm thật chặt.

“Chờ một chút, quan trọng nhất còn chưa nói.”

Diêm Cung Thiên tà mị cười, nhìn Quý Ngữ Phàm nhịp tim đột nhiên nhanh hơn.

“Còn có cái gì?” Không thể che dấu gương mặt ửng đỏ, hấn có chút ý xấu hổ cúi đầu dò xét cậu.

“bàn tay người...” Hấn lần thứ hai vịn bụng lòng bàn tay của cậu thì thào nói: “Rất nhỏ, rất trắng.”

Lại là này đó nhàm chán? Quý Ngữ Phàm không khỏi cười .

“Tôi đã biết, anh có thể buông ra...”

Diêm Cung Thiên đột nhiên phủ thân đem môi dán tại lòng bàn tay Quý Ngữ Phàm.

Quý Ngữ Phàm ngốc lăng trong chốc lát, cả khuôn mặt nóng lên.”Người như thế nào...”

Nói còn chưa nói xong, cả người đã rơi vào trong lòng Diêm Cung Thiên. Thân thể cứng còng trong nháy mắt, khí tức hấn bá đạo đã phủ lên môi cậu, nuốt hết lời cậu muốn nói.

Thân hình theo bản năng phản kháng, Quý Ngữ Phàm bối rối muốn đẩy ra hấn; nhưng Diêm đại khuyết lấy tay đỡ lấy lưng cậu không chút nào thả lỏng, cậu chỉ có thể tùy ý hấn bá đạo tàn sát bừa bãi.

“Không, ngô...” Diêm Cung Thiên từng đợt khẽ cắn, nhẹ hôn, duyên liếm dưới, cậu dần dần buông tha không giãy dụa.

Diêm Cung Thiên bắt mãi dùng môi di chuyển, lưỡi hấn thấp nóng nhẹ nhàng trứ quét qua răng lợi Quý Ngữ Phàm.

Môi Quý Ngữ Phàm không tự chủ được khẽ mở, tùy ý lưỡi hấn mãnh liệt tiến nhanh thẳng, tiến thêm một bước đoạt lấy tham xúc.

Diêm Cung Thiên tham lam hưởng thụ ngọt ngào, dùng sức lại kịch liệt câu triển lưỡi cậu.

Quý Ngữ Phàm hô hấp dồn dập, mới nếm thử giao triền khiến cho cậu bắt đầu mê loạn vụng huyễn, khí tức Diêm Cung Thiên tràn ngập mũi cậu, chiếm lĩnh khứu giác. Tay cậu chậm rãi bắt giác vòng lấy cổ của hấn, mọi suy nghĩ chết lặng, chỉ còn một mảnh trắng xóa.

Hắn không ngừng hôn, một cái lại một cái hôn sâu, thẳng đến khi Quý Ngữ Phàm không thể thở dốc hắn mới buông ra; không ngừng hôn má cậu, bên môi, kế tiếp nhỏ vụn mà lưu luyến hôn.

Môi cậu so với hắn tưởng tượng càng ngọt, có thể dùng lời nói biểu đạt, hắn muốn hôn hắn cả đời, muốn cùng cậu mãi!

thân hình Quý Ngữ Phàm tại trong lòng ngực hơi hơi run rẩy, thật lâu không thể hoàn hồn.

“Ngữ phàm...” Diêm Cung Thiên ôm mặt người yêu, hôn trứ, quất trứ: “Chẳng lẽ em thật sự cảm thụ không đến tình ý của tôi sao?”

Quý Ngữ Phàm phục hồi tinh thần lại, kinh ngạc nhìn về phía chủ nhân trước mắt, lập tức cắn môi dưới, trong lòng trở mình khỏi một trận chua xót.

Cậu làm sao có thể không rõ đâu? tình yêu của hắn, cậu đã sớm hiểu biết.

Nhưng là, cậu vẫn sợ hãi như trước.

15. Chương 5-2

Edit: lybt

“Uy, người mà người theo nửa năm không được, là Quý Ngữ Phàm đại danh鼎鼎 sao?” Anja tựa tại quầy bar trên chọc Diêm Cung Thiên nói: “Cuối cùng có người cho người chịu chút đau khổ.”

Gia hỏa này lâu như vậy không có tới chỗ nàng, nay lại đến thế nhưng dẫn theo một tiểu mỹ nhân, vẫn là người nổi tiếng đã lâu.

“Đừng nói đến hay không đến, thật khó nghe.” Diêm Cung Thiên nhăn mi lại, nhất định là Sở Hán Vũ nơi nơi bán tin tức, xem ra hắn lại buôn bán lời một số thu nhập thêm.

Quả thật, tin tức Diêm Cung Thiên truy Quý Ngữ Phàm nửa năm lại còn không có ăn đến ngon ngọt, là từ trong miệng Sở Hán Vũ truyền tới, làm cho nhất phiêu bạn bè cùng mọi người đều biết, đối Quý Ngữ Phàm lại tỏ mò không thôi; chính là Diêm Cung Thiên vẫn thật cẩn thận không muốn họ nhìn thấy người mình yêu.

“Quái, trước kia không phải người nói như vậy sao? Hiện tại lại thủ thân như ngọc đứng lên?” Chen vào nói chính là Lô Tử Dương, bạn tốt thời đại học của Diêm Cung Thiên. Hắn vừa tiếp điện thoại đã nghe Anja thông báo, liền lấy tốc độ nhanh nhất hỏa tốc tới rồi, để gặp người bạn tốt thân hân diên đảo chính là.

“Ngũ Phàm không giống.” Diêm Cung Thiên nói, kiêu ngạo mà nhìn về phía Quý Ngũ Phàm, trong mắt nổi lên hào quang ôn nhu say lòng người.

“Hắn thật sự tốt như vậy?” trong tiếng Lô Tử Dương đùa cợt nhưng lại mang điểm kinh ngạc chất vấn. Xem ra Sở Hán Vũ nói là sự thật, Diêm Cung Thiên lần này là tuyệt đối thật sự.

Diêm Cung Thiên cười cười không tiếp lời, kính tự nhìn Quý Ngũ Phàm run rẩy.

Từ chiều bị hắn hôn, Quý Ngũ Phàm vẫn thất thần. Cậu tựa hồ tại phiên nào chuyện gì, nhưng vẫn là một chữ cũng không chịu lộ ra, hắn thiếu chút nữa đã nghĩ ép hỏi.

Hắn cùng Quý Ngũ Phàm, vẫn là hắn truy, cậu đang lẩn trốn; mà nửa năm qua này, hắn vốn đang có chút hưởng thụ quá trình này. Nhưng dần dần, hắn bắt đầu phiền táo, khát vọng như lửa nhân trong hoang mạc khát vọng một chén nước. Phần khát vọng này, muốn đợi tới khi nào mới thỏa mãn?

” Ông trời của tôi à! Người không cần dùng ánh mắt như vậy rõ ràng nhìn người ta được không?” Thấy ánh mắt của hắn, Lô Tử Dương líu lưỡi, thấp giọng cảnh cáo: “ta biết người muốn tìm bất mãn, nhưng là người như vậy không dọa chạy người sao?”

Diêm Cung Thiên cúi đầu cười ra tiếng. Nếu không phải vì sợ dọa đến Quý Ngũ Phàm, hắn không cần nhẫn lâu như vậy.

“Tôi trở về bồi hắn.” vừa ly khai Ngũ Phàm không lâu lắm, hắn lại không biết sẽ miên man suy nghĩ đến chỗ nào đi.

“Uy, cũng giới thiệu cho chúng tôi nhận thức nhận thức.” Lô Tử Dương vẽ mặt hưng trí bưng bưng.

“Người đừng nghĩ.” Diêm Cung Thiên không chút nghĩ ngợi cự tuyệt.

Vốn sẽ không tính toán cho họ gặp nhau, sao biết Anja lập tức liên thông tri Lô Tử Dương cùng Mạc Khán Ngũ, may mà Mạc Khán Ngũ hôm nay đi nam bộ, nếu không muốn một lần chấn ba người thật đúng là khó khăn.

“Phòng thành như vậy, xem tôi là gì hả?” Lô Tử Dương tức giận nhìn bạn tốt.

” lại như thế nào?” nguyên nhân hắn còn không chịu chính thức giới thiệu, trừ bỏ việc người kia bị dọa sợ, cũng sợ có tranh chấp.

ý tưởng này có lẽ có điểm lòng dạ hẹp hòi, nhưng đối với Diêm Cung Thiên hiện tại mà nói đúng là hắn hẹp hòi.

“A?” Nghe thấy hần thẳng thắn thành khẩn nói ra suy nghĩ, Lô Tử Dương sững sốt, chợt nga một tiếng thật dài; khóe miệng giờ lên nhất mạt cười, trong giọng nói lại không hết ái muội trêu chọc.

“Người cười cái gì?” Diêm Cung Thiên phóng bạch nhãn.

Nghe thấy hần hỏi như vậy, Lô Tử Dương cuối cùng nhin không được cười ra tiếng, “Bởi vì này thật sự là quá hợp để cười, Diêm Cung Thiên trước kia thích trêu hoa ghẹo nguyệt, hiện tại thế nhưng thật cẩn thận bảo vệ một đóa hoa? Ha ha ha...”

Mạc Khán Ngữ không thật sự cho là rất đáng tiếc, bằng không hai người bọn họ nhất định có thể nhân cơ hội này liên thủ cười nhạo hần một phen.

“Nhàm chán, này có cái gì buồn cười.” Diêm Cung Thiên cười lạnh một tiếng, “Xin hỏi Lôi công tử, người đến hiện tại có gặp ai đáng để người trả giá như vậy không?”

Ách! Thật sự là câu hỏi sắc bén.

Thật vậy, hần đích xác còn không có gặp được người chính mình muốn toàn tâm toàn ý đầu nhập, dù sao hần còn không có tính toán muốn tìm chỗ yên ổn xuống dưới, kia lại có cái gì khác biệt? Hừ! Lô Tử Dương chịu không được loại an ổn này.

Xem đi, thế nhưng còn dám cười hần? Diêm Cung Thiên xoay người phải trở về chỗ ngồi đi, không tính toán lại cùng hần tranh cãi đi xuống.

“Vân vân.” Anja cầm lấy chén nhanh chóng mang rượu đến, đổ một ly rượu xanh ngắt, sau đó gắn một mảnh hoa quả. “Cầm, đây là pha riêng cho đồng chí người yêu của người.”

“Đây là cái gì?” Diêm Cung Thiên nhăn mi lại.

Hần đây là cái gì biểu tình a? Lẽ nào còn tưởng rằng nàng sẽ pha rượu độc có phải hay không? Thật sự là đủ vũ nhục. Bất quá, này càng nhìn ra được Diêm Cung Thiên với tình nhân có bao nhiêu coi trọng, dù sao Quý Ngữ Phàm là người thứ nhất được hần đưa đến đây.

“Uống không chết người, nhiều lắm say mà thôi.” Anja ái muội nháy mắt mấy cái, “Này chính hợp ý người?”

“Đừng nói giỡn, tôi chưa từng nghĩ tới cần nhờ loại phương pháp này được đến cậu ấy.” Diêm Cung Thiên lắc đầu chính sắc nói: “Rượu này tinh độ còn không cao đi?”

Ngữ Phàm không uống rượu, tửu lượng hần không tốt lắm mới đúng; huống hồ thật vất vả cho cậu ăn nhiều như vậy, hần cũng không muốn làm cho cậu nôn ra.

“Ai nha, thật sự là không nhìn được tâm người tốt.” Anja ai thanh thở dài khoát tay, “Yên tâm đi, rượu này so Champagne cao một chút thôi, tôi mới không giúp anh chuyện lạt thủ tồi hoa đâu!”

Diêm Cung Thiên lo lắng lướt qua một ngụm, xác định cồn độ đích xác cùng Champagne không sai biệt lắm đây, lúc này mới yên tâm đích bê rượu rồi đi.

“Xem ra có người bị trói đến chết rồi.” Lô Tử Dương nhấp ngụm rượu, ngậm cười nhìn xa.

“,đúng a! Nếu không phải Hân Vũ đã nói với tôi, tôi có thể sẽ sợ tới mức trợn mắt há hốc mồm.” Anja sát quầy bar, thấy Lô Tử Dương lấy chén rượu, đứng lên phải hướng phía Diêm Cung Thiên đi đến.” Uy, người muốn làm gì? không phải đã nói hiện tại không giới thiệu các người nhận thức sao?”

Muốn chết cũng không nên chết trong điểm của, nàng còn phải nuôi gia đình đâu.

“Tôi không có muốn đi quấy rầy bọn họ.” khuôn mặt Lô Tử Dương tuần suất dẫn theo mặt cười ngây thơ nhìn như vô ý nói: “Tôi chỉ phải đi tìm cái bàn ngồi thôi.”

Ha hã, không giới thiệu cho hần nhận thức, tên này coi như chu toàn đi!

16. Chương 5-3

Edit: ly bt

chương5

Sự thật chứng minh ——tửu lượng Quý Ngữ Phàm kém vô cùng!

“Khuyết.”

Lại tới nữa, Diêm Cung Thiên không khỏi âm thầm thở dài một hơi.

“Tôi ở chỗ này.”

“Khuyết.”

“Tôi ở chỗ này.”

“Khuyết!” Quý Ngữ Phàm ha hả cười ra tiếng.

Trời ạ! trò chơi này đã lặp đi lặp lại một giờ, hắn thề sau này rốt cuộc không bao giờ cho cậu dính một giọt rượu. Thực không thể tin được cậu uống có một ly rượu thôi, liền trở nên như thế.

Không xong chính là, cậu uống xong vài giây mà bắt đầu mỉm cười, hơn nữa là nhìn mỗi người cười ngọt ngào. Diêm Cung Thiên lại cảm nhận được mị lực Quý Ngữ Phàm không gì sánh kịp.

ý cười nhợt nhạt hơn nữa biếng nhác khi say rượu, hai gò má ửng đỏ, đây là lần đầu tiên hắn nhìn đến Quý Ngữ Phàm như vậy toàn thân tràn ngập mị hoặc, cơ hồ mê đảo Nam Nam Nữ Nữ. Liên Lô Tử Dương từ trước đến nay thích xem mỹ nữ, thế nhưng nhìn xem nhìn không chuyển mắt, này thật sự là tức chết hắn.

lửa trong người hắn quả thực như núi lửa cháy sạch mọi thứ, hắn tức giận đến mức muốn đứng lên đem Quý Ngữ Phàm khiêng lên, đưa cậu giấu ở một nơi không ai nhìn đến.

Cho nên, Diêm Cung Thiên vội vàng tính tiền, không để ý Anja ở sau lưng cười đến cười run rẩy hết cả người, không để ý về mặt Lô Tử Dương liễu mạng ghen cười, càng bất chấp chuyện này nhất định sẽ bị trở thành nực cười khi truyền ra trong đám bạn bè, hắn vội vàng ôm Quý Ngữ Phàm lấy tốc độ nhanh nhất rời đi.

Quý Ngữ Phàm uống rượu xong thập phần mê người, cũng trở nên thích cười, có lẽ đây mới là cá tính chân chính đi. Khi cậu thanh tỉnh, trên người luôn luôn tản ra loại không lo lắng đuổi không đi, làm cho hắn nhìn rất đau lòng, nhưng lại không thể nào vươn tay thay đổi, bởi vì cậu cái gì cũng không chịu nói.

“Khuyết.” Hắn lại bắt đầu.

“Tôi ở chỗ này.” Diêm Cung Thiên nhận mệnh, xem ra chỉ có cách một đường bởi cậu chơi.

Ai, bình thường muốn cho cậu gọi chính mình một tiếng, cậu luôn buồn nửa ngày, mới dám e lệ nhẹ giọng gọi; hiện tại uống rượu giải quyết xong gọi không ngừng, quả thực giống như là muốn bỏ tức một lần.(đại ý là tên ảnh là thiên những theo mình nghĩ do cách phát âm thành Thiên =qt dịch thành Khuyết)

Diêm Cung Thiên dừng xe đi đến bên kia mở cửa ôm Quý Ngữ Phàm ra, Quý Ngữ Phàm khó được thuận theo rúc trên người hắn, khí tức cùng nhiệt độ cơ thể trên người cậu, thân hình nhuyễn độ làm hắn không khỏi tâm viên ý mã đứng lên.

Diêm Cung Thiên, người cũng không thể lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn. Hắn âm thầm nhắc nhở chính

mình, ôm người yêu một đường cắn răng đưa cậu trở lại phòng, dìu cậu nằm xuống, mới xoay người đến phòng tắm đi giặt khăn mặt.

“Khuyết.” ánh mắt Quý Ngữ Phàm bể trứ, ôn nhu quát.

“Tôi ở chỗ này.” Hấn lấy khăn mặt trứ nhiệt đi đến bên giường ngồi xuống, nhẹ nhàng chà lau gương mặt đỏ ửng của cậu, tự khắc chế dục vọng rục rịch.

Loại thần thái này, loại tươi cười này, loại biểu tình không hề phòng này, lệnh Diêm Cung Thiên nhìn đến tim đập cấp tốc, miệng khô lưỡi khô.

“Khuyết.” đôi mắt cậu đột nhiên khe nhếch như mắt cười, Tinh Mâu sáng lạn, vẻ say rượu ái.

“Tôi ở chỗ này.” Thân hình có mãnh liệt xông xáo một trận, hấn cắn răng đáp lại.

“Khuyết.”

“Tôi...”

Ác! hấn đi rồi! có người nào có thể vào lúc đó làm Liễu Hạ Huệ, hấn sẽ là kẻ mười phần ngu ngốc! Diêm Cung Thiên bỏ qua khăn mặt, cúi đầu kịch liệt mà cuồng nhiệt hôn thiên hạ khát vọng đã lâu.

“Ân...” tiếng Quý Ngữ Phàm dồn dập hít thở cùng hơi hơi đích thở dốc theo bên môi dạt xuất, quanh quẩn tại toàn bộ phòng.

Diêm Cung Thiên dùng môi miêu tả đôi môi đỏ tươi của Quý Ngữ Phàm, thêm một cái lại một cái hôn nồng nhiệt hậu, cổ, vành tai đến cổ, không buông tha bất luận một tác da thịt nào mà duyệt cần.

Hấn muốn cậu đã lâu. Da thịt của cậu, môi cậu, mỗi một tác trên người cậu đều ngọt đến mức thức tỉnh dục vọng của hấn.

Quý Ngữ Phàm như là thoải mái phát ra thở dài, Diêm Cung Thiên thân thủ cởi bỏ nút thắt áo sơ mi của cậu, tay đưa vào vuốt một mảnh trơn nhẵn trước ngực cậu, tay kia thì tham nhập thắt lưng, xoa bụng phía dưới của cậu.

“Không cần!” Quý Ngữ Phàm đột nhiên run rẩy đứng lên, giấy dựa mạnh muốn đem Diêm Cung Thiên đẩy ra.

Diêm Cung Thiên đối này có chút không thể phản ứng, trực giác muốn đem thiên hạ kéo hồi, bình phủ dục vọng nóng rục.

“Không nên đụng vào tôi!” Quý Ngũ Phàm thối lui đến góc giường, nắm chặt áo đã rộng mở.

“Ngũ Phàm?” Nhận thấy được cậu không thích hợp, Diêm Cung Thiên muốn chạm vào cậu, cậu lại lùi bước đến lợi hại hơn.

“Không được đụng vào tôi.” ánh mắt Quý Ngũ Phàm nhìn thẳng phía trước, như là không nhìn thấy sự tồn tại của Diêm Cung Thiên mà thì thào tự nói, không ngừng lặp lại: “Không cần...”

dưới ánh đèn nhu hòa hơi vàng, sắc mặt của cậu trắng bệch. Ánh mắt của hắn, tựa như hài tử bị chấn kinh.

dục hỏa của Diêm Cung Thiên dưới loại tình huống này dần biến mất, còn lại chính là đau lòng đối Quý Ngũ Phàm.

“Ngũ Phàm, không có việc gì, người bình tĩnh một chút.”

Hắn muốn ôm cậu, nhưng cậu lại cố đẩy ra.

“Buông! Buông!” tay Quý Ngũ Phàm nắm chặt thành quyền không ngừng đánh.

“Ngũ Phàm, Ngũ Phàm...” Diêm Cung Thiên chỉ có thể dùng hết khí lực toàn thân ôm chặt lấy cậu, nhanh cầm tay cậu, không ngừng kêu tên của cậu, “Em bình tĩnh một chút, tôi sẽ không làm gì với em.”

“Buông, buông a!” cậu như là không có nghe gặp không ngừng giãy dụa.

“Ngũ Phàm, là tôi a!” Diêm Cung Thiên biết rõ tuyệt không có thể buông tay vào lúc này, chính là không ngừng lặp lại nói: “Tôi là Khuyết, là Khuyết a! em nhìn tôi, tôi sẽ không làm gì em.”

dường như kỳ tích Quý Ngũ Phàm ngừng giãy dụa, do dự nhìn nhìn người trước mắt, giống như lúc này mới phát hiện sự hiện hữu của hắn.”Khuyết?” Cậu thì thào, do dự gọi.

“Tôi ở chỗ này.” Diêm Cung Thiên nhẹ giọng nói, âm thầm nhẹ nhàng thở ra.

“Khuyết.” Hắn giống như là muốn xác nhận lại gọi, mềm mại tiến sát trong lòng Diêm Cung Thiên.

“Tôi ở chỗ này.” Hắn thấp giọng trả lời, khẽ vuốt tóc cậu.

“Tôi mệt mỏi.” Quý Ngũ Phàm tự nhủ thấp giọng nói, nhắm mắt lại tựa vào trong ngực hắn, hô hấp chậm rãi vững vàng xuống dưới.

Diêm Cung Thiên thương tiếc địa khê hôn tóc cậu, xác nhận cậu đang ngủ mới ôm trứ cậu chậm rãi nằm xuống. Hắn kéo chăn phủ hai người, thiên hạ trong lòng ngực hô hấp vững vàng phập phồng, trong lòng cảm thấy một phần hạnh phúc yên tĩnh.

Quên đi, khó được có ngày ôm tình nhân ngủ, cũng coi như không sai đi!

17. Chương 6-1

Edit: lybt

Hôm nay, là tiệc mừng công bộ phim sát thanh.

bộ phim điện ảnh này là công ty Diêm Cung Thiên tài trợ quay chụp, Quý Ngữ Phàm cùng hai biên kịch khác cải biên kịch bản; về tình về lý, cho dù Quý Ngữ Phàm không thích cũng phải tham dự, huống hồ lại có một Diêm Cung Thiên dùng tất cả biện pháp đều phải kéo cậu rời ổ chăn.

Khi gặp phóng viên, Quý Ngữ Phàm rất có lễ mỉm cười với mọi người, nói chuyện với nhau.

Đây chính là ấn tượng cậu tạo cho người khác, ôn hòa, có lễ, bình tĩnh, nói cách khác, là khó có thể thân cận. Tám năm nay cậu vẫn có thói quen đem tất cả sự tình nắm giữ ở phạm vi có thể khống chế, thẳng đến khi Diêm Cung Thiên xuất hiện.

mặt nạ bong ra từng mảng nhanh chóng như thế, ngay cả cậu cũng khó hiểu. Vì cái gì Diêm Cung Thiên xuất hiện, quấy rầy cuộc sống vốn có, khiến cuộc sống yên tĩnh của cậu lại gợn sóng.

Ngày đó tỉnh lại trong lòng hắn, cậu đột nhiên hiểu được. Nguyên lai, cậu vẫn muốn yêu người, cũng khát vọng được yêu.

Câu yêu hắn! đã thập phần xác định điểm này, lại chậm chạp không dám mở miệng.

Mỗi khi cậu muốn đáp lại tình yêu của hắn, đoạn quá khứ kia tổng làm cho cậu dừng bước. Trốn tránh cùng lùi bước, toàn bộ do mình tự ti, còn có muốn cảm xúc muốn yêu lại không dám yêu.

Cậu thật có thể bắt lấy phần hạnh phúc thâm sâu như vậy sao? cậu sợ hãi một khi buông tay đuổi theo, phần hạnh phúc mộng ảo này sẽ biến mất không thấy như vậy.

Mộng càng mỹ lệ, khi thanh tỉnh liền càng thống khổ.

Quý Ngữ Phàm phiêu đảng suy nghĩ, khi tiếp xúc đến ánh mắt Diêm Cung Thiên cực nóng, đột nhiên tạm dừng ở.

Hắn luôn to gan như vậy, nhiệt tình nhìn cậu, Phảng phất trong thiên địa chỉ có hai người bọn họ tồn tại. Nhưng, cậu lại luôn rũ xuống mắt, không dám ngênh thị hắn ánh mắt tràn ngập tình ý kia.

“Tôi cùng vài hộ khách đàm một ít chuyện, lập tức sẽ trở lại, đừng loạn định.” Diêm Cung Thiên thẳng tắp định đoạt, không nhìn quanh mình khe khẽ nói nhỏ dặn dò bên tai tình nhân, làm bộ như lơ đãng thổi vào quá vành tai cậu, “Không cho phép chạm vào đồ có cồn, biết không?”

Nếu không phải thực có chuyện quan trọng, hắn mới không nghĩ để Quý Ngữ Phàm rời đi tầm mắt của mình, hắn thậm nghĩ nghiêm chỉnh một chút.

Quý Ngữ Phàm nhìn không được bên tai nóng lên, tim đập gia tốc. Hắn thật sự là lớn mật! Trước mắt bao người thế nhưng...

“Tôi đi bên ngoài hít thở không khí.”

Diêm Cung Thiên rời đi, Quý Ngữ Phàm có chút vội vàng nói với mấy người đang nói chuyện, chỉ vì cậu che dấu không được bên tai cùng hai gò má đỏ lên.

Tựa tại lan can ban công thượng, Quý Ngữ Phàm nhắm mắt lại thở hắt ra, làm cho gió lạnh ban đêm thổi vào hai má đang nóng. Nhớ tới hành vi can đảm của Diêm Cung Thiên, khóe miệng cậu không khỏi giờ lên nhất mật tươi cười ngọt ngào mà mỹ lệ.

Hắn luôn lớn mật không quản đây là chỗ nào, nhưng lại vĩnh viễn có thái độ tự tin như vậy,?

“Như thế nào? Tình nhân của ngươi bỏ lại một mình ngươi?”

Quý Ngữ Phàm mở mắt ra quay đầu, thấy người trước mắt, hoảng sợ thở hốc vì kinh ngạc. Không! Hắn không muốn gặp lại người này.” Thật có lỗi, tôi không biết anh.” cậu thở sâu, ra vẻ trấn định mau tránh ra, cậu muốn trở lại đại sảnh; cậu nghe lòng kinh hoàng, hoảng sợ hay là tức giận nói không nên lời.

” vô tình như vậy?” Người nọ sử lực giữ chặt cánh tay Quý Ngữ Phàm, ngả ngón nâng cằm cậu, “Đã quên học trưởng ngươi tôn kính nhất còn chưa tính, ít nhất, tôi vẫn là của người đàn ông đầu tiên đúng không? Ngữ Phàm.”

“Buông tay ngươi ra! Đừng đụng tôi!” Quý Ngữ Phàm dùng sức đẩy nam nhân ra, cương đỉnh lưng cảm tức nhìn người trước mặt, “Tôi nói tôi không biết anh!”

“Dục! Tiểu Miêu trước kia cũng có lợi trảo?” Nam nhân lộ ra nhất mặt cười bỉ ổi dung, “Khó trách người sẽ đã quên, lúc ấy hưởng dụng người lại không chỉ có ta.”

Máy toàn thân như bị rút đi, hàn ý thẳng lui mà lên, cậu cảm thấy một trận vụng huyễn. Trí nhớ giống như thủy triều nẩy lên đến, lưng cậu mạo thượng từng đợt mồ hôi lạnh, cơ hồ muốn nhuyển ngã xuống đất, lại kiên cường dựa vào ý chí chống đỡ.

Cậu không nghĩ, cũng sẽ không cho người này nhìn ra yếu đuối cùng sợ hãi.

“Nhiều năm không thấy, cậu nhưng thật ra tăng thêm vài phần hương vị, họ Diêm có thể thỏa mãn người đi? So với tôi như thế nào?”

Nam nhân cười đến đắc ý đáng khinh.

“Người căn bản so ra kém hẳn.” Quý Ngữ Phàm ổn định thân mình, ngậy ra nói.

” Thế sao? Nhiều năm như vậy không thấy, người muốn xác nhận lại không?” Nam nhân đột nhiên gần sát mặt của cậu, thô bạo bắt lấy, hôn lên môi cậu.

Quý Ngữ Phàm cảm thấy một trận tư tâm, khuất khỏi chân liền hướng phía dưới hất hung hăng đá vào.

“Người!” Nam nhân đau hô một tiếng, giơ tay lên huy phía Quý Ngữ Phàm.

Quý Ngữ Phàm rất nhanh bắt lấy tay hắn đưa hắn quăng đi ra ngoài.

” đừng tưởng rằng tôi còn là Quý Ngữ Phàm năm đó.” Quý Ngữ Phàm nghe thấy thanh âm mình lạnh lùng, giống như tại địa phương xa xôi vang lên, nghe như mơ hồ mà không giống thực.

“Nam nhân của người biết quá khứ của người sao?” Nam nhân nhin đau cần rằng gằm nhẹ trứ, đang nhìn thấy cậu càng thêm tái nhợt dữ tợn nói: “Nói vậy hẳn không biết quá khứ của người sáng lạn cỡ nào đúng không?”

Quý Ngữ Phàm cúi đầu, hẳn sẽ đi nói với Thiên sao? Vạn nhất Thiên đã biết...

Thì tính sao đâu? Cậu không thể thay đổi quá khứ của mình, không thể thay đổi đã chuyện phát sinh. Cậu cứng ngắc cứng rắn xả xuất nhất mặt cười khổ, không lời nào để nói.

“Người muốn nói liền tận lực đi nói đi!” Quý Ngữ Phàm xoay người, lưng thẳng thẩn rời khỏi ban công, đưa tay gạt ra cửa tiến đến chỗ những người đang xem náo nhiệt, duy trì trầm ổn nện bước bước khỏi đại sảnh.

18. Chương 6-2

Edit: Lybt

Ngũ Phàm không nhìn biểu tình kinh ngạc của mọi người, một đường chạy gấp hướng WC, mở vòi nước ra liều mạng súc miệng, muốn rửa cảm xúc khó chịu trên môi.

Nhưng vô luận cậu tẩy như thế nào, lại vẫn như trước thoát khỏi sự ghê tởm. Giống như dơ bẩn trên người cậu, tẩy như thế nào cũng tẩy không sạch sẽ.

Dạ dày trở mình một trận, Quý Ngũ Phàm ghé vào bồn rửa tay nôn lớn nôn nhỏ ; thẳng đến khi yết hầu còn một trận chua sót, mặt cũng phun ra, lại như trước vẫn muốn nôn, ngừng không được.

Cậu ngẩng đầu nhìn về chính mình trong gương.

Vì sao mặt của mình tái nhợt như vậy? Vì cái gì ngón tay cậu không ngừng run rẩy? Vì cái gì cậu không ngừng xuất mồ hôi lạnh? Vì cái gì hai chân cậu, hình như không thể đứng trên mặt đất mà phập phều?

Giống như là một ác mộng... cậu không ngừng chạy trốn, tỉnh lại lại phát hiện như trước đang ở trong mộng.

Không cần! Vì cái gì khiến cậu nhớ lại? Vì sao không buông tha cậu?

hai tay Quý Ngũ Phàm bám bồn rửa tay hư nhuyễn quỳ xuống, không ngừng thở dốc. Nguyên lai, cậu không có kiên cường như chính mình tưởng tượng.

Ai tới... Ai có thể đến đem tôi từ nơi này cứu ra đi! Cậu không ngừng nhắc lại trong lòng, trước mắt dần dần bị hắc ám xâm nhập, tầm mắt dần dần mờ hồ.

“Ngũ Phàm!” phịch một tiếng cửa bị đẩy ra.

Quý Ngũ Phàm nâng đầu, tại sương mù thấy được Diêm Cung Thiên hướng chạy tới.

“Thiên...” cậu thì thảo địa bắt lấy cánh tay hắn, giống như bùn nhanh chóng cuốn lấy khối gỗ.

“Thiên, đem tôi... mang tôi từ nơi này mang ra ngoài đi.”

Trước mắt tối sầm, cậu gục tại trong ngực của hắn.

Mặc kệ là ai làm cậu bị thương, hắn tuyệt không buông tha! Diêm Cung Thiên thật cẩn thận cầm tay người yêu, trong cơn giận dữ đang tràn ra.

Khi hắn phát hiện Quý Ngữ Phàm, hình như cậu đã phun một hồi, giống như đã đem tất cả trong dạ dày phun ra. Vội vàng đưa cậu tới bệnh viện xong, hắn chỉ có thể chờ đợi khám gấp thời điểm gọi điện thoại công đạo cho Sở Hán Vũ đem chuyện đã xảy ra điều tra rõ.

Khi cậu suy yếu bám lấy ngực chính mình, trong lòng Diêm Cung Thiên không buông tha, đau lòng cùng tự trách. Vì cái gì hắn không có đợi ở bên cạnh cậu? Rốt cuộc chuyện gì xảy ra, khiến cậu từ trước đến nay kiêu ngạo, yếu ớt hướng hắn cầu viện?

Cửa nhẹ nhàng bị đẩy ra, vật nhỏ nhẹ chạy vào nhảy lên giường, đuổi thân người cuộn mình ngủ lại. Mà Diêm Cung Thiên như trước nhìn Quý Ngữ Phàm mặt tái nhợt.

Cậu thoát nhìn rất yếu ớt. Hắn nhúng khăn mặt, đưa lên mềm nhẹ lau mặt cho cậu.

Vì cái gì muốn cậy mạnh như vậy? Ngữ Phàm, cạnh em có tôi ở đây a, tôi nói rồi, tôi sẽ bảo vệ em.

Có phải hắn làm sai hay không? Có phải hắn trực tiếp kéo miệng vết thương quá khứ của cậu hay không, mà không phải chờ đợi cậu đối với mình hoàn toàn buông tâm cùng tín nhiệm đâu?

điện thoại đặt ở túi tiền rung lên, Diêm Cung Thiên nhẹ buông tay tình nhân, vỗ vỗ vật nhỏ, đi đến phòng khách đi nghe.

“Ừ?”

(là tôi.) đầu kia điện thoại truyền đến thanh âm Sở Hán Vũ, (chuyện người muốn ta tra được.)

“Nói.” Diêm Cung Thiên thở sâu.

(căn cứ chỗ người chỉ, người kia gọi Quan Hội Phi, là cháu trai vợ cử lão bản trác tuyệt , năm nay 27 tuổi.)

Sở Hán Vũ công thức hoá niệm tin tức.

“Còn có đâu?”Hắn phải biết người kia cùng Ngũ Phàm có liên lụy gì.

Cho tới nay hắn không muốn đi điều tra quá khứ của Ngũ Phàm, đó là tôn trọng cậu. Nhưng hiện tại bất đồng, Diêm Cung Thiên hiểu như vậy cậu sẽ luôn đem quá khứ ở giữa, càng không cách nào làm cho cậu thoải mái.

(hắn cùng ngài Quý liên học chung trường trung học.) Sở Hán Vũ dừng một chút, có chút khác thường, (tại cấp ba khi bởi vì tội thương tổn bị khởi tố, sau đó đến giải hòa xong việc.)

Hắn thập phần không muốn đi điều tra mục riêng tư này, nhưng lúc ấy nghe được Diêm Cung Thiên gọi điện thoại kể tình huống của hắn, hắn cũng không đồng ý cách làm này.

Nhất định chính là chuyện này! Diêm Cung Thiên nắm điện thoại, cảm thấy cơn giận của mình tăng lên.

” đúng, sự kiện thương tổn như thế nào?” tuy rằng trong lòng hắn có tưởng tượng, lại cẩn thận hỏi.

(là thi bạo tập thể.) Sở Hán Vũ dừng một lúc nhẹ giọng nói.

“Tên đáng chết!”Diêm Cung Thiên nhin không được rống giận.

Hắn vẫn nghi ngờ như vậy lại không muốn nghĩ là thật, là bởi vì tiềm thức không muốn chuyện như vậy là thật. Hiện tại hết thấy đều có đáp án, đây là nguyên nhân Ngũ Phàm sợ đám đông như vậy, nguyên nhân khiến cậu sợ đụng chạm. Mà cậu có thể chấp nhận việc hắn theo đuổi, đúng là cần dũng khí rất lớn.

(những thứ khác, tình hình cụ thể và tỉ mỉ tôi đem tư liệu truyền cho anh.) Sở Hán Vũ vẫn như cũ bình tĩnh nói: (tôi nghĩ hiện tại là tối trọng yếu là chiều cổ ngài Quý đi!)

“Tôi biết.”Diêm Cung Thiên cũng biết mình không khống chế được cơn giận chó đánh mèo, có chút thật có lỗi nói: “Tôi hắn là nên cảm kích hiệu suất làm việc của cậu.”

(nhớ rõ tăng lương cho tôi là tốt rồi.) nói xong, hắn cúp điện thoại.

Tiền Quỹ này vĩnh viễn không vừa lòng! Lương một năm tốc hành trăm vạn, không có việc gì liên cùng hắn hãm tiền, lại không vừa lòng?

Trong phòng truyền đến tiếng vang thức tỉnh Diêm Cung Thiên, hắn vội vàng chạy về phía phòng, trên giường đã không thấy thân ảnh ái nhân. Nghĩ lại tưởng tượng, hắn chạy hướng phòng tắm, quả nhiên thấy Quý Ngũ Phàm ở đằng đó.

19. Chương 6-3

Edit: Ly bt

Vòi hoa sen bị vắn đến mức nước mạnh nhất, mà Quý Ngũ Phàm đứng ở dưới vòi hoa sen trằm nước, quần áo cũng không cởi.

“Ngũ Phàm!” Diêm Cung Thiên vừa sợ vừa tức vừa vội đem nước tắt đi tắt đi, nắm khăn mặt muốn lau khô cho cậu, “Em đang làm cái gì?”

Cậu đang ở phát sốt, tại sao có thể dầm nước như vậy?

“Tôi muốn tắm rửa.” Quý Ngũ Phàm giật mình nhìn hắn, mờ mịt tùy ý để Diêm Cung Thiên dùng khăn bao lấy.

“Người hiện tại cần nghỉ ngơi, đi, đi trước đem y phục thay.” Diêm Cung Thiên ôm cậu dụ hống. Cậu hiện tại như hải tử lạc đường mờ mịt thất thố, làm hắn đau lòng không thôi.

“Không, người không rõ.” Quý Ngũ Phàm bướng bỉnh đứng ở tại chỗ không chịu động, mở ra song cửa nói với hắn: “Anh xem, trên người của tôi bẩn như vậy, tôi nhất định phải tắm rửa.”

“Em không bẩn.” trong lòng Diêm Cung Thiên căng thẳng, đau lòng ôm cậu.

Cậu như thế nào sẽ bị bẩn, cậu là người tinh khiết nhất hắn gặp qua, là thiên hạ mà hắn thương tiếc!

“Người không rõ! Người căn bản không rõ!” Quý Ngũ Phàm đẩy hắn ra có chút kích động quát.

“Người không thấy được sao? Trên người của ta rất bẩn, rất bẩn. Tôi tẩy tám năm rồi mà tẩy không sạch!” cậu nói trứ, khiến cho đích rùng mình một cái, “Không cần ôm tôi, tôi sẽ lấy thứ bẩn lên người anh .”

“Câm mồm!” Diêm Cung Thiên đau lòng rống cậu, đau lòng phủng ngực mặt cậu, “Tôi nói, em không bẩn, một chút cũng không bẩn.”

” Anh căn bản không biết...”

“Tôi biết, tôi cái gì cũng biết.” Diêm Cung Thiên đánh gãy lời của cậu, hôm nay không đem sự tình giải quyết là không thể.

“,đúng) cái nam nhân kia đi! Quan Hội Phi!”

Người không thể trốn tránh, Ngữ Phàm.

“Người có biết? Người có biết cái gì? Người như thế nào sẽ biết?” Quý Ngữ Phàm như là bị điện giật nhảy dựng lên, lại bị hấn gắt gao ôm.

“Chuyện tám năm.” Diêm Cung Thiên trầm ổn định trụ cậu, “Thật có lỗi, tôi làm điều tra.”

“Người có biết ...” Quý Ngữ Phàm hư nhuyễn quỳ ngồi dưới đất, trong mắt có tuyệt vọng lệnh người đau lòng. Hấn cuối cùng đã biết, biết mình dơ bẩn cỡ nào, một chút cũng không đẹp không tốt như hấn nói.

“Ngữ Phàm...”

Diêm Cung Thiên thấy thế, vươn tay muốn kéo cậu, cậu lại lui về sau, tại góc vô thần nhìn hấn.

“Tôi nghĩ trốn, nhưng là bọn hấn thiệt nhiều người ...” Quý Ngữ Phàm thì thảo địa mở miệng, thất thần tái nhợt yếu ớt.” Tôi vẫn cầu bọn họ buông tha tôi, tôi khóc, không ngừng cầu... Thân thể đau quá đau quá, nhưng là bọn hấn vẫn cười, vẫn cười. Tôi cho là mình sẽ liền như vậy chết đi...”

Khóc lên, quát lên, thẳng đến khi thanh âm khàn khàn, nhưng không ai nguyện ý buông tha hấn, cũng không có ai nguyện ý cứu hấn, đau đớn như vậy thật sâu lạc tại thân thể cùng trí nhớ, như thế nào cũng không có biện pháp quên mất.

“Ngữ Phàm, đừng lại nói nữa.” Diêm Cung Thiên không nghĩ muốn cậu hồi tưởng lại quá khứ thống khổ như vậy, quá khứ kia không chỉ làm cậu thống khổ, càng làm cho hấn vì mình vô năng lòng đau như cắt.

Không nhì hấn ngăn cản, Quý Ngữ Phàm hãy còn sâu kín nói: ” sau khi tỉnh lại tại bệnh viện, ba ba lạnh lùng nhìn tôi, nói tôi làm mất hết mặt mũi Quý gia. Mẹ mẹ nàng nhìn cũng không nhìn tôi, tôi chỉ cảm thấy toàn thân chính mình tràn ngập dơ bẩn... Bọn họ đem tôi đưa ra ngoại quốc, giống như đem tôi trở thành tặng ô, muốn đem tôi xa xa tầm mắt của bọn họ.”

“Ngữ Phàm!” Diêm Cung Thiên khó nén đau lòng. Ngay lúc đó cậu bắt quá là thiếu niên cái mười sáu tuổi, như thế nào thừa nhận được loại đả kích này?

“Tôi rất cuộc làm sai cái gì, ngay cả cha mẹ cũng khinh thường tôi. Tôi rất bẩn...” Quý Ngữ Phàm mờ mịt giờ hai tay lên nói với Diêm Cung Thiên: “Anh xem, như thế nào tẩy rửa mãi không sạch.”

“Đủ rồi! Không cần lại nói nữa!”Hắn một tay ôm lấy cậu.

Đối với cậu mà nói, cha mẹ làm tâm lý của cậu thương tổn so sánh với thương tổn trên thân thể còn mạnh hơn. Nghĩ vậy thì, Diêm Cung Thiên không khỏi hận cha mẹ Quý Ngữ Phàm.

“Ngữ Phàm, em nhìn tôi.”Diêm Cung Thiên thở sâu nâng mặtcậu lên, bắt buộc cậu nhìn chính mình.”Nhìn tôi!”

Quý Ngữ Phàm tuy rằng đôi mắt hấn, nhưng hai mắt lại như trước, mờ mịt.

“Ngữ Phàm...”Diêm Cung Thiên nhẹ giọng đích kêu gọi, cúi đầu xuống không ngừng khẽ hôn trứ đôi mắt tái nhợt của Quý Ngữ Phàm, mặt cùng môi, như là muốn dùng môi nhấn chìm tình cảm mình.

Khi hấn không ngừng khẽ hôn, Quý Ngữ Phàm cuối cùng bị động nhìn phía hấn.

“Tôi yêu em, chẳng lẽ không tin tôi sao?”

“Thiên...”Quý Ngữ Phàm lo sợ nghi hoặc nhìn hấn. Hấn vẫn yêu cậu sao? Khi hấn đã biết quá khứ của cậu sau này vẫn không thay đổi ước nguyện ban đầu yêu cậu?

Vì cái gì... ngay cả cha mẹ cũng ghét bỏ hấn a!

“Em muốn tôi nói vài lần cũngkhông quan hệ, tôi sẽ nói đến khi em tin tưởng mới thôi.”Diêm Cung Thiên không hôn khóe môi cậu, “Tôi yêu em, Ngữ Phàm, mặc kệ em nghĩ như thế nào, đời này tôi sẽ theo em,dính lấy em.”

Quý Ngữ Phàm không nói nhìn hấn, môi đang run rẩy.

“Nói lại lần nữa xem!”Thanh âm của cậu run rẩy.

“Tôi yêu em.”Diêm Cung Thiên thuận theo ý cậu nói.

“Nói lại lần nữa xem.”

“Tôi yêu em.”

“Nói sau...”

Lời của cậu bị phủ dưới môi Diêm Cung Thiên.

“Nói vài lần đều được.” Buông môi cậu ra, Diêm Cung Thiên hơi hơi nở nụ cười, “Tôi yêu em.”

Quý Ngữ Phàm lộ ra một nụ cười còn mang chút ngẩn lè, gắt gao ôm cổ Diêm Cung Thiên. Theo bờ vai ướt đầm, hắn nghe thấy được câu trả lời của cậu.

“Tôi yêu anh.”

20. Chương 7-1

edit: Ly bt

Trùng bút máy, Quý Ngữ Phàm không đếm được đây là lần lần thăm thở dài thứ mấy.

Cậu không viết ra được, phải nói là không có biện pháp tinh tâm đến, mà đầu số gây nên, tự nhiên là người ngồi ở phía sau cách hai ghế kia, cái người công khai chiếm phòng làm việc của cậu.

Có người ở sau lưng chăm chú nhìn hắn, hắn còn có thể viết xuống sao? Thực không hiểu được hắn vì sao rãnh rỗi như vậy, đem máy tính cùng điện thoại, bàn riêng tiến vào phòng này, không phải là nên làm việc chứ? Như thế nào hắn vẫn là cảm giác được tên này luôn luôn tại nhìn hắn?

Thân thể đột nhiên bay lên, Quý Ngữ Phàm đã giật mình ôm cổ Diêm Cung Thiên, trừng mắt liếc mắt nhìn hắn một cái.

“Anh làm cái gì? Mau buông tôi xuống!” Trong miệng trách cứ, cậu như trước không có buông tay ra.

“Em một ngày, nên nghỉ ngơi.” Hắn bá đạo mở cửa phòng công tác của Quý Ngữ Phàm, ngồi xuống ở sofa trong phòng khách.

“Người rất bá đạo.” Bị hắn ôm chặt vào trong ngực, Quý Ngữ Phàm cho dù cảm thấy ảm áp cũng làm theo mạnh mẽ lẩm bẩm.

Diêm Cung Thiên cười cười, đối với việc cậu khẩu thị tâm phi sớm đã là thói quen.

“Tôi yêu em.”Hắn hôn hôn đỉnh đầu tình nhân.

mặt Quý Ngữ Phàm lại đỏ lên. Theo ngày đó đã hơn một tháng qua, Diêm Cung Thiên thường thường liên lơ đãng nói ra những lời này, tựa như ngày đó hắn hứa hẹn, hắn sẽ nói cả đời cho cậu nghe.

Cả đời... cậu hi vọng thật sự như thế, chính là thật sự có biện pháp đi đến lâu như vậy sao?

“Người lại loạn tưởng.”Diêm Cung Thiên thấy cậu cúi đầu chỉ biết cậu lại miên man suy nghĩ, liền đưa tay vuốt ánh mắt cậu, tới gần hắn bên tai cậu nói: ” thời điểm tôi cho em biết tôi yêu em, hi vọng em có thể trực tiếp nhận, không cần nghĩ nhiều lắm.”

“Tôi biết.”Quý Ngữ Phàm có chút chột dạ dích bụng xuống trứ đầu.

“nơi này biết, vẫn là nơi này biết?”Diêm Cung Thiên buồn cười nhìn biểu tình chột dạ của cậu, chĩa chĩa đầu của cậu lại chĩa chĩa lồng ngực của hắn.”Tôi sẽ nói đến đến khi em chân chính hiểu biết mới thôi, em không cần một người ở chỗ này bất an.”

Hắn càng ngày càng hiểu cậu. Quý Ngữ Phàm có chút nhụt chí lại có chút cao hứng.

Trên môi một trận ướt át, Quý Ngữ Phàm biết mình lại bị hắn thâu một cái hôn.

Phóng bạch nhân,cậu lại không tự chủ được hướng trong ngực tình nhân, biết mình càng ngày càng thói quen nụ hôn cùng cái ôm của hắn; mà sớm hay muộn có một ngày... Hắn sẽ cùng cậu có tiếp xúc thân thiết hơn? Cậu muốn nhận hắn, muốn cho đáp lại hắn, nhưng là thân thể lại sợ hãi mà buộc chặt.

Từ ngày đó thẳng thắn thành khẩn bày tỏ cảm tình tới nay, cậu đối hắn ỷ lại, cũng hay tùy hứng; mà sủng nịch Diêm Cung Thiên cho cậu càng ngày càng tăng, hạnh phúc như vậy làm cậu cảm thấy được không thực, có khi chính là một giấc mộng.

“Người đang suy nghĩ gì?”

“Tôi...”Cho dù tới hiện tại, cậu vẫn là không có thói quen đối hắn loã lồ tâm sự; nói tới bên miệng rồi lại nói không nên lời, đành phải lắc đầu.

“Người a!”Diêm Cung Thiên bất đắc dĩ lại sủng nịch lắc đầu, “Khi nào thì em lại đem việc nói chuyện với người yêu thành phiền não vậy?”

Quý Ngữ Phàm không nói lời nào, lẳng lặng hưởng thụ loại yên tĩnh này. Muốn sửa tính này của cậu, rất khó?

Lúc này, tiếng điện thoại vang lên, Quý Ngữ Phàm theo thường lệ không nghe, tùy đáp thu cơ trả lời.

“Người khỏe, tôi là Quý Ngữ Phàm, hiện tại không thể đón nghe điện thoại, thỉnh sau một tiếng tắt lưu lại tính danh ngài, cùng với chuyện muốn liên lạc, tôi sẽ mau chóng liên lạc cùng ngài.”

“Ngữ Phàm, ta là mụ mụ...”

thanh âm khiếp sợ truyền ra, thân hình Quý Ngữ Phàm nhanh chóng cứng ngắc lên.

yên tĩnh hạnh phúc vừa nãy trong nháy mắt ngưng kết, Diêm Cung Thiên cảm thấy cậu biến hóa chỉ có thể càng thêm ôm chặt hắn, cho cậu biết hắn luôn luôn tại nơi này, ở bên cạnh cậu.

“Người hắn là ở nhà đi? Người vẫn là không muốn đón điện thoại của mụ mụ sao?”

thanh âm đầu kia Điện thoại có chút run rẩy, nhưng Quý Ngữ Phàm chính là cứng ngắc nhanh bắt lấy tay Diêm Cung Thiên khoắc trên lưng cậu. Vì cái gì mụ mụ sẽ gọi điện thoại đến, nàng muốn muốn làm cái gì?

Thấy thế, loại tình cảm thương tiếc của Diêm Cung Thiên du nhiên nhi sinh, giữ lấy đôi tay trắng bệch của cậu, nâng đến bên môi nhẹ nhàng hôn.

Quý Ngữ Phàm cảm thấy một trận lo lắng, thân mình theo thoáng thả lỏng.

“Ngữ Phàm, anh ở trong này.” Diêm Cung Thiên ghé vào lỗ tai cậu thấp giọng nói.

Quý Ngữ Phàm cảm kích nhìn hắn một cái, càng thêm nhanh dựa vào trong lòng ngực hắn hấp thu ấm áp.

“Ta nghe nói...” thanh âm đầu kia Điện thoại dừng hạ, lại tiếp tục nói: ” nghe nói người tại cùng một người nam nhân nói thương yêu, có thật không?”

sắc mặt Quý Ngữ Phàm trắng xanh, như điện giật nhanh chóng nhảy khỏi lòng ngực Diêm Cung Thiên như đạn nhảy dựng lên, nhắm phía điện thoại.

“Người rốt cuộc muốn nói cái gì?” Hắn nắm điện thoại lên, có chút kích động chất vấn.

(Ngữ Phàm? Ta chỉ là muốn hỏi) hình như nàng bị giọng điệu nói chuyện của cậu làm ngây ngẩn cả người.

“Bình tĩnh một chút.” Diêm Cung Thiên vội vàng theo lại đây, ôm nhẹ eo cậu từ phía sau, trong giọng nói mang lo lắng.

“Không cần hỏi, thế thì như thế nào?” Quý Ngũ Phàm cảm nhận được ám áp người phía sau nhân truyền đến, thở sâu ý đồ bình phủ tâm tình của mình.

(người thật sự... Ngũ Phàm, người như thế nào sẽ cùng một người nam nhân... Như vậy không đúng a, người không thể bởi vì trước kia...) trong thanh âm nàng mang hoang mang cùng không thể tin được.

“Tôi không cần mẹ tới quản tôi!” Lời của nàng lần thứ hai kích thích Quý Ngũ Phàm. Hắn chịu không nổi ý tứ trong lời nàng, khẩu không chọn ra lời nói: ” vài năm này mẹ làm cái gì? Mẹ không có tư cách quản tôi!”

Phịch một tiếng cúp điện thoại, cậu lập tức xoay người ôm chặt Diêm Cung Thiên.

Nàng dựa vào cái gì dùng loại ngữ khí này nói hắn? Nhiều năm như vậy cũng không để ý đến hắn, năm đó liên hôn cũng không nhìn đã đem hắn đưa ra nước ngoài, nàng khi nào quan tâm hắn? Nhưng nàng hiện tại lại đến chỉ trích tình yêu hắn thật vất vả mới đạt được sao?

Nàng tại sao có thể như vậy... Tại sao có thể như vậy? Muốn khóc cũng khóc không được, hắn đem mặt chôn ở trước ngực Diêm Cung Thiên không ngừng kịch liệt dích thở dốc, cảm xúc vẫn không thể bình phục.

“Ngũ Phàm, Ngũ Phàm, “Diêm Cung Thiên cảm nhận được cậu bình phủ không dưới kích động, lo lắng ôm chặt cậu.”Tôi phải nên làm như thế nào? Như thế nào cho em cảm giác tốt một chút?”

Quý Ngũ Phàm trong lòng ngực hắn nhắm mắt lại, hai tay ôm chặt lưng hắn, thì thào phun ra hai chữ: “Ôm tôi.”

21. Chương 7-2

“Ngũ Phàm?” Diêm Cung Thiên kinh ngạc nhìn thiên hạ trong lòng ngực, tim đập gia tốc phỏng đoán trừ ý tứ của cậu. Ý tứ của cậu là ...

Do dự gian, Quý Ngũ Phàm đã kính tự kéo cổ của hắn xuống lo lắng in lại hắn dấu, ngốc hôn trứ. Cậu muốn hắn ôm mình. dù là vào lúc đó, hay là hiện tại, dùng nụ hôn của hắn cùng cơ thể hắn đến bình định bất an trong lòng cậu.

Diêm Cung Thiên đương nhiên không phải ngốc tử, lập tức không chút do dự làm sâu cái hôn, nhẹ cắn môi Quý Ngũ Phàm, tiến thêm một bước công hãm lợi cùng lưỡi cậu, giao triền.

Quý Ngũ Phàm khinh suyễn, mị hoặc tuân lệnh, Diêm Cung Thiên đầy ngập dục hỏa nhanh chóng bốc cháy lên. Hai người dùng đầu lưỡi thấp nóng dây dưa, hôn hôn thật sâu, thẳng đến khi người trong lòng ngực hơi giãy dụa, mới lưu luyến không rời buông mềm mại bên miệng ra.

“Người xác định sao?” thanh âm Diêm Cung Thiên mất tiếng hỏi người ôm cổ cậu, tựa đầu chôn ở hõm vai Quý Ngữ Phàm.

Người trong lòng ngực trả lời thị càng nhanh ôi dựa vào, gật gật đầu.

trạng huống hạ như vậy, hẳn như thế nào còn có thể nhẫn nại?

Diêm Cung Thiên một phen ôm lấy ái nhân, đánh mở cửa phòng, đưa cậu phóng ở trên giường nhìn xuống cậu, dư ôn hôn nồng nhiệt làm cho hai má cậu nhiễm đỏ ửng, tăng thêm kiều mỹ mê người.

“Lại tiếp tục, cho dù người muốn dừng ta cũng dừng không được, Ngữ Phàm.” Hắn cho cậu một cơ hội cự tuyệt cuối cùng.

Quý Ngữ Phàm giật mình, nhắm mắt lại lần thứ hai gật đầu, “Không quan hệ, bởi vì là người... Ta có thể.” Thanh âm khi nặng khi nhẹ.

“Ngữ Phàm...” Diêm Cung Thiên gọi một tiếng, lần thứ hai hôn lên môi cậu, liếm cắn môi cậu, một lần lại một lần nhắm nháp.

Quý Ngữ Phàm trong lòng ngực hẳn khinh suyễn, hai tay khoác lên bả vai làm cậu an lòng, toàn tâm toàn ý nhận nộ hôn của hắn. Hôn hấp chức nóng = giao triền, hẳn hôn cậu, theo môi, mắt đến mũi, lại rơi xuống môi, lại một lần nữa câu triền đầu lưỡi ngọt ngào.

Hôn nồng nhiệt, Diêm Cung Thiên không dấu vết rút đi quần áo ái nhân đang say mê dưới thân; môi hẳn dừng ở cổ của cậu, trượt đến vai trần trụi trắng nõn, một tắc lại một tắc hút trứ.

“Thiên...” thân hình Quý Ngữ Phàm hơi hơi phát run, nhắm mắt lại bất an cứng còng. Mặc dù cảm thấy khí nóng tức đã chậm rãi châm chính mình, nhưng cậu vẫn là cứng ngắc đắc không biết nên làm thế nào mới tốt.

Diêm Cung Thiên bỏ đi y phục của mình, da thịt hai người hơi hơi thấp đích đụng vào nhau khi, hẳn có thỏa mãn vô cùng.

Quý Ngữ Phàm nguyên bản còn chống cự, khi hẳn nhẹ ngậm vành tai cậu khinh hồng mới hơi hơi thả lỏng.

“Không có việc gì, giao cho tôi, không cần lo lắng.” Biết cậu khẩn trương cùng sợ hãi, Diêm Cung Thiên không ngừng nhẹ giọng hồng trứ. Vươn tay nhẹ nhàng vuốt phẳng hẳn bờ ngực của cậu, cũng không ngừng hôn trứ cậu; thẳng đến khi thân thể cậu cứng ngắc dần dần thả lỏng, hẳn dùng môi thay thế tay đang rảnh, khinh duyên vuốt nộ hoa trước ngực cậu.

“Ân...” Quý Ngữ Phàm càng không ngừng run rẩy, cảm nhận được Diêm Cung Thiên lại khẽ cắn thứ trước

ngực chính mình mẫn cảm đột khởi, đầu lưỡi lửa nóng dây dưa, môi hần di chuyển trước ngực cậu.

Mồ hôi t giọt toát ra ngach, toàn thân cậu nóng đứng lên.

Diêm Cung Thiên hôn lên mặt bụng tuyết trắng của cậu, lưỡi thấp nóng khẽ trượt, làm cho địa phương mẫn cảm của Quý Ngữ Phàm một trận lại một trận run rẩy, bàn tay to nhẹ xuống dưới, nhẹ nhàng âu yếm dục vọng nam tính của Quý Ngữ Phàm.

“Ân... Không cần... Kia... Ân...” Quý Ngữ Phàm rung động, tay Diêm Cung Thiên cầm cương qua lại khẽ vuốt, đầu ngón tay càn tại đỉnh mẫn cảm muốn vuốt phẳng, khoái cảm kịch liệt làm cho cậu không biết làm sao nắm chặt sàng đan dưới thân, thân thể muốn né tránh ngọt ngào như tra tấn mà bất an vặn vẹo đứng lên.

Quý Ngữ Phàm dưới khiêu khích hạ không ngừng thở gấp, suy nghĩ cơ hồ thành một mảnh trắng bệch. Cậu không biết phải nên làm như thế nào mới tốt, chỉ có thể tùy từ động tác của hần dứt quãng phát ra thở dốc nhẹ nhàng, trong thanh âm có ái muội tình dục nói không hết.

Diêm Cung Thiên nhìn hần không tự giác hiển lộ mị thái, môi phẩn hồng phiếm trứ ánh sáng kích tình cùng màu da thịt, lại làm hần cảm nhận được mãnh liệt đang lên. Hần phiếm xuất nhất nụ cười tà khí, lại hôn môi cậu, động tác tay lại nhanh hơn khinh chơn tể phủ.

“A —— “Kỳ dị khoái ý trong nháy mắt xâm nhập toàn bộ suy nghĩ của Quý Ngữ Phàm, cậu nháy mắt cung đứng dậy, đem ái dịch mãnh liệt phun tại bàn tay Diêm Cung Thiên.

Sau đó, Quý Ngữ Phàm hạ thân lập tức nhuỷễn, nhắm chặt mắt không ngừng kịch liệt thở dốc trứ. Vừa rồi, cậu còn cho là mình sẽ ngắt xiủ đi.

“A!” Quý Ngữ Phàm kinh hô một tiếng, tay hần chạm vào một chỗ làm cậu tràn ngập sợ hãi, thân thể cậu lập tức đóng băng =.

“Ngữ Phàm, thả lỏng! Dem ngươi hoàn toàn giao cho ta.” Ngón tay bởi vì cậu buộc chặt mà không thể tác động, Diêm Cung Thiên cắn chặt nha nhần trứ dụ hồng, hô hấp lại không khởi dồn dập đứng lên. Dục vọng của hần sớm mà đứng thẳng, nhưng nếu thân thể cậu vẫn cứng ngắc như vậy, nhất định sẽ bị thương.

“Thiên...” ánh mắt Quý Ngữ Phàm đầy sương mù nhìn người yêu đã không ngừng che chở mình.

không quan hệ, không có quan hệ, hần như vậy tự nói với mình, tại thoảng thở dốc thấp, hần tự động dâng môi thả lỏng thân thể.

ngón tay Diêm Cung Thiên theo ái dịch tiến vào dũng đạo cậu, cảm thấy cậu co rút rồi nhanh thả lỏng, hần bắt đầu chậm rãi luật động ngón tay, thẳng đến khi chạm đến địa phương mẫn cảm.

“A... Thiên, không cần...”

Cậu kịch liệt rung động, cắn chặt răng than nhẹ, nghe Diêm Cung Thiên khiêu khích không thôi.

“Ân... Thật kỳ quái...” Vì cái gì Thiên chạm vào nơi đó, nam tính của cậu lại dâng trào lên? Hảo quái...

“Không có gì kỳ quái.” Diêm Cung Thiên nhẹ giọng ghé vào lỗ tai cậu dụ dỗ, khí tức thấp nóng xuy phát ghé vào lỗ tai cậu.

“Thả lỏng tâm tình, hảo hảo cảm giác là tốt rồi, những thứ khác giao cho anh.” Hắn duyên hôn cần cổ cậu, lại lặng lẽ thêm một ngón tay sờ nội vách tường của cậu, chậm rãi ý đồ khuếch trương.

“Tư... Thiên, tôi không... A...” Một chút đau đớn làm cho Quý Ngữ Phàm hơi hơi tức khởi mi, lại càng không an vận vẹo, ý đồ thoát khỏi ngón tay cho cậu cảm xúc xa lạ, phát ra áp lực rên rỉ.

Dù dục vọng nóng rực hò hét muốn cậu, nhưng lý trí còn sót lại nói cho hắn biết không thể bởi vì hắn không nghĩ tại lần đầu tiên sẽ để lại cho Quý Ngữ Phàm ấn tượng không tốt.

Diêm Cung Thiên lần thứ hai hôn cậu, dùng hôn phân tán lực chú ý, tại u huyết đã khê nhếch vói vào ngón tay thứ ba, đồng thời trong cơ thể cậu nhẹ nhàng luật động.

“Đau... Thiên, tôi không... A...” Không thoải mái khác thường làm cho Quý Ngữ Phàm toát mồ hôi giấy dựa, hai gò má cậu ửng hồng, hai hàng lông mày nhíu lại lại phát ra rên rỉ sung sướng.

“Quý Ngữ Phàm, tôi nói rồi tôi sẽ không dừng tay.” Diêm Cung Thiên hơi hơi thở dốc, trên trán mạo trứ mồ hôi, tay tiếp tục đùa thân thể Quý Ngữ Phàm, tại nháy mắt nội vách tường bắt đầu hấp thụ hắn ngón tay, rút ra ngón tay, nhanh chóng vận bung ra hai chân cậu, đem ngang tàng của chính mình đâm vào trong cơ thể cậu.

“A!” Quý Ngữ Phàm trong mắt tràn ra lệ, đau đớn kịch liệt kia làm cho cậu không tự chủ được bắt đầu chống đẩy, “Đau quá! Từ bỏ. Đau quá a, Thiên...”

“Quý Ngữ Phàm, thả lỏng.” Diêm Cung Thiên cắn chặt răng hống cậu, mồ hôi tích lạc từng giọt. Trời ạ! Hắn hảo nhanh, hắn khắc chế chính mình muốn luật động trong cơ thể cậu, chậm rãi đi lên, thẳng đến khi chính mình vào hết.

“Đau quá! Ô...” Quý Ngữ Phàm cảm giác được hắn hoàn toàn đưa tất cả vào trong cơ thể mình, cái loại không khoẻ cùng đau đớn này làm cho hắn bắt đầu thấp khắp giấy dựa, “Đau quá a, không cần...”

Hắn được nội vách tường nóng rực bao vây trứ, Diêm Cung Thiên cắn răng nhẫn suy nghĩ dục vọng như Mercedes-Benz.” Nhìn tôi.”

mắt ửng đỏ kích tình phiếm thủy, Quý Ngữ Phàm e lệ gạt đầu, mỉm cười, Diêm Cung Thiên bắt đầu chậm rãi luật động đứng lên.

“Không cần, đừng nhúc nhích...”Ma xát dần dần sinh ra cảm giác khác thường, khoái cảm thay thế đau đớn, Quý Ngữ Phàm đích thắp khắp kháng nghị dần dần chuyển thành sung sướng rên rỉ: “Không... A —— ”

“Ngữ Phàm.”Diêm Cung Thiên thở dốc luật động một chút nhanh hơn tốc độ. Một tay ôm cổ chân cậu, một tay nâng lên khuôn mặt nước mắt cùng mồ hôi, hôn đôi môi đỏ tươi, “Ghi tặc, tôi là người đàn ông đầu tiên của em, người yêu em nhất.”

Những lời này xuyên qua ý thức hần dần dần bị tình dục bao phủ, nước mắt Quý Ngữ Phàm tràn ra hốc mắt, không chỉ vì kích tình, vì những lời này.

Diêm Cung Thiên không ngừng hôn trứ, đem dục vọng thăng tiến, lần lượt thiển lui tiến sâu, đem thiên hạ dưới thân vào chỗ sâu nhất.

“A... Ân...”Hần không thể nói nữa, đây đã là thanh âm hần chỉ có thể phát ra!

Quý Ngữ Phàm theo bản năng thân thủ bám lấy cổ của hần, thân mình càng thêm thiếp hợp làm cho hần lần lượt xâm nhập chính mình, mỗi một lần đích tiến vào, rời khỏi, làm cho cậu không tự chủ được phát ra vui sướng vừa khóc vừa kể lể, cơ hồ điên cuồng.

Bên trong cảnh xuân gần đây, Diêm Cung Thiên phóng thích kích tình trong cơ thể Quý Ngữ Phàm.

Sau đó, hần khinh đẩy tóc Quý Ngữ Phàm ra, nhìn cậu mệt mỏi, hôn một cái, nhẹ ôm ái nhân thỏa mãn chìm vào mộng đẹp.

22. Chương 8-1

Edit: Ly bt

Thâu mắt nhìn người bên cạnh, Quý Ngữ Phàm lại cúi đầu vào chăn bông.

Trời ạ! Hần thật sự làm, vẫn là chính mình chủ động yêu cầu đích. Nghĩ vậy, hần quả thực vừa muốn đem chính mình chôn ở chăn bông vĩnh viễn không cần đi ra.

“Em muốn làm mình buồn chết sao? Ngủ Phàm.” Diêm Cung Thiên buồn cười nhìn tình nhân đang muốn làm đà điểu.

buổi sáng vừa tỉnh đến, cậu kêu một tiếng rồi sợ hãi chui vào trong chăn, như thế nào cũng không chịu xuất đầu, hiển nhiên nghĩ đến nhất thiết ngày hôm qua.

Nghe thấy tiếng người lười biếng từ ngoài chăn vọng vào, thân hình Quý Ngủ Phàm cứng đờ, lại càng không dám ngẩng đầu. Hơn nữa nghĩ đến mình ở dưới thân hần rên rỉ, nghĩ đến hần ra vào trong cơ thể mình... Cậu còn chủ động ôm lấy hần phát ra tiếng kêu dâm mị, cậu liền càng thêm xấu hổ đến tột đỉnh.

Thấy cậu như thế nào cũng không chịu đi ra, Diêm Cung Thiên không thể nề hà bắt đầu lạp xả chăn bông, muốn đem cậu lôi ra đến; không nghĩ tới Quý Ngủ Phàm lại liều mạng kéo nhanh chăn bông, cuộn mình lại.

sau khi lạp xả, cuối cùng Quý Ngủ Phàm cảm thấy hần buông tha cho mình, lúc này mới bởi vì không cần đi ra ngoài đối mặt hần mà nhẹ nhàng thở ra, tiếp tục oa trứ. Đột nhiên, hơi thở của hần phả đến, Quý Ngủ Phàm mới giật mình hần thế nhưng chui vào ổ chăn lý.

“Quơ được người.” Diêm Cung Thiên lộ ra một nụ cười tà tà.

“Người...” Quý Ngủ Phàm xấu hổ buồn bực đang muốn mở miệng bảo hần đi ra ngoài, Diêm Cung Thiên liền hôn mạnh lên môi cậu, cho cậu một cái hôn nóng bỏng, hôn đến mức Quý Ngủ Phàm mặt đỏ tìm đập.

” Anh lại muốn em.” thanh âm Diêm Cung Thiên khàn khàn, ôm sát thắt lưng cậu ghé vào lỗ tai cậu ái muội thổi nhẹ.

thân hình trần trụi kẻ sát, Quý Ngủ Phàm rõ ràng cảm thấy dục vọng hần.

“Tôi không... Ân...” Trên mặt lại là một mảnh đỏ ửng, cậu hoàn toàn không kịp nói chuyện, lại bị Diêm Cung Thiên khiêu khích, đem sở hữu lời nói chuyển thành thở gấp rên rỉ, phóng thích thiêu đốt trong lòng ngực hần.

Vận nước ấm, lần thứ hai Quý Ngủ Phàm đem chính mình ngâm ở trong đó. Bất đồng chính là, trên người cậu còn có dấu vết lửa nóng tình nhân lưu lại, một chút cũng không thấy lạnh.

Trên người cậu có mùi của Diêm Cung Thiên, còn có dấu vết hần lưu lại: chưa từng nghĩ tới, trong dĩ vãng chính mình lại sợ hãi hành vi này như thế, trong ngực của hần nhưng lại dễ dàng tiếp nhận như thế, có lẽ tình cảm chính mình đối với hần so sánh ra còn sâu hơn mình tưởng tượng!

Ghi tạc... Tôi là của người đàn ông đầu tiên của em, người yêu duy nhất của em.

Quý Ngừ Phàm nhớ tới những lời Diêm Cung Thiên nói, hai gò má không khỏi đỏ bừng lên, nhiệt ầm trong lòng. Ngón tay của hắn, hôn môi, xúc phủ, một chút một chút tẩy đi trí nhớ không thoải mái lúc xưa, toàn bộ chân tay, thị hơi thở của hắn cùng âu yếm tràn ngập ôn nhu, tràn đầy cảm giác chiếm đoạt.

Người như thế nào sẽ cùng một người nam nhân... Như vậy là không đúng nha... Trong đầu nhớ tới lời mẫu thân nói, cậu cuống quýt dùng nước vỗ vỗ mặt mình. ·

Không! Cậu không có không đúng. Cậu yêu Thiên, Thiên cũng yêu cậu, hai người yêu nhau có gì không đúng? Vì sao tình yêu thánh khiết một khi không có năng lực sinh sản hậu đại, sẽ biến thành tội ác?

Cậu muốn hạnh phúc có gì sai sao? Muốn cùng người yêu một chỗ có gì sai sao? Vì sao muốn trách cứ cậu?

“Ngừ Phàm, người nên đi ra, đều nhanh một giờ.” Diêm Cung Thiên gõ cửa.

Quý Ngừ Phàm mới phát giác thì ra mình xuất thần đến mức không quản thời gian.

Cậu nở nụ cười. Giống như mỗi một lần, Thiên đều có thể tại khi cảm xúc cậu đình trệ kéo cậu một phen. Lau sạch thân mình mặc quần áo vào, cậu lại nhớ đến câu nói của một vị văn nhân nào đó:

“Tuy rằng chúng ta yêu nhau sẽ bị người khiển trách, nhưng xin người không cần bởi vậy mà phiền lòng. Tình yêu, là thứ không thể oán trách.”

Đúng vậy a! Tình yêu, là thứ không thể oán trách. Nói vậy Thiên cũng sẽ nói như vậy, cậu cần gì phải ở chỗ này lo sợ không đâu đâu?

Mở cửa, cậu thấy Diêm Cung Thiên dán ở cửa nhìn mình, trong mắt có ôn nhu cùng một tia lo lắng khó hiểu.

“Làm sao vậy?” Cậu khó hiểu hỏi.

Diêm Cung Thiên không nói gì cầm lấy khăn mặt mềm nhelau tóc cậu, cử chỉ này làm cậu thấy rất ấm áp.

“Đại ca người đến đây.” Hắn nhẹ giọng nói.

Quý Ngừ Phàm ngơ ngẩn, cứng ngắc quay đầu đi, tại chỗ tầm mắt có thể nhìn thấy, nhìn đến đại ca cậu nhiều năm không thấy chính hướng bên này nhìn ra.

“Tôi không đi!” Cách ván cửa, Quý Ngữ Phàm lại quật cường cố chấp nói.

Diêm Cung Thiên quả thực lấy hấn không có biện pháp, nói hết lời nửa giờ, cậu nhất định không chịu bước ra cửa phòng một bước.

“Ngữ Phàm.” Hấn thở sâu lần thứ hai gõ cửa, trong giọng nói mang trứ uy hiếp nói: ” nếu em không mở cửa, tôi phải đi lấy cái chìa khóa.”

Ai! Cậu như thế nào liền quên hấn là chủ cho thuê nhà? Quý Ngữ Phàm cắn cắn môi dưới, tâm không cam tình bất nguyện mở cửa, đã bị Diêm Cung Thiên đợi ở ngoài cửa một đường kéo dài tới phòng khách ngồi xuống.

“Đại ca, đã lâu không gặp.” Thấp đầu, Quý Ngữ Phàm đông cứng lại không cam lòng nguyên chào hỏi.

“Người thoát nhìn không sai.”

Không biết là nghe lầm hay không, Quý Ngữ Phàm cảm thấy được trong miệng đại ca nghe thấy một tia trêu chọc ý vị.

“Xem ra có người đem người chiếu cố rất khá.”

“Này đương nhiên.” Người tiếp lời là Diêm Cung Thiên bên người Quý Ngữ Phàm, không còn người thứ hai.

“Thiên!” Quý Ngữ Phàm phút chốc ngẩng đầu hớn hển quát, bỗng dưng xấu hổ đỏ mặt.

“Nhìn người như vậy, ta an tâm.” Quý Ngữ Bình thả lỏng thân thể tựa lưng vào ghế ngồi nhìn đệ đệ đã lâu không gặp, lại càng thêm tú lệ.” Ngày hôm qua mụ mụ gọi điện thoại cho tôi, nàng khóc thật sự thương tâm.”

Quý Ngữ Phàm nháy mắt cứng còng.

Diêm Cung Thiên thấy thế, cầm tay cậu, không nói gì duy trì dùm cậu.

“Tôi sẽ không giải thích.” Quý Ngữ Phàm lạnh lùng nói. Cậu không có sai, cũng tuyệt đối không nhận lỗi!

“Tôi không ý tứ này, nàng cũng không nói người sai, nàng chính là...” Quý Ngữ Bình đã có thói quen nhìn

đệ đệ như con nhím, thở dài, “Nàng chính là rất đau xót nói, nguyên lai nàng sống hơn nửa đời người, vẫn không làm được người mẹ tốt.”

Quý Ngữ Phàm ngậm ngẩn cả người, một cổ chua xót không thôi thẳng hướng chớp mũi, cậu thở sâu, nắm chặt tay Diêm Cung Thiên.

“Còn có đâu?”

“Nàng nói, nàng chưa từng nghĩ tới muốn làm người bị thương người, lại luôn trong lúc vô tình nói lời tổn thương người, nàng thật sự... có lỗi với người.” Quý Ngữ Bình khuyh thân nhìn thẳng đệ đệ, mười ngón giao nhau cổ tay đặt ở đầu gối thượng, “Ngữ Phàm, mẹ mẹ đã năm mươi mấy tuổi, người hẳn tâm làm cho nàng như vậy?”

“Tôi...” tâm Quý Ngữ Phàm có một trận chua xót, ủy khuất tám năm, lời cha mẹ nói thương tổn cậu, cậu như thế nào có khả năng bởi vì một câu giải thích nói quên đi liền quên đi, nói tha thứ liền tha thứ?

“Ta không bức người lập tức quyết định, hôm nay ta tới, có chuyện muốn cho người biết.”

Quý Ngữ Phàm trầm mặc gật đầu.

” hai tháng nữa ta hậu kết hôn.” Quý Ngữ Bình đưa ra thiệp mời màu đỏ, “Ta hi vọng các người có thể tới.”

Đại ca muốn kết hôn? Quý Ngữ Phàm ngốc sững sốt, càng làm cậu nghi hoặc chính là ——

“Chúng tôi?” cậu nghe gặp thanh âm của mình có chút run rẩy.

“Mẹ mẹ cũng nói, hi vọng các người cùng đi.”

Trong lồng ngực một trận kích động, cậu gục vào ngực Diêm Cung Thiên nước mắt chảy xuống.

23. Chương 8-2

Ngồi ở quán cà phê, Diêm Cung Thiên đối mặt với đại ca Quý Ngữ Phàm Quý Ngữ Bình.

Trần an Quý Ngữ Phàm khóc mệt mỏi vào giấc ngủ xong, Diêm Cung Thiên liền theo Quý Ngữ Bình đi vào quán cà phê không xa, bởi vì hai người muốn nói chút chuyện lại không muốn cho Quý Ngữ Phàm biết đến, liền lựa chọn nói chuyện ở ngoài.

“Tôi nghĩ, chúng ta cũng không tính xa lạ đi? Ngài Diêm.” Quý Ngữ Bình quấy trứ cà phê trong tay, thản nhiên liếc mắt nhìn người trước mặt.

Diêm Cung Thiên mỉm cười gật đầu, trước kia bọn họ từng tại nói chuyện với nhau điện thoại rất lâu. Đương nhiên, Quý Ngữ Phàm cũng không biết.

“Tôi vẫn muốn làm gặp mặt anh, bởi vì người thật sự rất có gan, chỉ bằng trứ một cuộc điện thoại, to gan như vậy đã đem một số tiền lớn giao cho trên tay tôi.” Trong mắt của hắn phiếm trứ tinh quang, đây xem như lần đầu gặp mặt.

“Tôi quyết định rất chính xác.” Nhân ý vị trong giọng Quý Ngữ Bình, Diêm Cung Thiên nở nụ cười, “Tôi biết anh muốn đánh hạ Công ty Trác Tuyệt, cũng chỉ thiếu tiền mà thôi. Tôi là cái người đầu tư, từ trước đến nay tin tưởng ánh mắt của mình; huống hồ, tôi có lý do tuyệt đối tin tưởng anh.”

“Bởi vì tôi là ca ca Quý Ngữ Phàm?” Trong lời của hắn ẩn ẩn không đồng tình.

Diêm Cung Thiên vừa cười, thoáng lắc đầu. “Bởi vì tôi tin tưởng lý do chúng ta muốn đánh hạ Công ty Trác Tuyệt giống nhau, huống hồ để tôi làm chủ, còn không bằng giao người quan sát Công ty Trác Tuyệt nhiều năm qua luôn luôn tại.”

Quý Ngữ Bình nhìn Diêm Cung Thiên thật sâu, liếc mắt một cái.

“Tôi vẫn không có biện pháp quên sắc mặt người hầy nhà họ Quan năm đó.” Hắn bày nói thẳng ra: “Ngay lúc đó Quý thị chính là công ty nhỏ, căn bản không có năng lực cùng có tiền có thể kiện tụng Công ty Trác Tuyệt, huống hồ trong nhà có một phụ thân coi trọng mặt mũi hơn hết thảy, cuối cùng dùng loại phương thức kết thúc thương tổn Ngữ Phàm thật sâu. Nhưng là tôi không thể tha thứ bọn họ làm bị thương đệ đệ duy nhất của, nhiều năm qua, tôi tâm tâm niệm niệm chính là muốn đánh hạ Công ty Trác Tuyệt, làm cho Quan gia hậu hối.”

Diêm Cung Thiên uống một ngụm cà phê, chờ hắn đem nói cho hết lời.

“Tôi cũng vô pháp tha thứ chính mình.” Quý Ngữ Bình vẽ mặt ám lên, nhìn ngoài cửa sổ. “Tôi tốt nghiệp trung học lựa chọn trước thời gian nhập ngũ, chính là có thể cùng Ngữ Phàm cùng nhau học bài, có thể chiếu cố nó, khi sự tình phát sinh tôi đang phục binh dịch, chờ khi tôi về đến nhà đã không còn kịp rồi, Ngữ Phàm hoàn toàn không để ý tới ai, cũng kháng cự hết thảy cùng tiếp xúc.”

Rồi sau đó nó đã bị ba ba đưa đến nước ngoài du học. Trở về, nó cũng không cùng người nhà liên lạc, tôi nhiều lần trần trọc tìm tới. Chính nó vẫn cự tuyệt tôi, chỉ cần tôi nhất tìm, nó liền chuyển nhà, cuối cùng tôi cũng chỉ dám dùng điện thoại liên lạc.”

trong mắt Diêm Cung Thiên hiện lên một tia hiểu rõ. Bởi vì hắn luôn nghe lời Quý Ngữ Bình nhắc lại trong điện thoại Ngữ Phàm mà không thấy Ngữ Phàm nhận máy.

“Tôi thường suy nghĩ, nếu là lúc trước cha mẹ không cho nó đi du học sớm thế, mà là quan tâm cho nó làm trị liệu, như vậy nó cũng sẽ không bị thương như vậy. Nhưng là...” Quý Ngữ Bình bỗng nhiên nở nụ cười, “Có lẽ nó cũng sẽ không hội gặp người, các người lại càng không cùng một chỗ; vận mệnh thật sự là rất kỳ lạ lại huyền diệu, người nói có đúng không?”

Diêm Cung Thiên cũng nở nụ cười. Đích xác, vận mệnh thật sự là huyền diệu a!

“Ngài Diêm, tôi mạo muội hỏi người một vấn đề.” Quý Ngữ Bình xoay đầu lại nhìn Diêm Cung Thiên, chờ hắn gật đầu mới tiếp tục nói: “Người là trưởng tử trong nhà, người nhà người sẽ không phản đối chuyện người cùng Ngữ Phàm sao?”

Diêm Cung Thiên đột nhiên cảm thấy được chính mình giống như là con dâu đi gặp cha mẹ đối phương đang bị chất vấn, không khỏi nở nụ cười.

“Phụ mẫu tôi rất sớm đã biết tính hướng của tôi, tôi tin tưởng không có vấn đề.” Đương nhiên không phải không đấu tranh, bất quá, kia đều là chuyện quá khứ.

Quý Ngữ Bình gật gật đầu, tựa hồ yên tâm. “Tôi không có ác ý, chỉ là muốn hỏi rõ ràng.”

“Tôi hiểu.”

“Ta rất cảm kích người, người đem Ngữ Phàm theo từ thế giới một người dẫn đi ra.” Quý Ngữ Bình chân thành tha thiết nói:

“Tôi tin tưởng anh nhất định dùng kiên nhẫn vô cùng và cảm tình đợi nó, cho nên tôi cũng hi vọng sau này cậu có thể bảo hộ nó không chịu đến thương tổn.”

“Chuyện này, tôi rất sớm liền quyết định.”

Hai người trao đổi một ánh mắt, không nói gì thêm.

“Như vậy, tôi nghĩ mời anh gặp một người.” Hắn nói.

“Ngữ Phàm?” Diêm Cung Thiên đi vào phòng, không phát hiện Quý Ngữ Phàm. “Ngữ Phàm, người ở nơi nào?”

“Tôi đang làm việc.”

thanh âm Quý Ngữ Phàm cách ván cửa ầm ầm truyền đến, Diêm Cung Thiên thở dài nhẹ nhõm một hơi mở cửa phòng làm việc, thấy cậu vùi đầu trong công việc.

“Đang làm việc?” Hấn kéo một cái ghế ngồi ở sao lưng cậu, theo phía sau khoác lên người cậu.

Quý Ngữ Phàm nhẹ nhàng tư một tiếng, xoay người hướng hậu ỷ trong lòng ngực của hấn.

“Làm sao vậy?” cậu không bình thường mà ỷ lại làm cho Diêm Cung Thiên lo lắng.

“Tôi không biết có nên trở về hay không.” hai hàng lông mày Quý Ngữ Phàm khinh túc. Lâu như vậy chưa có trở về đi gặp thân nhân... Huống hồ cậu cực không muốn đi đối mặt với người biết chuyện.

“Tôi sẽ bồi em.” Diêm Cung Thiên thề son sắt nói.

Nghe vậy, Quý Ngữ Phàm ngoái đầu nhìn lại cho hấn một cái mỉm cười. “Tôi biết, nhưng là...” cậu từ từ thở dài.

“Tốt lắm, đừng thở dài, tuy rằng người thở dài cũng rất đẹp.” Diêm Cung Thiên phùng mặt của cậu trên túc nói.

“Người đang nói cái gì a?” Quý Ngữ Phàm hồng trứ mặt chuyển đầu.

“Tôi hôm nay nhìn thấy mẫu thân em.”

Quý Ngữ Phàm quay đầu, không dám tin nhìn hấn.

“Người nhìn thấy nàng?” Nín thở ngưng thần xem Diêm Cung Thiên gạt đầu, cậu mới nhẹ giọng hỏi: “Các người... Nói gì đó?”

“Nàng muốn tôi hảo hảo chiều cổ em.” Diêm Cung Thiên lấy tay chỉ khe vuốt đôi môi đỏ của cậu, nhẹ nhàng ấn hôn. Trong đầu nhớ tới phụ nhân Ngữ Phàm có bảy tám phân tương tự chính là, dùng bàn tay run rẩy cầu xin hấn.

Quý Ngữ Phàm nghe vậy, trong mắt lờ ra thần sắc phức tạp, có chút vì không thể tin được.

“,đúng thật sự.” Diêm Cung Thiên cười ôm chặt này ái nhân mảnh khảnh, “Cho nên, có mẫu thân em công nhân, em đã là của tôi, cả đời chạy không thoát.”

Quý Ngữ Phàm sững sốt trừng hấn liếc mắt một cái, xuất hồ ý liệu nở nụ cười.

“Vậy còn anh i?” Không biết dùng khí từ đâu đến, làm cho cậu không phục nhìn Diêm Cung Thiên, mang điểm ngưỡng ngưỡng hỏi:

” Anh là của tôi sao?”

“Tôi?” Diêm Cung Thiên cười dán vào trán cậu, cúi đầu rất đúng nói: “Tôi đã sớm là tù binh của em. Ngử Phàm, từ thời điểm nhìn thấy, tôi cũng đã bình bại như núi ngã.”

Đây là nói thật, chính hắn đồ theo không nghĩ tới chính mình sẽ bị bại nhanh như vậy, nhanh chóng thần phục.

“Anh không nghĩ trốn? Bây giờ còn có cơ hội.” Quý Ngử Phàm có chút cảm động nhìn hắn, nửa nghiêm túc nửa vui đùa.

“Nếu có thể trong lời nói, thỉnh nhất tôi cả đời là được rồi.” Hắn cười trứ nhìn cậu chăm chú, nghiêm túc nói.

Nghe hắn nói như vậy, Quý Ngử Phàm vi chấn, không nói gì khoác cổ của hắn, nhẹ nhàng mà tại in lại một cái hôn trên môi hắn.

“Như quân sở thỉnh.” Cậu nhẹ giọng nói, mỉm cười một cái đây là nụ cười đẹp nhất mà Diêm Cung Thiên từng thấy

24. Chương 9-1

Edit: lybt

“Chúng ta... Chúng ta vẫn là không nên đi đi?” ngồi trong phòng khách sạn Cao Hùng, Quý Ngử Phàm mặc tây trang khẩn cầu ngẩng đầu nhìn Diêm Cung Thiên đang sửa sang lại vạt áo cho mình.

Nhưng thần thái động lòng người này, lại không thể dao động quyết định của Diêm Cung Thiên.

“Không được, tôi đáp ứng đại ca em nhất định đem em đưa đến.” Nhẹ nhàng thay cậu sửa sang lại tóc, Diêm Cung Thiên khoác thắt lưng cậu, hôn một cái lên môi cậu “em không cần sợ hãi, có tôi bồi trừ em.”

“Nhưng là tôi không muốn gặp thân thích.” Quý Ngử Phàm khẽ cắn môi dưới, dựa vào trong ngực của hắn.

“Vậy không cần để ý đến nhóm họ, dù sao hôm nay em cần đi gặp đại tá người.”Hắn gấp chiếu chống chiếu bãi hồ.

“Chính là tôi...”Quý Ngữ Phàm mím môi, cuối cùng khẽ thở dài đem mặt vùi vào trong ngực Diêm Cung Thiên.

“Người đang lo lắng ba ba của người?”Nhìn thấu tâm tư của cậu Diêm Cung Thiên nhẹ nhàng xoa thắt lưng cậu.

thiên hạ trong lòng ngực gật gật đầu, càng lại gần hắn, rõ ràng biểu lộ ra bất an.

Diêm Cung Thiên trầm ngâm một tiếng, chuyện của bọn họ đã được đến mẫu thân Ngữ Phàm cùng đại ca đồng ý, nhưng theo Quý Ngữ Bình lên nói cho hắn biết, phụ thân của hắn vì thế nổi trận Lôi Đình, thậm chí nói muốn cùng Ngữ Phàm đoạn tuyệt quan hệ phụ tử, cuối cùng là mẫu thân hai mắt nhắm lệ thể công ladm dịu ông, ông mới cảm giận bất bình từ bỏ.

Dù sao người kia, đem mặt mũi nhìn so sánh với cái gì cũng trọng yếu hơn, cho nên hắn sẽ không tại tiệc cưới đối với các người như thế nào, cứ việc yên tâm.

Huống hồ, còn có người ở bên cạnh không phải sao?

Những lời này là Quý Ngữ Bình từng điện thoại nói cho hắn biết như vậy, nói cách khác, chính là muốn hắn phụ khởi trách nhiệm hộ hoa; nhâm. Đối với điểm này, Diêm Cung Thiên nhưng thật ra rất thích ý nghe theo.

“Đại ca em đã gọi cho em rồi mà?”Tóm lại, trước trấn an người yêu quan trọng nhất.

“Hắn dù sao cũng là cha tôi, muốn không ngại rất khó.”Quý Ngữ Phàm dừng một chút, trong mắt nổi lên u buồn thản nhiên, “Tôi cũng sợ hắn sẽ đối với tôi nói một ít khó nghe với anh ...”

Diêm Cung Thiên nở nụ cười, nguyên lai tình nhân nhỏ bé và yếu ớt này cũng có ý niệm muốn bảo hộ hắn trong đầu, này làm hắn cảm thấy cảm động.

“Tôi không ngại.”

“Nhưng là...”Quý Ngữ Phàm mở miệng muốn nói.

“Em hãy nghe tôi nói, Ngữ Phàm.”Diêm Cung Thiên cẩn thận nâng lên khuôn mặt cậu, xem hai mắt của cậu còn thật sự nói: ” em có biết vì cái gì tôi không ngại không?”

Quý Ngữ Phàm nghi hoặc nhìn hấn, lắc đầu.

“Bởi vì...” ý cười trên mặt Diêm Cung Thiên thêm đậm, “Cùng hấn đánh nhau, tôi là cái người thắng.”

Quý Ngữ Phàm càng thêm nghi hoặc nhíu mi, vẻ mặt đáng yêu đôn Diêm Cung Thiên nhin không được hôn cậu.

“Bởi vì tôi bám có được đến một kiện bảo vật trân quý nhất trong cuộc đời, là.” Hấn nhẹ nhàng hôn mắt của cậu, thâm tình nói: “Có thể có được em, nhục mạ là gì!”

Quý Ngữ Phàm một trận cảm động, hốc mắt hơi hơi đã ướt ướt. “Người càng ngày càng nói lời ngon tiếng ngọt.” cậu hơi giọng mũi cúi đầu lẩm bẩm, nhưng tâm tình đã chuyển biến tốt đẹp đứng lên.

Diêm Cung Thiên cười ha ha. “Tôi là nói lời ngon tiếng ngọt đúng vậy. Đi thôi, ái nhân thân mật, chúng ta sẽ muộn mất.”

Mở cửa, hấn cười yếu ghé vào lỗ tai cậu dặn dò: “Nhớ rõ, trừ bỏ nước trái cây cùng trà, không cần uống thứ đông tây khác.”

“Đã biết, những lời này người đã nói qua bốn, năm lần.” Quý Ngữ Phàm ngẩng đầu nhìn hấn liếc mắt một cái, sáng lạn cười nói.

“Ngữ Bình, người xác định bọn họ thật sự sẽ đến sao?” Quý mẫu lo lắng nhìn người ra vào hội trường, đều nhanh tổ chức, Ngữ Phàm còn không có xuất hiện, không đến ư?

“Sẽ không, hôm nay con mới liên lạc với bọn họ, ngài Diêm nói bọn họ nhất định sẽ đến.” Quý Ngữ Bình an ủi vỗ về mẫu thân, “Đại khái tắc xe đi!”

“Hừ! Không đến thì tốt.” Quý phụ nghe vậy chính là thoáng hừ.

“Ba.” Quý Ngữ Bình thần đạm mở miệng: “Người cũng mệt mỏi đi? Muốn hay không về sớm nghỉ ngơi một chút đi?” Ngữ ý tựu là, nếu nói nhiều hơn nữa, như vậy hấn phải “Thỉnh” “Hấn” trở về.

“Như tử do người sinh ra tốt quá.” Quý phụ quay đầu cảm giận rất nhắc đi nhắc lại với Quý mẫu.

“Đương nhiên hảo, không một đứa nào như người!” sốt ruột bảo vệ con quý mẫu lập tức cãi lại trượng phu.

“Người!” Quả thực là phản, nhi tử cùng thê tử thế nhưng cùng nhau phản bác hẳn.

“Ba, ngài cũng đứng mệt mỗi, muốn đi vào trước nghỉ ngơi hay không?” Hợp thời ngắt lời chính là thê tử Quý Ngữ Bình -Phạm Mộ Vân, nàng mang nụ cười trấn an dung đem Quý phụ đưa vào hội trường.

“Đến đây!” Nhìn người xuất hiện ở cửa, Quý mẫu lộ ra nụ cười vui sướng.

“Đó chính là đệ đệ người cùng người yêu của hẳn?” ánh mắt Phạm Mộ Vân đi vòng vèo nhìn hai người, tựa vào tượng phu nhỏ giọng nói bên tai.

Lần đầu tiên nhìn thấy nam nhân cảnh đẹp ý vui như vậy... Ách, đương nhiên lão công nàng cũng rất cảnh đẹp ý vui, chính là tương đối khó tưởng tượng huynh đệ cùng một mẹ sinh ra, một cái có tính cách nam tử khí khái, một cái cũng là bộ dáng tinh tế tú yếu.

” dáng vẻ hẳn giống như rất khấn trương.”

Nàng nhìn người đàn ông đi cùng Quý Ngữ Phàm lấy vẻ mặt ôn nhu không ngừng nói trứ nói, thật vất vả mới để cho tiểu thúc kia nguyên bản cực xúc bất an triển lộ ý cười.

“Hắn từ trước đến nay không thích địa phương nhiều người.” Quý Ngữ Bình mang ánh mắt quan tâm cùng đau tiếc nhìn phía Quý Ngữ Phàm may mắn bên người đệ đệ còn có cái Diêm Cung Thiên, nếu không thật đúng là khiến người lo lắng.

“Nga?” con mắt Phạm Mộ Vân vòng vo chuyển, lộ ra một cái mỉm cười.

“Người lại muốn làm cái gì?”

Thấy trong mắt nàng chớp động quang mang sung sướng, Quý Ngữ Bình có loại dự cảm điềm xấu.

“Lão công, người có thể gọi người phóng một bàn tiệc rượu tại phòng nghỉ được không?” Phạm Mộ Vân sáng lạn ý cười .

25. Chương 9-2

“Đến! Không nên khách khí!”

Quý Ngữ Phàm có chút giật mình lẳng nhìn nữ tử hào khí thiên vân trước mắt, này... Chính là đại tẩu? Cậu nghĩ đến đại ca thích chính là cái loại này nữ nhân dịu dàng.

“Vân Vân.”Quý Ngữ Bình có chút bất đắc dĩ thở dài, “Người hôm nay là tân nương tử, thu liễm điếm.”

Như thế nào mặc lễ phục vào, vẫn là bộ dáng đại lạt này? bộ dáng muốn tìm người cùng rượu, ai!

“Như thế nào?”Phạm Mộ Vân khiêu khích nhíu mày, “Hậu hối sao? Không còn kịp rồi,em muốn triển anh cả đời.”

Quý Ngữ Phàm nghe vậy, ngẩng đầu nhìn thoáng qua Diêm Cung Thiên, trao đổi một cái mỉm cười hiểu ý, lo lắng ở trong lòng nổi lên.

Nhìn Quý Ngữ Phàm cuối cùng thả lỏng, lúc này Diêm Cung Thiên mới từng một hơi, bắt đầu dụ hồng cậu ăn cơm.

hành động hai người dừng ở trong mắt quý mẫu tất nhiên là vui mừng không thôi, tính lại như thế nào đâu?Coi cá tính đứa bé này, chính là cần người giống Diêm Cung Thiên mới có biện pháp ứng phó ; nếu đổi thành một nữ tử nào, có biện pháp gây cho đứa nhỏ này biểu tình hạnh phúc như vậy sao? Nàng tin tưởng hài tử có thể hạnh phúc như vậy đủ rồi. Chính là... Nàng thầm thở dài khẩu

Khí, nhìn tiểu nhi tử còn không có nói một câu cùng nàng.

Quý Ngữ Bình nhỏ giọng bên tai thê tử nói nói mấy câu, dắt thê tử đi nói với đệ đệ: “Chúng tôi nên đi ra ngoài, chú rể cùng cô dâu cũng không thể biến mất lâu lắm.”Hắn nói, đồng thời đối Diêm Cung Thiên nháy mắt.

Diêm Cung Thiên hiểu ý, theo bên tai Quý Ngữ Phàm nói: “Tôi đi WC.”

Quý Ngữ Phàm bất an nhìn hắn một cái, gật đầu.

Chờ ba người đứng dậy rời phòng, toàn bộ ghế lô lý chỉ còn lại có Quý Ngữ Phàm cùng quý mẫu. Hai người đều có chút xấu hổ, cũng không biết nên nói cái gì hảo, chỉ có thể không nói gì dùng trừ cơm.

“Ăn nhiều một chút đi!”Nhìn tiểu nhi tử đứng ngồi không yên, bộ dáng ăn mà vô vị, quý mẫu cuối cùng mở miệng thanh âm không xong nói: “Người từ nhỏ là như thế này, ăn cái gì cũng chỉ ăn một chút, khó trách gây thành cái dạng này.”

Quý Ngữ Phàm nghe vậy, tâm vi =chấn, “Mụ...”

mũi Quý mẫu mỗi như một trận, hắn có bao nhiêu lâu không gọi nàng? Nàng thế nhưng bởi vì sai lầm ngay lúc đó, mất đi nhi tử mất đến hơn tám năm.

“Ăn nhiều một chút, bằng không chờ một chút ngài Diêm trở về thấy người cũng chưa ăn, còn tưởng rằng mụ ngược đãi người sao.”

Nàng hút hút khí, khẽ run tay gấp rau phóng tới tiểu nhi tử trong bát, ngăn nước mắt nói.

“Tôi...” ngực Quý Ngữ Phàm nóng lên, trong lòng kích động không thôi, môi khẽ nhếch sau một lúc lâu mới nhẹ giọng nói: “Cảm ơn mụ.”

Một câu cảm tạ đã bao hàm nhiều ý nghĩa lắm. Tám năm trong thời gian đó cậu oán quá, hận quá, bị thương tổn thật sâu, lại bởi vì mẫu thân tiếp nhận chính mình, cuối cùng lại quan tâm, trong lòng cậu kích động không thôi, có rất nhiều điều muốn nói ra, nhưng chung quy hóa thành một câu cảm tạ.

Trong mắt phiếm xuất lệ quang, quý mẫu càng không ngừng đem mấy thứ còn trai nhỏ thích gấp qua. Cái loại nóng bỏng này làm cho cổ họng Quý Ngữ Phàm chua xót, chỉ có thể cúi đầu che lấp hốc mắt, cố gắng đem quan tâm mẫu thân đưa đến nuốt trong bụng.

“Hải! Mụ, tiểu thúc.” Lúc này một người tươi cười đi vào: “Các người lão công Quý Ngữ Bình của ta đâu không?”

Hai mẹ con nhìn nhau, lắc đầu tỏ vẻ không biết.

“Ngữ Bình không phải cùng người đi ra ngoài sao?” Quý mẫu hỏi.

“Không hai ba cái liền không gặp người, hại con ở bên ngoài thật nhàm chán.” Phạm Mộ Vân phùng miệng oán giận, “con tiến vào ăn cùng hai người được không?” Nói xong, cũng không đợi người đáp ứng, nàng tự cổ mực bản thân ngồi xuống tại chỗ vừa ngồi khi nãy.

“Tiểu thúc, bạn trai người người đâu?” Nàng làm bộ như lơ đãng hỏi. Kỳ thật nàng sớm chỉ biết lão công cùng họ hoa lang thương lượng hảo muốn cho mụ cùng tiểu thúc một chỗ.

Bạn trai?

Lần đầu tiên nghe gặp có người như vậy gọi Diêm Cung Thiên, Quý Ngữ Phàm đỏ bên tai, “Hắn đi WC.”

“Nga?” trong mắt Phạm Mộ Vân hiện lên một tia cười trộm, rút dưới váy một lọ Vodka độ cồn cao.

Mỹ nhân say rượu, này chính là cỡ nào cảnh đẹp ý vui a!

Thật sự là thiên phòng vạn phòng, cướp nhà khó phòng!

Diêm Cung Thiên thở dài nhìn Ngữ Phàm lại nhìn đồng hồ trên xa, tám giờ đa... Phải là thời điểm xem tiệc cưới náo nhiệt, lại như thế nào cũng không nên ở trong này.

Bọn họ không phải bị phụ thân Ngữ Phàm đuổi ra tới, bởi vì Quý Ngữ Bình áp căn cấm phụ thân tiếp cận bọn họ.

Cũng không phải Ngữ Phàm không muốn đợi ở chỗ này, bởi vì trừ bỏ có chút khẩn trương, Ngữ Phàm cũng không có không khoẻ rõ ràng.

Này hết thấy chỉ đồ thừa lão bà của Quý đại ca đi.

Nàng ngay lần đầu gặp mặt dính Ngữ Phàm không buông tha, cạnh thừa dịp hấn không có mặt hung hăng chuốc Ngữ Phàm một chén rượu Vodka độ cồn cao.

Lấy độ dày Vodka, Ngữ Phàm chỉ cần một giọt có thể túy ngã, hưởng chi là một ly.

Đợi cho hấn trở lại ghé lô, thấy Ngữ Phàm mặt phỉm hồng mang cười đến mỹ lệ, không khỏi kinh hãi, bất chấp yếm hội còn không có chấm dứt, hấn lấy tốc độ nhanh nhất “Kèm hai bên “Ái nhân theo hội trường rời đi, chỉ sợ lại tái diễn tình cảnh lần trước.

Ngữ Phàm khi say phi thường nhu thuận, nghe lời mà có lẽ phép cùng mẫu thân, ca ca, đại tẩu nhất nhất nói lời từ biệt, còn cười. Ngược lại là hấn lại trừng người đang giả say trong ngực chồng mình, Phạm Mộ Vân đang giả vô tội, hơn nữa cảnh cáo Quý Ngữ Bình quản không nổi lão bà, hình tượng trầm ổn tổn thất đến mức hầu như không còn.

“Thiên.”

Quả nhiên! trong lòng Diêm Cung Thiên cảnh linh mãnh liệt.

“Tôi ở chỗ này.”

“Thiên.”

“Tôi ở chỗ này.”Hấn lại là bất đắc dĩ trả lời.

“Thiên.”Quý Ngữ Phàm cười khanh khách ra tiếng.

Nhìn đôi mắt sáng ngời, trên mặt mang ý cười nhẹ, gò má giăng những mạt đỏ như tơ, hai gò má ửng đỏ, Diêm Cung Thiên chỉ cảm thấy dực vọng nhanh chóng bùng bùng phần chấn.

Hắn đói bụng, nhưng muốn ăn gì đó; mà cùng lần trước bất đồng chính là, lần này hắn không cần nhẫn.

Xe gia tốc đi phía trước, lòng Diêm Cung Thiên tràn đầy sung sướng ôm mỹ thực... Không, mỹ nhân đi tới.

Đêm, còn rất dài.

26. Chương 10-1

edit: Lybt

ngày sinh nhật hai mươi lăm tuổi của Quý Ngũ Phàm ——

Bởi vì Diêm Cung Thiên kiên trì, Quý Ngũ Phàm bị bắt bỏ lại công việc chính đang tiến hành, mang trứ bút ký cùng máy tính bồi = Diêm Cung Thiên đến Châu Âu đi công tác và du ngoạn.

Giờ phút này, nơi bọn họ sở dừng lại là Endinburgh Anh quốc, là có đô thị đẹp nhất Châu Âu danh xưng là thủ phủ mỹ lệ, cũng là thủ phủ Scotland.

“Tôi đã trở về.”

“Sớm như vậy? Người có khỏe không?” Quý Ngũ Phàm đem hồ sơ lưu trữ, cười đứng dậy hướng về phía hắn.

“Ân.” Diêm Cung Thiên buông bao công sự trong tay, buông ra cà- vạt cũng cởi áo khoác, tặng Quý Ngũ Phàm một cái hôn, nhíu mày nhìn bút ký trên bàn, “Người hôm nay không đi ra ngoài?”

“Không muốn đi ra ngoài.” Quý Ngũ Phàm hơi hơi quyết khởi miệng, biết hắn vừa muốn nhắc đi nhắc lại. trước mặt Thiên, cậu càng ngày càng không che dấu tâm tình của mình, bữa bãi làm chính mình.

“Người như vậy...”

“Đối thân thể không tốt, tôi biết.” cậu nhanh chóng tiếp lời. Hắn nói đến nói đi còn không đều là những lời

này.

Diêm Cung Thiên vừa bực mình vừa buồn cười nhìn ái nhân. Ngữ Phàm ở trước mặt hắn càng ngày càng không có phòng bị, bất luận cảm xúc thế nào trực tiếp biểu đạt, bắt đầu hiểu được tùy hứng, cũng hiểu được phát tiết cảm xúc với hắn.

Cậu mở lòng với hắn, một chút cũng không có thành thực ỗn trọng hai mươi lăm tuổi nên có, ngược lại giống thiếu niên thanh nộn, tùy hứng bừa bãi, giống như là muốn đòi những sủng nịch cậu chưa từng nhận được.

“Hôm nay là sinh nhật của ngươi.” Diêm Cung Thiên ôm thắt lưng cậu.

“Nga! Kia thì thế nào?”

“Ta muốn đưa ngươi một phần lễ vật.” Diêm Cung Thiên lộ ra nhất mạt cười tà tà.

“Không cần.” sao nóng như thế? da đầu Quý Ngữ Phàm run lên trả lời.

“Ngươi còn không có nghe đâu!”

“Tôi không thích nghe.” Quý Ngữ Phàm lẩm bẩm, “Dù sao cuối cùng ngươi nhất định sẽ thực hiện được.”

Diêm Cung Thiên cười to nhìn vẻ mặt đáng yêu của cậu, làm cho Quý Ngữ Phàm tức giận trừng mắt nhìn hắn một cái.

“Ngươi cười cái gì?” Quý Ngữ Phàm hỏi.

Thấy bộ dáng ái nhân hờn dỗi đích, Diêm Cung Thiên lại cười không thể át, người được yêu quý thẹn quá thành giận xoay người muốn đi, hắn vội vàng một phen kéo cậu lại, cho cậu một cái hôn dài.

“Tôi yêu em.”

“Ngươi...” Quý Ngữ Phàm cắn cắn môi, trừng mắt nhìn hắn liếc mắt một cái, dè tiện, luôn tại thời điểm cậu tức giận xuất những lời này trấn an cậu, cố tình lại hữu hiệu với cậu.

“Tôi tốt lắm lừa ta có phải hay không?” vậy không có mất hứng. Có lẽ là đáy lòng biết không quản mình tùy hứng như thế nào, Thiên đều có thể bao dung mình.

“Nói thật, lừa người thật sự vui lắm.” Hắn rất không nể tình trả lời như vậy.

“Diêm Cung Thiên!”Hắn rống giận.

“Đừng nóng giận, đừng nóng giận.”Diêm Cung Thiên vội vàng hồng trứ. Không có biện pháp, hắn rất thích xem Ngữ Phàm sinh khí ôi cái bộ dáng hờn dỗi này, Ngữ Phàm chỉ sợ không biết tình hình mình khởi xướng có bao nhiêu động lòng người đi?

“Người —— “Quý Ngữ Phàm hung hăng trừng hắn, nhưng cũng tẽ không ra nửa câu mắng chửi người. cậu không hờn giận rời khỏi cánh tay hắn, trở lại trước bàn ngồi xuống, tiếp tục chính mình công tác không hề để ý đến hắn.

“Ngữ Phàm.”Diêm Cung Thiên thật cẩn thận kêu một tiếng.

Quý Ngữ Phàm như cũ xao trứ bàn phím không để ý tới hắn.

Ai a! Cái này, ai nhân thật sự sinh khí.

“Ngữ Phàm...”Ai! Trước nhận sai đi!”Thật có lỗi, đừng tức giận, hôm nay là sinh nhật của người.”

Tay sao bàn phím bỗng dừng ngừng lại. “Là người bắt natta ...” thanh âm ủy khuất nghẹn ngào truyền đến, quay đầu cũng không thèm nhìn hắn.

Xong đời! Như thế nào lại như vậy?

“Đừng khóc, đừng khóc, là tôi không tốt. Phải, đừng khóc a!”

Diêm Cung Thiên bối rối muốn kéo cậu lại, bắt đắ dĩ Quý Ngữ Phàm như thế nào cũng không chịu quay người lại.

“Tôi không cần nói chuyện với anh!”cậu dỗi khóc thút thít nói.

Diêm Cung Thiên bắt đắ dĩ ngửa mặt lên trời thở dài ba tiếng.”Muốn như thế nào em mới không tức giận?”

Ngữ Phàm một khi tùy hứng đứng lên rất trẻ con, tất cả mọi người không thể tưởng được đi? Người kia là biên kịch Quý, ở trước mặt hắn sẽ giống hài tử như vậy.

Bất quá, chính hắn cũng không tưởng tượng được? Trước kia tự cho mình rất tự cao, coi trọng hợp thì đến, không hợp thì đi, thế nhưng sẽ như vậy ăn nói khép nép nói chuyện với tình nhân. Nếu để tình nhân trước kia của hắn thấy được, không sợ tới mức con mắt rơi xuống mới là lạ.

Quý Ngữ Phàm vẫn không thèm nhìn hắn, kính tự khóc trứ.

“Ngữ Phàm, người dừng...”Dùng sức kéo thân hình Quý Ngữ Phàm, Diêm Cung Thiên trừng mắt to.

Này... nước mắt từ đâu đến a?

“Anh lừa tôi?”Hắn ghen trứ bực mình nói, vẻ mặt vặn vẹo nhìn người đang cười như hoa.

“Cái này huề nhau.”Quý Ngữ Phàm cười khanh khách không ngừng.

Cuối cùng cũng có một ngày hòa nhau! Không nghĩ tới hắn cũng có thể lừa đến Thiên.

“Không thể sinh khí.”cậu biếng nhác mà đem cánh tay treo đến trên vai Diêm Cung Thiên, như làm nũng nói: “Anh nói, hôm nay là sinh nhật của tôi a!”

Như thế nào có thể sinh khí? Hắn căn bản không có biện pháp sinh khí với Ngữ Phàm.

“Buổi tối cho người biết.”Diêm Cung Thiên nâng gương mặt kiêu mị kia lên cười tà nói.

“Buổi tối?”Quý Ngữ Phàm ngây người, nhanh chóng hiểu ý hắn, bỗng dưng xấu hổ đỏ mặt đẩy ra hắn.

“Hiện tại mới giữa ngọ, người...”

“Nếu người không kịp đợi trong lời nói, hiện tại cũng đúng.”Diêm Cung Thiên cố ý xuyên tạc lời của cậu, cười đến càng tà ác.

“Ai, ai không kịp đợi?” mặt Quý Ngữ Phàm càng đỏ hơn, uẩn giận trừng khuôn mặt tuần tú kia.

“Đi? Chẳng lẽ người không được sao?”Diêm Cung Thiên cố ý khiêu khích.

“Hừ! Chỉ sợ người không được.” cậu thần tình đồ bưng, lại vẫn như cũ không chịu thua địa lớn mặt nói.

“Ai.”Diêm Cung Thiên làm ra vẻ địa thổ dài, không có hảo ý đích nói: “Anh rất muốn lập tức nhận khiêu chiến, chính là muốn làm một chuyện trước.”

“Ân?”Công tác sao? Quý Ngữ Phàm nghi hoặc nhìn hắn.

“Không phải công tác.” Diêm Cung Thiên nhẹ hôn cậu, khiêu khích liếm. ” không, chuyện so với sánh công tác quan trọng hơn gấp trăm lần.”

Lại bị đánh lén. Quý Ngữ Phàm phản xạ tính liếm môi dưới, nhìn hấn.

“Lại nhìn tôi như vậy, tôi sẽ nhịn không được trước ôm người trên giường!” Nói xong, hấn lại nhịn không được hôn một cái.

“Có chuyện gì nói mau.” Trùng mắt liếc mắt nhìn hấn một cái, Quý Ngữ Phàm thật sự cúi đầu không nhìn hấn.

“Tôi yêu em.”

thâm tình chân thành tỏ vẻ, Quý Ngữ Phàm chính là sững sốt ngắc đầu. Chuyện rất trọng yếu... là chuyện này sao?

“Ngữ Phàm, yêu tôi sao?” khê vuốt cổ cậu hấn hỏi, Diêm Cung Thiên rất nghiêm túc.

“Không phải đã nói rồi sao?” Phất đỏ mặt, Quý Ngữ Phàm nột nột cúi đầu nhỏ giọng nói. Hấn cũng không giống Thiên, có thể dễ dàng như vậy mà đem lời này nói ra miệng.

“Tôi muốn nghe.” Nâng lên gương mặt ngượng ngùng của cậu mặt, Diêm Cung Thiên mang ý cười nhìn cậu.

“Tôi... anh ...” Miệng mở lại đóng, Quý Ngữ Phàm mới dùng âm lượng nhỏ nhất nói: “Tôi cũng yêu anh.”

“Cái gì?” Nghe thấy thanh thanh âm văn nhuế của cậu, Diêm Cung Thiên chế nhạo hỏi.

Biết rõ con gì!

“Tôi...” Quý Ngữ Phàm không cam lòng tròng hấn, cắn cắn môi lớn tiếng nói: “Tôi cũng yêu anh!” Giống như dùng hết khí lực mới nói những lời này, khuôn mặt thanh tú thấp xuống tới đỏ bừng, như thế nào cũng không dám ngắc đầu.

Diêm Cung Thiên vui cười, tình nhân này a, có thể nào không khiến người thương tiếc?

“Người rớt cuộc muốn nói gì? Còn không mau nói?” Có chút xấu hổ buồn bực, Quý Ngữ Phàm rầu rĩ hỏi.

Mỗi lần như vậy! Kết quả cậu vẫn là bại bởi Thiên.

“Đúng là nên nói nhanh lên, nếu không liền không còn kịp rồi.” Diêm Cung Thiên thu hồi diễn chiêm, vẻ mặt đứng đắn nói: “Kỳ thật, tôi dự định đến giáo đường.”

“A?” Quý Ngữ Phàm giật mình lảng địa lập lại nói: “Giáo đường?”

Dự định đi giáo đường làm chuyện gì... Di? Nên sẽ không...

27. Chương 10-2

Kinh ngạc xong, Diêm Cung Thiên chấp tay đan đầu gối quỳ trước mặt cậu, thâm tình chăm chú nhìn cậu.

“Tuy rằng chính là cái hình thức, nhưng là em có nguyện ý theo tôi cử hành hôn lễ hay không?”

Trong đầu âm âm chợt vang, Quý Ngữ Phàm hoàn toàn ngây dại.

“Hôn lễ?” Tim đập nhanh, mau đến mức khiến cho cậu cơ hồ muốn vụng huyễn.

“Đúng a.” Chuyện này hẳn đã sớm an bài ra, cho nên mới gạt toàn bộ mọi chuyện dùng mọi thủ đoạn quái Ngữ Phàm đến Anh quốc, chính là vì một ngày này.

“Ngốc tử, hai nam nhân đâu có thể nào chân chính kết hôn?” Kinh ngạc lấy lại tinh thần, trong mắt Quý Ngữ Phàm nhanh chóng ngưng kết hơi nước, “Không ai sẽ thừa nhận.”

” chúng ta thừa nhận thì tốt rồi?” Diêm Cung Thiên nở nụ cười, “Nói sau, cử hành hôn lễ xong người liền chạy không thoát. Tôi nghĩ muốn vĩnh viễn đích trói chặt em, mị lực của em lớn như vậy, tôi sợ có ngày em sẽ bị người quái chạy.”

Hắn nói lời này tuyệt không khuyếch đại, một năm này Tình Dịch của hắn chỗ sáng chỗ tối chỉ hơn không kém, tuy rằng Ngữ Phàm đối trừ hắn ra cảnh giác với mọi người, nhưng vẫn là sẽ có người tiến đến.

“Người còn không phải giống nhau.” Bên miệng xuất hiện ý cười nhợt nhạt, Quý Ngữ Phàm phiếm trí đôi mắt đầy hơi nước nhìn hắn một cái sau đó bất mãn lắm bầm trứ: “Anh đừng quên, một năm này chính là có không ít người tới tìm tôi thị uy á!” nam nữ đều có đâu!

“Tôi đây cũng cho em một cái cơ hội buộc tôi.” Diêm Cung Thiên nháy mắt mấy cái, hai tay ôm thắt lưng ái nhân, ghé vào lỗ tai cậu cọ xát thổi khí, thẳng đến khi Quý Ngữ Phàm cảm thấy ngứa đến cười khanh khách.

“Hảo ngứa.” Cậu cười né tránh, “Tôi lại chưa nói đồng ý.”

“Theo tôi kết hôn em sẽ không chịu khổ? em đang xem thường tôi à.” Diêm Cung Thiên ghé vào lỗ tai cậu nói, hôn cần cổ trắng của cậu, “Tuổi trẻ anh tuần, nhiều hiện kim lại độc thân, hơn nữa chỉ yêu mình người, đối tượng tốt như vậy người không cần?”

“Ngô...” cổ bị cắn, Quý Ngữ Phàm co rúm lại, ngoài miệng lại như trước không chịu thua: “Người tại tự biên tự diễn à?”

“Cho em dùng thử lâu như vậy mà không hài lòng?” Diêm Cung Thiên ra vẻ khiếp sợ trừng lớn mắt, “Xem ra tôi phải nhiều hơn cố gắng la!”

Tà tà cười, Diêm Cung Thiên phút chốc ôm lấy cậu, khi Quý Ngữ Phàm kinh hô trung ném cậu trên giường, dùng miệng ngăn cậu kháng cự.

Đầu lưỡi linh hoạt tham nhập bờ môi đầy hương thơm, gât gao hút mềm mại dây dưa người muốn trốn tránh lùi bước; tay lại bứt lên áo sơ mi, thả hương hai điểm mẫn cảm mà đi, dùng đầu ngón tay tại đỉnh phần hồng gầy.

“Ấn...” Quý Ngữ Phàm trong miệng vài chữ dật xuất giây dựa lại biến thành thở dốc tràn ngập tình sắc ý vị. Ý loạn tình mê, bất tri bất giác đích, cánh tay đã khoắc bả vai Diêm Cung Thiên, nghênh hợp cái hôn nồng nhiệt.

Ngay khi Diêm Cung Thiên đưa tay cởi quần cậu, Quý Ngữ Phàm lại đột nhiên hoàn hồn ngăn lại.

“chờ, chờ một chút! Thiên, dừng lại.”

Diêm Cung Thiên giật mình, vẫn theo lời ngừng tay, nghi hoặc nhìn tình nhân khinh suyễn.

“Tôi...” Quý Ngữ Phàm có chút chần chờ nhìn hấn, rũ xuống mắt tiếp thật dài, nói: “Anh thật sự muốn kết hôn với tôi?”

“Đương nhiên là thật sự!” Diêm Cung Thiên không chút do dự trả lời hậu lại hỏi: “Chẳng lẽ người không tin?”

“Không phải, chính là...” cậu nhẹ nói, cắn cắn môi, “Anh thật sự sẽ không hậu hối?”

“Vì cái gì hỏi như vậy?” thần sắc Diêm Cung Thiên ngưng trọng ngồi dậy, nhìn tình nhân hầy còn cúi đầu.

Chẳng lẽ hấn làm cái gì khiến Ngữ Phàm đổi hấn chần? hay là Ngữ Phàm còn khúc mắc lúc trước?

“Bởi vì tôi trước kia từng bị... Anh có biết... Tôi...” Cậu thấp đầu, mấy chữ kia không có biện pháp nói ra khẩu. Cho dù có người yêu tình thâm như vậy, sự kiện kia vẫn ở chỗ sâu trong trong lòng cậu, cho dù nhạt dần lại vẫn tồn tại như cũ.

“Ngữ Phàm...” Diêm Cung Thiên thật không hiểu nên sinh khí, hay là đau lòng, “Tôi không phải đã nói rồi sao? Em vì cái gì vẫn là...”

“Tôi biết!” Quý Ngữ Phàm dậm đánh gãy hẳn, “Anh nói tôi cũng biết. Nhưng là thật sự có thể chứ? Anh sẽ không hậu hối? Anh có biết tôi không tốt như vậy...”

“Nói vậy!” Hẳn tức giận gầm nhẹ: “Ai nói em không tốt? Tôi có nói quá sao?”

“Người không có, chính là...” Mặc dù có vài lời dọa cậu sợ, Quý Ngữ Phàm lẩm bẩm như trước.

chính là? Diêm Cung Thiên trừng mắt nhìn cậu. Cậu như thế nào luôn thích một mình miên man suy nghĩ? Bất đắc dĩ thở dài, hẳn nhẹ nhàng đem ái nhân ủng tiến trong lòng.

“em có biết trước khi gặp em tôi cùng kết giao không ít người, cũng ngoạn rất lợi hại.”

Quý Ngữ Phàm cương hạ, khinh tư một tiếng.

“Chỉ cần thuận mắt ăn nhịp với nhau, dài nhất cũng bắt quá kết giao ba, bốn tháng, có người thậm chí chính là một đêm tình mà thôi, nhớ lại, tự mình cũng không nhớ mặt bao nhiêu người.”

“Tôi không thích nghe tình sử của anh » người trong lòng rầu rĩ nói, có điểm tức giận, vừa nghe đã biết là ghen tị.

“Tôi chỉ là muốn nói cho em, tôi mới là người lo em sẽ hối hận.” Diêm Cung Thiên không khỏi bật cười.

Mới vừa rồi còn miên man suy nghĩ, hiện tại nhất nghe hẳn nói chuyện dĩ vãng liền ăn dấm chua đến.” cảm tình của em tình thuần chuyên chú như vậy, so sánh với bất cứ điều gì cũng trân quý hơn.”

“Người lại lời ngon tiếng ngọt.” Đẩy hẳn ra, Quý Ngữ Phàm sinh oán trừng trứ.

Thực quái, rõ ràng cậu mới là người làm biên kịch sáng tác? Như thế nào cái tên Thiên này, lại nhiều lời ngon tiếng ngọt hơn so ra cậu kém hẳn. Đây là căn cứ chính xác minh Thiên là một Hoa Hoa Công Tử (Play Boy) sao?

“Tuyệt đối là chân tâm.” Nghiêm túc thề, Diêm Cung Thiên lập tức bày ra tư thái đáng thương hề hề, nửa thân trần bắt đầu không an phận rất đúng trình tự giả trò, ai oán nói: “Chẳng lẽ em không tin tôi? Tôi là

yêu em như thế ...”

“Phốc.” Quý Ngữ Phàm bị hắt chọc cho nhin không được cười ra, vội vàng muốn đẩy cái tay trên người mình ra, “Người không cần nháo, nói lại còn chưa nói xong ... A!”

Vành tai bị cắn, lưỡi thấp nóng còn tại vành tai mẫn cảm phía dưới liếm hôn qua lại, làm cho cậu một trận tê dại.

“em không thương tôi?” Diêm Cung Thiên trầm thấp mở miệng, bên ghé vào lỗ tai cậu chế cấn cho ngứa bên hấp dẫn hỏi.

“Yêu...” Quý Ngữ Phàm vừa cười lại thôi, ngứa muốn cười, rồi lại nhin không được tê dại khinh suyễn trứ, “Người trước tiên đừng lại, ân...”

“Không được.” Hắt quả quyết cự tuyệt cười tà, tay đi xuống cọ xát bụng cậu, “em thích miên man suy nghĩ, tôi chỉ có thể dùng thân thể tôi tự tin đến hấp dẫn em, sẽ đem em quả thưởng giáo đường...”

Thanh âm của hắt dần dần mơ hồ, bắt đầu dùng môi cắn hai điểm trên ngực cậu, bàn tay lại cởi bỏ lưng quần người dưới thân, một tay vuốt ve vật nhỏ của cậu.

“Ân... Người hảo tự đại.” Quý Ngữ Phàm phát ra rên rỉ quá nhẹ, chống đẩy nhưng cũng dần dần vô lực, “Thiên, ân...”

“Kết hôn được không?”

Nguyên bản quyến luyến hôn trước ngực đột nhiên khẽ cắn điểm đỏ, Quý Ngữ Phàm kinh kêu một tiếng, sinh giận trừng hắt.

Cảm thấy ngón ác ý tay nhẹ nhàng quá to, khiến cho cậu một trận run rẩy mãnh liệt.”Thật hèn hạ... A!” cậu nắm chặt ga giường: “Nào, nào có ai dùng loại phương pháp, phương pháp. cầu hôn này.. A!”

“Tôi yêu em, Ngữ Phàm.” Diêm Cung Thiên dùng thanh âm bao hàm tình dục hấp dẫn, “Đáp ứng tôi được không?”

“Người xác định không hậu hối?” Mở ra đôi mắt đầy sương mù, trong mắt Quý Ngữ Phàm dạn trứ ý cười cùng tình dục nhìn hắt, “Tôi rất khó theo đuổi đó.”

“Cầu còn không được.” Lần thứ hai hướng lên trên hôn đôi môi đó thật sâu, đôi mắt hắt nhìn cậu, “Ta nghĩ — chúng ta cả đời đi cùng một chỗ, cả đời không xa rời nhau.”

“Hảo.” hai đôi môi nhẹ tách, Quý Ngữ Phàm phỉếm xuất nộ cười mỉ lên, mang khinh suyển nói: “Cả đời cũng không cùng người tách ra...”

Diêm Cung Thiên lần thứ hai khuynh thân chiếm lấy môi cậu, bởi vì thời gian kế tiếp, bọn họ không cần nói nhiều.

Buông bức màn che khuất cả phòng xuân tình nhộn nhạo, ngọt ngào, rên rỉ thở dốc quanh quẩn trong phòng, hai người ôm chặt nhau trên giường, đã quên hết thấy, cũng đã quên thời gian.

Đương nhiên, cũng đã quên trong giáo đường, có một ít người tiến đến chúc mừng, lại đợi không được tân nhân chậm chạp không thấy xuất hiện...

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ung-bao-cai-om>